80

Kathy Gillen — DRAGOSTE IDEALĂ

COLECȚIA ROMANTIC

Kathy Gillen

DRAGOSTE IDEALĂ

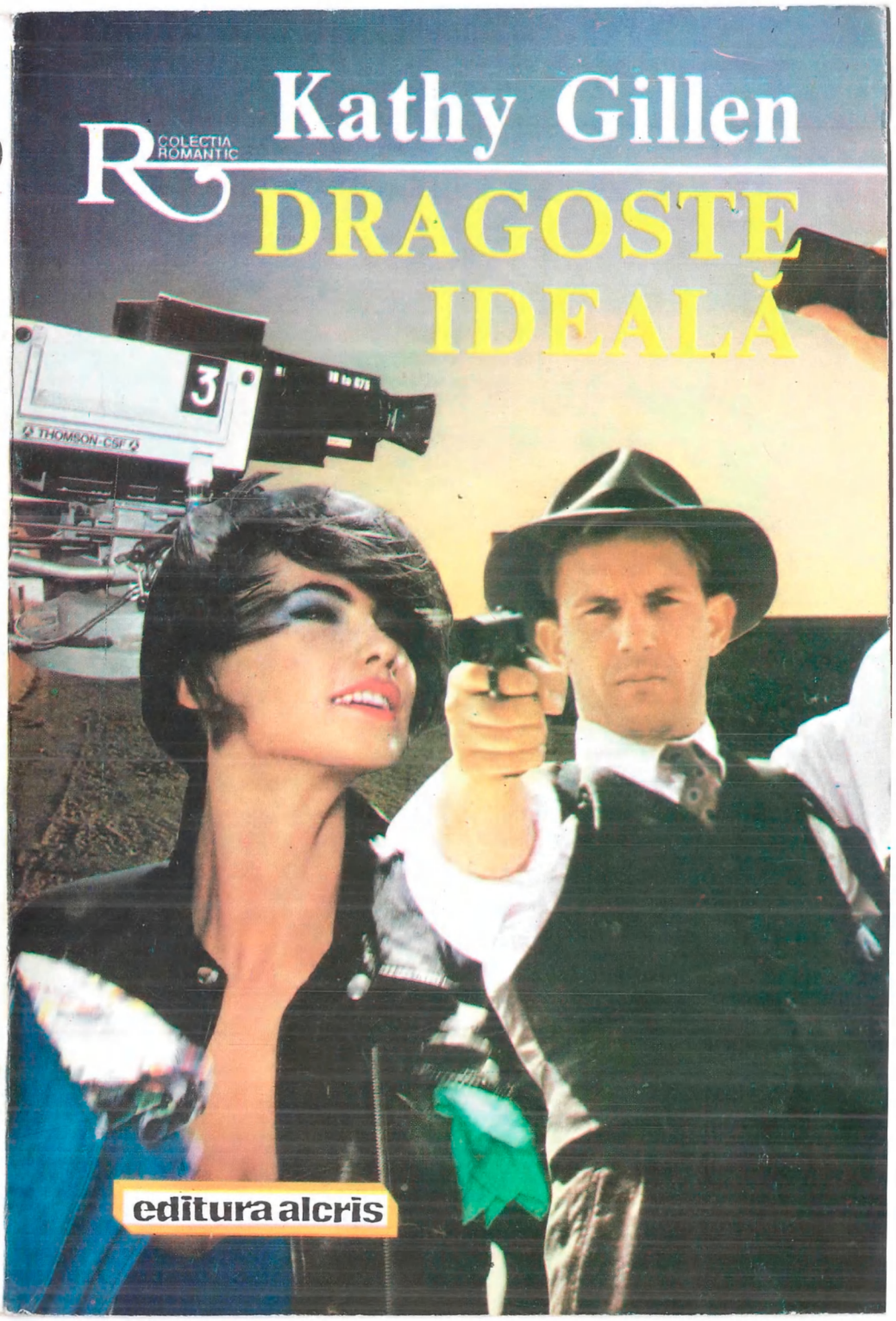

editura alcris

KATHY GILLEN

DRAGOSTE IDEALA

Coperta : ANDY

© by Kathy Gillen, 1986

REACH FOR THE STARS

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
editurii ALCRIS — M 94

KATHY GILLEN

DRAGOSTE IDEALĂ

Traducere din limba engleză de
SANDA GEORGESCU

EDITURA GALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1995

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

Dat la culeș 20.01.1995. Bun de tipar 17.03.1995
Coli tipo 14. Format 16/54x84
Hârtie tipar de 45 g/m²
Apărut 1995

Tiparul executat sub cd. nr. 40183 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMANIA

ISBN 973-9197-28-0

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

— A sunat Steve... Ar vrea să vă întâlniți.

Susan trânti enervată geamantanul pe pat și se întoarse spre maică-sa. Nici o nădejde ca doamna Trent să renunțe vreodată la dorința ei îndărătnică de a-i vedea împăcați... Oftă și se așeză pe un scaun. După anul petrecut în Michigan trebuia, înainte de toate, să se obișnuiască din nou cu viața de aici și abia apoi să se gândească la viitor.

— Ce-am mai avea să ne spunem ? zise ea cu lehamite. Am rupt logodna și gata !

— A suferit foarte mult din cauza asta, Susan.

— Parcă eu nu ? M-a jignit ingrozitor când mi-a spus că „nu-mi cunosc lungul nasului" și-mi doresc „marea cu sarea". Nu mai pot să-i suport sâcâielile, înțelege odată. Dar, la urma-urmei, cum de-a aflat că sosesc ?

Emma Trent înălță din umeri și, cu un aer cam vinovat, începu să aranjeze florile din vaza de pe comodă.

Tăcură o vreme. Susan își contempla odăița de fetișcană. Nu mai revenise acolo decât întâmplător, dar, de fiecare dată, constata că încăperea rămăsese absolut neschimbată. Aceeași cuvertură de pichet alb pe pat, aceleași perne, aceeași toaletă, aceleași jucării de pluș... Cum intra în camera aceea, cum avea senzația că se întoarce în timp.

— Mamă, insistă ea, tu i-ai spus că mă întorc ?

— Nu... eu n-am vorbit cu Steve despre asta.

Doamna Trent ridică spre fiică-sa o privire candidă. Cu părul ei blond-cenușiu, cu silueta ei subțire, strânsă într-o tunică suplă, nu-i dădeai cei șaizeci și cinci de ani bătuți pe muchie.

— În schimb, le-ai povestit asta altora ! i-o întoarse Susan.

— Dar cum puteam să n-o fac ? ! Și nu numai eu, ci și tatăl tău. Ne bucurăm atât să te știm iar lângă noi... Grafton e un orășel așa de mic, Susan... Chiar crezi că întoarcerea ta ar fi trecut neobservată ?

Avea dreptate, ce mai încolo-încoace. Tatăl lui Susan conducea consiliul școlilor, iar mama — diverse alte asociații. În mediul acela, aproape rural, în care toți se cunoșteau, veștile se răspândeau cât ai bate din palme.

Oftând adânc încă o dată, Susan replică :

— Oricum, mă plictisește cumplit să dau ochii cu Steve de cum pun piciorul aici.

Maică-sa o privi un timp cum, furată de gânduri, își chinuia o șuviță din părul lung, negru, tot răsucind-o în fel și chip, pe urmă veni să se așeze lângă ea.

— Crede-mă, înțeleg de ce îl tot ocolești pe Steve, Susan. Dar gândește-te numai un pic : poate ar fi mai bine dacă, dimpotrivă... La ce bun să te ascunzi după deget ?

Susan se ridică brusc și, scoasă din sărite, începu să măsoare încăperea cu pași mari.

— Totdeauna i-ai ținut partea lui Steve, recunoaște...

— E un tânăr atât de cumsecade, declară neclintită doamna Trent, și cu adevărat remarcabil. Așa am gândit și așa gândesc și acum. Că nu mai sunteți logodiți, asta nu schimbă absolut nimic.

Visătoare, Susan își mușca ușurel o unghie. Cât despre numeroasele calități ale lui Steve, n-o putea contrazice. Era curajos ca un erou de legendă, bun la suflet, avea un umor nedezmințit și, pe deasupra, lucru care, desigur, nu-i strica defel, arăta ca un artist de cinema! Toate astea le știa prea bine.

Chipul doamnei Trent se îmblânzi.

— Nu-ți închipui ce rău îmi pare, dragă. Știu cât de mult suferi, mai ales acum, cu necazurile astea din ultimul timp...

— Puțin spus necazuri, șopti Susan cu un surâs amar.

Se întreba dacă Steve era la curent cu toate peripețiile prin care-i fusese dat să treacă.

– În orice caz, zise maică-sa, îndreptându-se spre ușă, e prea târziu să mai pot schimba programul pe diseară...

Susan tresări.

– Ce vrei să spui ?

Și ea, care-și dorise atâta, după călătoria aia interminabilă, o cină în trei și apoi un taifas pe cinste, la gura sobei !

– Ei bine... întâlnirea pentru realegerea lui Steve o să aibă loc aici, astă-seară.

Deși ajunsă aproape la capătul răbdărilor, Susan simți cum, brusc, inima începe să-i bată mai repede.

– Și la ce oră, mă rog ? se interesă ea încercând să-și stăpânească vocea.

– Cam peste un ceas. Așa că trebuie să mă apuc imediat de pregătit gustările. Slavă Domnului, frigiderul plesnește de bunătăți... Și, după ce șovăi o clipă, adăugă : Nu crezi... că ai putea să ne ajuți, Susan ?

Observând mutra lungă pe care o făcuse fiica sa, insistă :

– L-ai mai ajutat și la alegerile trecute pe Steve...

– Sigur... dar asta s-a întâmplat înainte să rupem logodna.

Maică-sa o privi lung. Nu-i ascunsese niciodată lui Susan că, după părerea ei, făcuse o prostie catastrofală când plecase din Virginia,

căutând să-şi facă o carieră aiurea. Numai amărăciune şi frământări i se trăseseră din asta...

— Steve e întocmai aşa cum îl ştii, neschimbat, repetă ea cu un glas domol. Merită şi acum, tot atât de mult, să fie ajutat.

— Înţeleg... numai că, ţi-am mai spus, nu mă simt încă în stare să dau ochii cu el.

Simţind dintr-odată nevoia să se agite, Susan se duse spre şifonier să înceapă odată aranjatul hainelor... dar, deschizându-l păli şi se dădu înapoi câţiva paşi. Drept în mijlocul dulapului atârna o rochie albă, dintr-o muselină vaporoasă, brodată cu perle de sus până jos... Rochia de mireasă pe care şi-o alesese cândva cu atâta grijă. Numai că ziua în care ar fi trebuit s-o îmbrace nu mai venise.

— Oh ! Doamne-Dumnezeule ! exclamă Emma ducându-şi palma la gură. Iartă-mă, dragă. Ca să nu i se întâmple ceva, am pus-o aici şi-am uitat s-o scot înainte să vii... Vezi, în subsol e foarte umed şi, chiar dacă aş fi aşezat-o într-un cufăr, mi-a fost teamă că...

— N-ai de ce să te scuzi, mamă. Ai... ai făcut bine că ai păstrat-o aşa. Poate găsim pe cineva să i-o dăm...

Cu plânsul înăbuşit în gât, împinse uşurel rochia într-un colţ al dulapului. Dar, pe când deschidea geamantanul, simţi cum o podidesc lacrimile.

– Dacă vrei, se grăbi Emma să-i propună, pot s-o duc la mine în cameră. La urma-urmelor...

– N-are rost, mamă. De ce s-o deosești ?

Totuși, așa, dintr-odată, tare ar fi avut poftă să iasă din camera aia ; aerul de acolo devenise de-a dreptul de nerespirat.

– Și acum, gata ! Hai să plecăm de 'aici ! O să aranjez toate astea mai târziu... Deocamdată simt nevoia să mă destind puțin.

Și, trecând de la vorbe la fapte, ieși din odaie în urma mamei ei.

– Cred că o să fac o plimbare prin oraș.

Când se enerva, întotdeauna o lua la picior. Mersul pe jos, credea ea, era cel mai bun remediu și, într-adevăr, o plimbare zdravănă făcea adesea minuni. Doamna Trent părea îngrijorată. Ca s-o liniștească, îi spuse cu blândețe :

– Îți faci griji de pomană. N-am nimic... călătoria asta a fost foarte obositoare și simt nevoia să rămân singură puțin.

– Nu te schimbi ? o întrebă Emma măsurând cu un ochi cam critic taiorul de pe ea.

Pentru o plecare din Lansing tot atât de triumfătoare pe cât îi fusese venirea, ba chiar ca să se convingă pe sine că ăsta nu era decât începutul unei noi etape de viață, se îmbrăcase cu un taior albastru-închis, care arăta nemaipomenit de șic, peste bluza de mătase ivorie cu guler-cravată după ultimul răcnet al modei. Ce-i drept, nu era deloc o ținută po-

trivită pentru o plimbare de-a lungul şi de-a latul oraşelului, dar Susan nu mai avea nici putere nici răbdare să răscolească prin geamantan după alte haine.

— N-o să merg prea departe, spuse ea nepăsătoare, azvârlindu-şi geanta pe umăr. O să arunc o privire pe la vitrine şi atât.

Maică-sa o însoţi până în prag.

— Şi... Steve ? îi reaminti ea cu fereală. Nu-l suni ? A insistat foarte mult. Nu poţi să-l eviţi la nesfârşit...

— Ştiu, mamă. Dar prefer să mai trag de timp, ţi-am mai explicat doar.

Nu se înşelase defel : aerul proaspăt se dovedi şi acum leacul ideal. Atmosfera senină a micului oraşel avea asupra ei un efect comparabil cu acela al unei melodii simple şi familiare. O să-i fie foarte uşor să se obişnuiască din nou cu viaţa asta atât de potolită şi să dea uitării, fie şi numai uneori, dureroasa înfrângere de mai ieri...

Vântul de octombrie, blând încă, fugărea într-o doară, de-a lungul trotuarului, frunzele uscate, aurite de toamnă. Rătăcind pe străzi, Susan privea fermecată, pentru a câta oară, venerabilele şi răsştiutele case. Totul împrejur respira plăcerea de a trăi pur şi simplu : jardinierele încărcate de flori ce decorau verandele sprijinite pe coloane albe ale vilelor şi copiii râzând în hohote pe bicicletele lor multicolore, bucurându-se de căldura plăcută a acestei

toamne îngăduitoare. În scuaruri, magnoliile, stejarii și arțarii își răspândeau bogăția frunzișului smălțuit de la auriu la brun, trecând prin toate nuanțele strălucitoare de sângeriu...

Grafton era un târgușor cu nu mai mult de șapte mii de suflete, între care domnea o bună înțelegere de netulburat. Știuse să țină cât de cât la distanță cele mai stridente simboluri ale vieții moderne – fabrici peste fabrici, supermagazine și blocaje de circulație. O mină aflată în exploatare încă de la începutul secolului asigura traiul unei părți dintre locuitorii orășelului. Dar nu mai puțin importante erau cele câteva hoteluri ospitaliere, totdeauna pline-ochi. Pentru că, an de an, acolo dădeau năvală turiștii veniți de te miri unde să se extazieze în fața faimoaselor priveliști pe care le ofereau împrejurimile.

Da, își zicea Susan, fără îndoială, la Grafton puteai duce o viață tihnită. Îi înțelegea foarte bine pe aceia care se stabileau aici, departe de aerul îmbâcsit și de agitația marilor orașe... Dar ea avea deocamdată nevoie de cu totul altceva. Îi lipsea zumzetul și frământarea metropolelor, acolo unde ar fi putut să-și realizeze în sfârșit cariera dorită.

Băgă deodată de seamă că, pe lângă trotuar și în rând cu ea înainta o mașină. Dădu să mărească pasul, dar recunoscu ecusonul poliției municipale de pe portieră.

Începu, așadar, să meargă tot mai încet... dar nu-și putu stăpâni un strigăt înciudat : la volanul automobilului se afla nimeni altul decât șeriful Steve Markham în carne și oase...

Ajunsese la o intersecție. Semaforul tocmai se schimba în roșu, interzicându-le pietonilor traversarea ; însă, după ce ezită o secundă, Susan se strecură printre mașini și o apucă în goană pe strada opusă.

Nu încăpea îndoială, Steve o văzuse, dar pricepuse, probabil, că n-avea poftă să vorbească deocamdată cu el, nu-i așa ? Sau cel puțin așa spera ea...

Pășind în ritm susținut, Susan dădu frâu liber amintirilor. Revedea ca aievea primele lor întâlniri, de acum patru ani.

Steve era new-yorkez get-beget. Cu vreo cinci ani în urmă, venise în Virginia de Vest să-și petreacă acolo concediul și-i căzuse cu tronc câmpia aceea mănoasă cuprinsă în cercul larg al munților falnici. O lună mai târziu, revenise la Grafton aducându-și și fratele mai mic și se instalară acolo. Mulțumită studiilor și posturilor ocupate de el până atunci, Steve își găsise imediat de lucru în cadrul poliției locale și în doi timpi și trei mișcări urcase toate treptele ierarhiei.

Pe vremea aceea, Susan era avocata unei puternice asociații de protecția consumatorilor cu sediul la Cincinnati. Dar venea des la Grafton să-și vadă familia și prietenii. Așa se în-

tâmplă că se întâlniră, ea și Steve, cu prilejul unei serate de pomină.

Atracția pe care o simțiră imediat unul pentru celălalt se asemăna foarte mult cu o dragoste la prima vedere și, cu toți cei patru sute de kilometri dintre Grafton și Cincinnati, timp de aproape trei ani nu trecuse săptămână să nu se vadă.

Pocnetul portierei o aduse brusc cu picioarele pe pământ.

— Bună ziua, Susan, se auzi vocea domoală și joasă a lui Steve chiar în dreptul ei.

Și, ocolind mașina, acesta veni spre ea cu mâna întinsă. Cu inima bătându-i cam repede și fără să-și poată stăpâni freamătul glasului, îi răspunse la salut...

Fără urmă de zâmbet pe față, Steve își pironise asupra ei privirea de culoarea peruzelei. Arăta absolut neschimbat. Se adaptase fără nici o greutate vieții de acolo, ceea ce Susan, în sinea ei, numea mai pe scurt „înalta clasă". Părul blond-cenușiu, foarte des și buclat, încadra un chip sever, cu pomeți înalți. Pielea obraiților, de pe care bronzul nu pălea niciodată, scotea în evidență albastrul neobișnuit al ochilor. Steve își vârâse mâinile în buzunare și, foarte țeapăn, ca de obicei, se înclinase spre ea, pentru că o depășea cu un cap și mai bine.

În fine, schiță așa, ca un fel de început de zâmbet, apoi scoase din buzunarul de la piept un carnet.

— Voiam mai devreme să-ți spun doar cât mă bucur că te-ai întors, reluă el, dar, din nefericire, ai comis o greșeală chiar sub ochii mei... așa că trebuie să-ți aplic o amendă.

Susan vru să protesteze, dar își mușcă buzele și tăcu. Cum să nege că traversase printre mașinile ce se năpusteau pe stradă ? Dealtfel, dată fiind onestitatea lui Steve, nici nu încăpea vorbă să-i ceară să închidă ochii.

— La dispoziția ta, Steve...

Situația asta de contravenient îi și convenea, de fapt. Așa n-aveau de ce să discute, cel puțin pentru moment, lucruri mai personale.

Steve ridică din sprâncene, privind atent linia delicată a obrajilor tinerei femei, nasul drept și sprâncenele fine... Pe care le avea, în fond, întipărite atât de bine în minte încât nu le putuse uita.

— Deci n-ai nimic împotrivă ? se miră el ușor ironic.

— Nu, bineînțeles. Îți faci meseria, nu-i așa ?

Fața lui Steve se crispă aproape imperceptibil și, cu un aer parcă dezamăgit, arătă spre mașină.

— E-n regulă. Atunci urcă, te rog, un moment... Să punem la punct procesul verbal.

Susan se strecură pe scaunul însoțitorului, în timp ce el luase deja loc la volan și răsfoia carnetul de amenzi.

— Numele ?

De data asta, Susan simți că-i sare mușta-ful. De ce era nevoie s-o ia peste picior ?

– Știi foarte bine cum mă cheamă, îi replică și se potrivi mai bine în scaun, fără nici urmă de gest cum că ar avea de gând să scotocească după acte prin geantă.

– Probabil că m-au înșelat ochii. Parcă te-aș vedea prima oară... Parcă nu te-aș cunoaște deloc...

– Nu-i chiar ăsta motivul pentru care ne-am despărțit ? îi azvârli ea pe un ton cât mai înghețat.

Steve oftă și-și încrucișă brațele.

– Semafoarele alea le-am instalat tocmai ca să protejăm pietonii. Acolo s-au petrecut câteva accidente oribile. Ei bine, cum să-i convingem pe copii să le respecte, când oamenii în toată firea traversează după cum le trăsnește prin minte ?

Arțagul lui Susan se domolise. Știa că părinții lui Steve muriseră într-un accident de mașină. Pe de altă parte, toată lumea era de acord că principala lui calitate, ca șerif, consta în vigilența cu care încerca să preîntâmpine orice întâmplare nenorocită.

– Ai... Ai dreptate, Steve. De acum încolo o să fiu mai prudentă.

El scutură din cap și agitând carnetul în aer, murmură :

— Ți-a spus doamna Trent că am dat telefon după tine ? Voiam să te văd. De ce nu m-ai sunat ?

— Trebuia să mă gândesc, șopti ea dintr-o suflare. Spre disperarea ei, conversația începea s-o ia razna... Am auzit că te prezinți din nou în alegeri, reluă ea pe un ton indiferent.

— Da. Te surprinde ?

— Ei bine... și da, și nu...

Dar nu mai continuă... Acum, că rupseseră de atâta vreme logodna, părerea ei nu mai avea nici o însemnătate... Nimic nu-l mai putea împiedica pe Steve să rămână să trăiască la Grafton până la adânci bătrânețe.

— Îmi place viața de aici, Susan, îi explică el. Îmi place tihna și spiritul de solidaritate...

— Știu... Îți place chiar și faptul că se cunosc pe dinafară cu toții...

Ea, care trăise atâția ani în ambianța uneori cumplit de apăsătoare a unei lumi atât de mărunte, ar fi ales fără șovăială viața liberă și de nimeni știută a unui mare oraș.

— Existența asta, ca într-o singură mare familie, presupune și prețuire pentru cel de alături și întrajutorare, zise Steve ca din carte. Și, hotărându-se să atace subiectul cel mai spinos, zise pe nepusă-masă : Îmi pare foarte rău că ai pierdut serviciul ăla, Susan.

Ea strânse buzele și mâinile i se încleștară pe geantă.

— Știi, deci, că... nu mi-au mai prelungit contractul ?

Steve își potrivi nervos nodul la cravată.

— Aici, în Grafton, ai rămas un fel de celebritate. Chiar și jurnalele au scris despre eșecul tău la postul ăla nou, de televiziune, din Lansing.

Susan se făcu la față ca racul. La gândul că toți cunoscuții or să se simtă obligați să-i arate compătimirea lor, îi venea să-și i-a câmpii.

De parcă mai era nevoie să intre în amănunte, Steve adăugă :

— Toată lumea știe că postul ăla a fost cât pe ce să dea faliment și că pe tine te-au pus prima pe liber pentru că erai cea mai nouă. Asta n-are nici o legătură cu emisiunea ta, care era foarte bună...

Susan nu scotea o vorbă. Făcuse Steve ce făcuse și izbutise s-o întoarcă pe dos.

Cu diplomele ei în drept și în jurnalistică, intrase din plin în lupta interminabilă dintre producători și cumpărători, iar slujba oferită de televiziunea din Lansing o bucurase enorm. Acolo i se pusese la dispoziție un sfert de ceas de emisie în care să prezinte tot felul de produse, calitățile și defectele lor, ca și posibilitățile omului de rând de a se apăra împotriva producătorilor de rea-credință. Și, cum insistase necontenit pe lângă consiliul de administrație al postului și muncise pe brânci, reușise după câteva luni să devină moderatorul unor

dezbateri televizate pe teme de interes general, urmărite cu entuziasm de un mare număr de telespectatori.

Dar, când să zică și ea că ajunsese în liniște la mal, veniseră necazurile financiare ale canalului de televiziune, bugetul ciopârțit și concedierile...

O tăcere grea se așternuse între ei; prea erau dureroase amintirile; din pricina serviciului ăsta, al ei, de la Lansing, se despărțiseră...

Îl acceptase tocmai atunci când Steve și ea începuseră să facă planuri de viitor... Conveniseră, așadar, ca Steve să mai lucreze la poliția Grafton până la sfârșitul mandatului de șerif și apoi să se mute la Lansing...

Dar, prea legat, din nefericire, de viața micului orășel, Steve nu putuse să se rupă de acolo. De câte ori se întâlneau, certurile dintre ei erau tot mai aprige. Steve ar fi vrut ca ea să se întoarcă la Grafton și tuna și fulgera împotriva ambițiilor ei nebunești. La rându-i, Susan îl găsea pe el vinovat, pentru că nu se dovedea gata de orice sacrificiu ca s-o urmeze până-n pânzele albe... Și, într-o bună zi, apa, într-o clipă, au rupt logodna.

Trecuseră opt luni de atunci, dar durerea și resentimentele rămaseseră la fel de vii. De parcă mai auzeau încă vorbele necruțătoare pe care și le aruncaseră unul altuia...

După câteva minute bune, cu fața încremenită, Steve își mută ochii spre ea.

– De ce te-ai întors, Susan ?

Ea trase adânc aer în piept. Cel puțin să se limiteze la detalii de ordin material...

– Ei bine... Înainte de toate, viața aici este mult mai ieftină. Și, pe urmă, aș vrea să mai stau, cel puțin un timp, prin preajma alor mei.

– Adică n-o să locuiți împreună ?

– Nu. Vreau să caut un mic apartament cu chirie, sau, mă rog, cam așa ceva. Și mobilat, de preferință, pentru că mi-am lăsat toate lucrurile într-un depozit la Lansing.

– Și... cu serviciul ce-o să faci ?

– Am și semnat un contract cu o editură, pentru o carte mai specială, un fel de manual. O să-mi ia câteva luni. Trebuie să adun și să pun în ordine o documentație foarte bogată.

– I-ai găsit un titlu deja ?

Susan zâmbi scurt.

– Nu prea știu încă... Poate „Ghidul cumpărătorului vigilent".

– Mi se pare foarte nimerit. Dar, când o să termini cartea, ce ai de gând ?

– Îmi doresc din tot sufletul să lucrez în televiziune ! În lunile din urmă am învățat o grămadă de lucruri și nu se poate să nu găsesc ceva de făcut în meseria asta, mai devreme sau mai târziu...

– Chiar dacă... o să fie departe de Graf-

ton ? se interesă Steve uitându-se țintă drept înainte.

— Da. Doar nu m-am luptat atâta timp pe viață și pe moarte ca să mă dau bătută la primul obstacol. Pentru mine, nimic nu contează mai mult ca o carieră în televiziune.

După câteva clipe de tăcere, Steve îi azvârli așa, ca într-o doară :

— Cu alte cuvinte, profesia înainte de toate... Viața personală...

Stând în cumpănă, Susan își mușca buzele. Nu el fusese acela care voise să nu se abată din drum ? Sau poate erau amândoi la fel de vinovați ?

— Asta-i o alegere pe care prefer să n-o fac... cât timp nu-s obligată, replică ea cu glas scăzut.

La început, Steve se declarase de acord cu plecarea ei la Lansing, dar, în loc s-o susțină, să-i dea curaj, se arătase tot mai nesigur și se închisese în sine tot mai mult. De câte ori revenea la Grafton în acele ultime săptămâni de dinaintea despărțirii lor definitive, Susan avea impresia că vorbește în pustiu. În loc să se străduiască să afle o cale de mijloc, se încăpățânau să-și reproșeze unul altuia trăsături de caracter pe care, și să fi vrut, n-aveau cum să și le mai schimbe...

Fără să răspundă la provocare, Steve se mărgini să deschidă carnetul și bombăni...

— Dă-mi actele, te rog.

Aşadar, era ferm hotărât să-i încaseze amenda aia caraghioasă! Voia, poate, să-i demonstreze că în ochii lui nu mai era decât o străină oarecare? Strângând din dinţi, îi întinse permisul de conducere.

El mâzgăli mai multe cuvinte, cu un scris puţin tremurat.

– Cât timp ai de gând să rămâi în Virginia? întrebă apoi nepăsător.

– Nu... n-am habar. Şase luni, un an, poate... depinde de ofertele de serviciu.

Cu un gest scurt, Steve desprinse formularul completat şi i-l dădu, apoi coborî din maşină.

Până să deschidă portiera de partea ei, Susan apucă să-şi azvârle privirea pe foaie. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, îngăimă:

– O clipă! Ce vrea să zică asta?

– Că eşti datoare trei ore de activitate socială în interesul primăriei, explică el scurt.

Susan începuse să tremure de furie. Ce comedie mai era şi asta?

– Bine, dar e o... tâmpenie! Da, am traversat imprudent, admit, şi sunt gata să achit amenda prevăzută de lege. Dar nu văd de ce mi-aş pierde timpul...

– Datorezi trei ore de muncă în interesul primăriei din Grafton, replică Steve sec, şi ai să faci ce-ţi ordonă legea.

Încercând să se stăpânească, Susan inspiră adânc.

— Nici... nici gând, Steve. Am o carte de terminat, am un program extrem de încărcat...

— Asta nu mă privește... Eu aplic legea.

— Ba nu ! Nu asta faci, nu asta-i legea. Îmi aplici o pedeapsă nedreaptă, exagerată, la limita bunului plac. Drept care, protestez cu toată puterea !

Steve rânji, arătându-și o clipă dantura perfectă, sclipitor de albă. Rânjetul lui aducea cu acela al unui animal de pradă și Susan tresări.

— Dacă vrei să depui plângere, i-o întoarse el, du-te la tribunal... Acum, însă, te-aș ruga să cobori din mașină și să-ți vezi mai departe de drum. Cred că-ți dai foarte bine seama că n-am timp de pierdut. Nici eu !

Enervată la culme, lui Susan nu-i mai rămăsese decât să se uite la el cum demara și să se întoarcă acasă ținând-o numai într-o fugă. Îi venea să crape de ciudă ! Drept cine se credea Steve ?

Așteptând sosirea invitaților la reuniunea din seara aceea, tatăl ei răsfoia un ziar și auzind-o cum dă buzna în salon, ridică ochii surprins.

— Poți să crezi una ca asta ? ! țipă Susan înfigându-și mâinile în șolduri. Steve mi-a întocmit un proces verbal de contravenție !

Clayton Trent înălță din sprâncene :

— Chiar așa ? Cum așa ?

— Pur și simplu pentru că am traversat două secunde mai târziu decât ar fi trebuit, bombăni ea trântindu-se într-un fotoliu. Dar culmea e

alta ! M-a obligat la trei ore de ceea ce numeşte el „muncă în interesul municipalităţii" sau cam aşa ceva...

Fără să vrea, tatăl ei zâmbi.

— E-adevărat, Steve a hotărât că, de acum incolo, astea or să fie amenzile în Grafton. Şi trebuie să-ţi spun că ideea lui a fost primită extrem de favorabil de oamenii de aici.

— Ei bine, mie nu-mi convine deloc. O să mă duc la tribunal să cer o amendă în bani, aşa cum se practică în toată lumea...

Clayton îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Mă îndoiesc că judecătorul o să-ţi dea dreptate. N-ai nici un motiv să ceri vreo favoare... Pe de altă parte, sistemul ăsta nou n-a făcut decât bine. N-ai observat ce curate sunt străzile, cât de bine întreţinute parcurile ? Până azi n-a avut nimeni nimic de obiectat. Şi pe deasupra, amenzile astea le dau de gândit micilor zurbagii...

— Ce mai calea-valea, remarcă Susan cu o mutră lungă, în Grafton, Steve taie şi spânzură şi nu se găseşte nimeni să i se împotrivească.

— Dar n-avem nici un motiv. Ba chiar ne punem în el toată nădejdea. N-am mai pomenit până acum un şerif care, cinstit şi eficient, să le facă pe toate cu atâta bun-simţ.

— Cum s-ar zice, Grafton a devenit proprietatea lui Steve ! ripostă ea în bătaie de joc.

— Nu, protestă senin domnul Trent. Greşeşti... O să-ţi dai seama foarte curând.

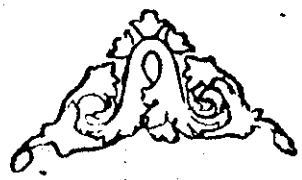

CAPITOLUL II

Fix la şapte fără un sfert, Steve îşi gară maşina de serviciu în faţa locuinţei soţilor Trent. Cu toate că se străduise din răsputeri să nu se mai gândească la ea, revederea cu Susan îi întorsese sufletul pe dos. După ce scoase cheia din contact, rămase un timp cu mâinile pe volan, ca ţintuit.

Îşi aminti prima lor întâlnire. Parcă trecuseră secole de atunci... Era o grămadă de lume la serata aceea. Multe femei nostime. Dar el n-avea ochi decât pentru ea : pentru Susan. De cum o văzuse, ştiuse că ea era femeia visurilor lui... Şi mai multe luni după aceea, deşi ea locuia aşa de departe de Grafton şi nu puteau să se vadă atât de des pe cât ar fi vrut amândoi, fericirea lui nu fusese umbrită nici de cel mai mic norişor.

Ce păcat că, trebuind să aleagă între profesie şi viaţa lor împreună, Susan optase pentru prima. Nici un argument, oricât de solid, îşi zise Steve cu amărăciune, n-o putuse convinge să-şi dea naibii ambiţiile. Ori poate că-i

luase reproşurile ca pe nişte jigniri de neiertat... Tot ce se întâmplase îşi avea obârşia, desigur, în firea lui Susan. Nu era făcută pentru o existenţă monotonă şi, lucru curios, în bună parte el o iubea tocmai din cauza asta.

Scoase un oftat. Tare mai erau complicate toate... Da, în principiu, nu-i dorea lui Susan decât succes, reuşită deplină. Şi totuşi, dacă îşi scruta sentimentele mai atent, constata că nici el nu prea ştia exact ce-ar fi vrut. Pe de o parte, îi purta pică lui Susan că nu se mulţumise să trăiască la Grafton lângă el şi de dragul lui ; pe de alta, se mustra singur pentru egoismul lui.

Oricum, era prea târziu. Susan îşi alesese o ţintă şi nimic n-o putea îndupleca să întoarcă privirea.

Îşi înăbuşi o înjurătură amară, coborî din maşină trântind uşa şi urcă dintr-un salt cele două trepte de la intrare. Când Emma Trent veni să deschidă, părea grozav de agitată. Poate că o tulburase din cale-afară întoarcerea fiică-sii... Dar îl primi cu multă bunăvoinţă.

— Încântată să te văd, Steve. Din nefericire, încă n-am terminat pregătirile...

Se trase într-o parte ca să-l lase să intre şi adăugă oarecum cu reproş :

— Cred că te-ai văzut cu Susan...

— Exact, răspunse el scurt.

Fără îndoială, doamna Trent găsea amenda aia cam exagerată... Dar la ce bun să-i ex-

plice că fiică-sa aproape se azvârlise în fața mașinilor și că amenda, o nimica toată, dealtfel, i se părea mai mult decât justificată.

— Pot să vă dau o mână de ajutor ? întrebă el zâmbind.

După toate câte se întâmplaseră între el și Susan, Emma continuase totuși să-l primească la ei în casă fără pic de resentiment, ba chiar de parcă Steve ar fi făcut parte din familie. Așa că, nu rareori, Steve îi dădea câte o mână de ajutor prin gospodărie.

— Uite ce, fii bun și urcă până la Susan. Spune-i că am nevoie de ea. Am strigat-o de câteva ori până acum, dar nu aude, pare-se. Alerg să nu se facă scrum în cuptor biscuiții...

— Bine, mă duc !

Și, în timp ce Emma dădea fuga până în bucătărie, Steve o porni pe scări.

Zărind-o pe Susan ' prin ușa întredeschisă, pricepu imediat de ce nu-i răspunsese maică-sii : cu casca radioului pe urechi, vizibil absorbită, scria cu multă râvnă într-un caiet. Așa, cu taiorul pe ea, ședea cocoțată în vârful patului, fumând și scuturându-și în răstimpuri țigara, într-o scrumieră, până să întoarcă privirea.

Steve își stăpâni râsul, traversă camera din doi pași și se înțepeni drept în fața ei. Observându-l în fine, Susan își scoase casca de pe urechi și închise radioul.

— Doamna Trent m-a trimis... Are nevoie de ajutorul tău.

Ea se întinse din toate încheieturile, strâmbându-se.

– Ajutorul meu ? La bucătărie ? Dar i-am spus deja că nu mă amestec în povestea asta cu alegerile...

– O ştii tot aşa de bine ca mine : optimismul ei este de nevindecat, alumi Steve.

Aruncă o privire pe caiet. Susan umpluse câteva pagini cu scrisul ei alungit, nervos şi voluntar. Pe pat, lângă ea, mai văzu o hârtie pe care erau subliniate cuvintele : „Lucruri de făcut" urmate de o listă întreagă.

– Văd că ai şi început să te organizezi...

Susan scutură din cap fără să zică nimic. N-avea nici un chef să-i dea raportul.

Într-un fel, Steve îşi simţea inima mai uşoară văzând-o cât de repede şi cu câtă nedezmintită poftă de luptă se apucase de treabă. Când aflase de concedierea ei, un timp se temuse că Susan o să-şi piardă curajul. Dar uite că, fără îndoială, avea să iasă cu forte sporite din încercarea aceasta. Totdeauna ştiuse cum să răspundă la provocările soartei.

– Atunci ? Ce să-i spun Emmei ? o luă el de la capăt.

Susan suspină.

– Că vin într-o clipă...

Părea cam nehotărâtă, aşa că Steve murmură :

– Te rog, nu te simţi obligată să faci ceva pentru mine.

— O fac pentru mama, puse ea punctul pe i și, aplecându-se, începu să cerceteze, zadarnic, cu privirea prin toate ungherele, apoi se văită cu jumătate de gură :

— Unde mi-or fi pantofii ?

Încercând s-o ajute, Steve dădu roată cu ochii prin odaie. Susan sosise chiar în ziua aceea și totuși camera era plină de lucruri azvârlite care-ncotro. Nenumărate flacoane de parfum și cutii de cremă zăceau morman pe toaletă. Dintr-un sertar deschis se revărsau tot felul de obiecte de lenjerie, iar pe podea abia dacă mai aveai unde pune piciorul de atâtea vrafuri de cărți clădite la întâmplare... Doar în jurul mașinii de scris, așezată pe birou, era o ordine desăvârșită, pixurile aliniate și dosarele stivuite cu grijă.

— Nici nu-i de mirare că nu-i găsești, o luă el peste picior ridicând maldărul de rochii trântit pe fotoliu.

Cam zburlită, Susan scoase nasul de sub pat.

— Am nevoie de un apartament al meu, unde să-mi pot pune în ordine toate lucrurile, asta-i tot, îi explică ea. Aici nici nu pot să mă întorc. Și am mai și lăsat o grămadă la Lansing...

Steve culesese de pe jos un obiect ciudat și-l tot răsucea nedumerit. Era o placă de lemn pe care fuseseră pictate tot soiul de semne.

– Ce mai e și asta ? întrebă el mirat.

– O amintire de la studioul din Lansing, bombăni Susan luându-i placa din mână.

Fără să mai stăruie, Steve se apucă din nou de căutat, se duse la dulap și-i deschise ușile larg. Dar, imediat, se făcu palid la față și se trase înapoi... Era prima oară că vedea rochia aceea de mireasă.

Cu un nod în gât, Susan se apropie grăbită.

– Mama a pus-o aici... N-o lua în seamă, bâigui ea. Și închise dulapul.

Un timp nu îndrăzniră să se uite unul la altul. Apoi, îndârjită, Susan se puse iarăși pe scotocit. Când împinse fotoliul, scoase un strigăt triumfător.

– Uite-i ! Știam bine că pe aici trebuiau să fie !

Se așeză pe marginea patului și-și trase în picioare pantofii delicat croiți dintr-o piele maron strălucind ca oglinda.

– O să fie multă lume la adunarea asta ? întrebă ea.

– Vreo patruzeci de persoane. Am încercat s-o conving pe Emma că nu-i nevoie de gustări, dar eu am vorbit, eu am guzit.

– Spune-i că vin într-o clipă... și încearcă să-l determini și pe tata să dea o mână de ajutor. Prea o lasă numai pe ea să se ocupe de toate !

– Teles,. s'trăiț', zise el zâmbind și pocni din călcâie.

După ce Steve își luă tălpășița, Susan se așeză în fața oglinzii, își perie părul, își potrivi pe umeri haina și, prinsă subit de o toană, își turnă câteva picături de parfum pe gât și la încheietura mâinilor.

Când cobori la parter îl întâlni pe Eric, fratele mai mic al lui Steve, un băiețandru de vreo șaisprezece ani, cu fața plină de pistrui. Cum o văzu, zâmbi cu gura până la urechi.

– Susan ! Ce surpriză !

– Bună, Eric, răspunse ea veselă, încântată să-l vadă din nou.

Era tot atât de blond ca Steve, dar, bine'nțeles, încă mânz, cu trăsături mai moi. Albastrul ochilor bătea spre cenușiu. Susan ținea la el foarte mult, pentru firea lui vioaie și generoasă.

– Ce mai faci ? reluă ea, uitându-se în timpul ăsta cu coada ochiului cum începuseră să se îmbulzească în salon invitații. Cred că ai crescut pe puțin cincisprezece centimetri de când nu te-am mai văzut...

– Zece, o corectă el râzând. Dacă mai cresc vreo cinci, o să mă uit la Steve de sus.

Întoarse o clipă ochii, urmărind cu vădită admirație o puștoaică roșcovană tare nostimă care trecea pe culoar în spatele unui mic grup de persoane în vârstă. Susan nu se putu opri să-l necăjească un pic.

– Cine este ființa asta răpitoare ?

– Eeeh... Wendy Sanders, îi explică Eric înroșindu-se până în vârful urechilor. Suntem în aceeași clasă.

La oarecare distanță de ei, numita Wendy râdea în hohote, prefăcându-se că nici nu băgase de seamă prezența nefericitului Eric. Era îmbrăcată foarte elegant și de pe acum se purta cu siguranța de sine a unei femei în toată puterea cuvântului, adică în deplină cunoștință de farmecele sale.

Susan îl apucă ușurel pe Eric de braț și-l împinse pe culoarul ce ducea spre bucătărie.

– Cum de-a reușit Steve să te atragă la întâlnirea asta ? zise ea în glumă. Știu că nu te prea dai în vânt după politică...

– M-am gândit că poate o să fie destul de distractiv, mormăi Eric. Dealtfel, și eu îi susțin candidatura.

– Chiar dacă... asta înseamnă să rămâneți la Grafton ?

La început, băiatului în venise foarte greu să se învețe cu viața de provincie și Susan știa că, din pricina asta, cei doi frați se certaseră nu de puține ori.

Eric înălță din umeri.

– Da, de ce nu ? Mă întreb, însă, dacă are vreun rost campania asta electorală. Știm cu toții că Steve se descurcă formidabil. Atunci, cine să voteze pe un altul ? !

— Ai dreptate, încuviinţă Susan cât pe ce să pufnească în râs, atât de nemăsurat părea entuziasmul lui Eric.

Apoi, lăsându-l să se ducă să-şi întâlnească prietenii, intră în bucătărie.

Steve, ca la el acasă, îi ajuta pe Emma şi pe Clayton să pregătească platourile cu sandvişuri. Se înţeleseseră întotdeauna de minune toţi trei şi ruperea logodnei cu Susan, pare-se, nu umbrise cu nimic această armonie...

Puţin mai târziu, în livingul enorm se adunaseră în sfârşit toţi invitaţii. Clayton Trent, ca organizator şi gazdă, luă primul cuvântul şi vorbi cu obişnuita lui sinceritate de om cumsecade :

— Sunt convins, declară el, că realegerea lui Steve Markham este pentru oraşul nostru o chestiune aproape vitală. Pe de altă parte, deşi ca şerif şi-a dovedit din plin meritele şi a reuşit să pună cu botul pe labe pe cei câţiva delincvenţi care apăruseră şi pe la noi, partida nu este câştigată încă. De asta v-am rugat să veniţi astă-seară aici... Ştiţi, desigur, că Robert Wakefield se prezintă şi el...

Un murmur străbătu asistenţa. Tatăl lui Robert, fostul şerif Sheldon Wakefield, se purtase ca un escroc ordinar.

Susan se ridică.

— Dar ce pericol poate să reprezinte ? Nimeni din Grafton n-a uitat cât s-au purtat de urât tatălui lui şi bunicul lui, mai înainte !

– Situația e mai complicată, răspunse Clayton grav. Mulți oameni din oraș se uită strâmb la Steve pe motiv că e nou-venit pe aici. În schimb, familia Wakefield s-a așezat în părțile astea acum câteva generații... Și nouă ne este teamă că alegătorii or să dea uitării trecutul mai mult decât dubios al acestei familii.

– Cu atât mai mult, interveni Steve, cu cât se pare că noua fabrică de conserve din Grafton susține candidatura lui Robert. Or, dacă ne gândim că are trei sute cincizeci de angajați, cel puțin...

– Nu-i suficient ca să câștige, obiectă Susan pe care dezbaterea începuse s-o pasioneze.

– Totul depinde de propaganda pe care o să și-o facă, explică Steve. Au la îndemână un buget mult mai mare ca al meu și pot să pătrundă la presă, la televiziune...

– Dar de ce susține direcția fabricii candidatura lui Robert Wakefield ? se miră Susan. Până acum, industriașii din regiune nu se amestecaseră în politică.

– Sunt veniți de curând, oftă Steve. N-au habar cum înțelegeau foștii șerifi de pe aici să aplice legea.

– N-au habar... sau li s-a strecurat pe sub masă ceva ca să închidă ochii, se vârî Eric în vorbă.

Steve ridică din umeri fără să răspundă. Era vădit că și el bănuia același lucru, dar se fe-

rea să facă publică și cea mai neînsemnată acuzație.

— Strategia noastră, reluă Clayton Trent, ar trebui să conste în a-i convinge pe oameni să-l voteze pe Steve pentru ceea ce a reușit el să realizeze și nu opunându-l celorlalți candidați. De exemplu, ar fi bine să se publice articole care să descrie pe scurt activitatea lui...

— De ce nu te-ai ocupa tu de asta, Susan ? îi aruncă Emma fiicei ei, așa, pe nepusă-masă, în timp ce, trecând printre rânduri, îi servea pe invitați cu cafea. În fond, ești ziaristă !

— Are dreptate, aprobă cineva. Nimeni nu s-ar descurca mai bine.

Zăpăcită, Susan se uită spre Steve, întrebându-se cum avea să reacționeze acesta.

— Asta nu te-ar împiedica să-ți vezi de restul treburilor ? se interesă el privind-o drept în ochi.

Spre marea ei surprindere, Susan se auzi răspunzând :

— Nu. Dimpotrivă, m-ar interesa foarte mult...

— Iată deci rezolvată o problemă, anunță asistența satisfăcut Clayton Trent. Acum ar trebui să discutăm despre tipărirea broșurilor de propagandă și a afișelor...

Dezbaterea continuă, însuflețită și prietenoasă. O oră mai târziu, Susan ieși pe veranda din fața casei să-și mai vină în fire ; i se învârtea capul. Când se întorsese la Grafton,

sperase să poată lucra câteva luni în liniște și pace și, când colo, nimerise în plină bătălie.

Câteva minute mai târziu, Steve își făcu apariția în ușă.

— Ești sigură că vrei să duci în cârcă toată munca asta, Susan ? Mi-e teamă că bravul nostru comitet ți-a cam forțat mâna...

— Nici vorbă, o fac cu plăcere. Eu... am încredere în tine, Steve.

El nu se mulțumea numai să se achite de obligații ; se dedica trup și suflet intereselor comunității... Susan începuse să-și dea seama de ce Steve nu se putuse rupe de Grafton.

Simțindu-l atât de aproape, o străbătu un fior. Cât de puțin îi trebuia atracției pe care Steve o exercitase asupra ei în trecut să reînvie ! Nu făcuse cumva o mare prostie când se angajase să lucreze cu el cot la cot ? Cu glas mai puțin sigur, găsi de cuviință să precizeze :

— Bineînțeles, mă bag în treaba asta din simplă prietenie...

— Dar nici n-am crezut altceva, ripostă el fără să-și poată ascunde ciuda un pic înveninată. Dacă ți-am telefonat de dimineață, am făcut-o numai ca să te întreb ce mai faci, dragă.

Susan simți cum i se urcă un nod în gât. Cum s-ar zice, lucrurile erau limpezi : nici o șansă ca povestea lor s-o ia de la capăt.

Zgomotul unor pași îi făcu să întoarcă amândoi capul, odată. Emma se îndrepta către ei.

— Oh ! aici erați ! Scuzați-mă...

— Vino, mamă, spuse Susan grăbită. Schimbam și noi o vorbă, atâta tot.

— Sau tocmai începusem să ne certăm ? murmură Steve cu un surâs nelămurit.

Din fericire, Emma nu auzise nimic. Veni lângă fiica ei și, trecându-i un braț pe după umeri, declară emoționată :

— Ne bucură tare mult întoarcerea ta !

Cu inima strânsă, Susan îi zâmbi cam silit. Oare Steve s-o fi gândit să-i spună tot asta ? Judecând după discuția de mai înainte, probabil că nu.

CAPITOLUL III

Sâmbătă dimineaţă, în faţa primăriei aştepta un mic grup pestriţ : era vorba de toţi aceia care, în cursul săptămânii, primiseră drept amendă, pentru o năzdrăvănie sau alta, obligaţia de a îndeplini câteva ore de muncă în serviciul municipalităţii. Dintre ei îţi sărea, în ochi matahala de Gena Borden, fostă colegă de clasă cu Susan, cunoscută în tot târgul pentru gura spurcată şi trăsnăile ei.

— E-te şi pe Miss Grafton, zise ea zărind-o pe Susan şi, scuturându-şi neglijent ţigara, adăugă : Putem şi noi să aflăm de ce eşti aici ? Sau e secret ?

Steve, care tot mâzgălea ceva în carnet, ridică o clipă ochii spre ele, dar nu interveni, ci le lăsă să-şi vadă de vorbă.

— Am... am traversat când nu trebuia, bombăni Susan.

Gena, zdravănă cât un poliţist american cu respect de sine, izbucni într-un râs straşnic.

— Şi... şi tu ? o întrebă Susan în timp ce înşfăca sacul de plastic pe care i-l întindea Steve.

Gena azvârli o privire amuzată către șerif. Amenda asta, pare-se, era pentru ea un simplu mizilic.

– Oh, am depășit un pic limita, acum vreo două seri, explică ea. Fără doar și poate i-am cam zdrelit nițel laba unuia...

– Mai are și acum pumnul strâns în bandaj ! i-o tăie cu prefăcută mânie Frank Winter, ajutorul de șerif.

Gena zâmbi cu gura până la urechi.

– Îmi datora niște bani și mă tot ducea cu vorba...

– Hai, fii sinceră, Gena, îi azvârli Steve surâzând, fără să vrea. Ai jucat pocher la cafenea, lucru strict interzis.

– Aiurea ! minți Gena fără pic de jenă. I-am împrumutat o bătrână cu o săptămână în urmă și...

Steve o pironi cu atâta îndoială în ochi, încât îi umflă râsul pe toți. Dar le impuse imediat tăcerea și continuă repartizarea sarcinilor :

– Prima oară când o să mai spargeți vreun geam, le spuse el unora acuzați de „vandalism", amintiți-vă că pentru așa ceva o să aveți de curățat toate dalele primăriei.

Și le înmână un maldăr de cârpe și niște sticle cu amoniac.

Câteva minute mai târziu, Gena și Susan, cot la cot, strângeau cu mult zel hârtiile care zăceau pe peluza din fața primăriei.

— Nu mi-aş fi închipuit că, într-un loc public, se pot aduna într-o singură zi atâtea gunoaie ! se minună Susan.

— Absolut de acord, îi dădu Gena dreptate în timp ce îndesa cu uimitoare dexteritate în sac hârtii murdare, coji de banane şi cutii goale de bere. Cât timp ai de gând să stai la Grafton ?

Curios, dar acum, că erau lăsate de capul lor, parcă se înţelegeau mult mai bine.

— Oh, Doamne... greu de spus. Şase luni, poate... tocmai am închiriat un apartament mobilat pe East Grove Street.

— Adevărat ? Când te muţi ?

— Luni, cred. M-am apucat de vopsit şi aş vrea să termin până mâine seară.

Mai pălăvrăgiră un timp, apoi se despărţiră ca să-şi termine fiecare porţia. La un moment dat, Steve dădu o raită pentru o scurtă inspecţie şi o salută de departe pe Susan. Instinctiv, aceasta îşi aranjă bluza, felicitându-se în sinea ei pentru ideea de a se fi îmbrăcat cu nişte pantaloni vechi, de pânză, care-i puneau în valoare şoldurile înguste şi picioarele lungi.

Către amiază, când, terminând treaba, se îndreptă din mijloc, constată că nu era muşchi să n-o doară. Într-un fel, gândi ea cu acreală, metoda lui Steve se dovedea eficace. În vecii vecilor n-o să mai traverseze în plin trafic !

În timp ce urca din patru în patru treptele de marmură albă din faţa primăriei, ca să-şi

predea sacul plin de gunoaie, un șuierat o făcu să tresară. Se întoarse, auzi un pocnet ușor... și se trezi imortalizată pe filmul lui Patsy Winter, directoarea unui ziar local, „Curierul din Grafton".

— Oh, Patsy, de ce-ai făcut asta ? se lamentă ea, pe când cealaltă, cu gura până la urechi, cu aparatul de fotografiat bălăngănindu-i-se de gât, se apropia.

Patsy se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută pe Frank, bărbatul său, pe urmă, râzând încă, îi întinse lui Susan mâna.

— N-ai aflat ? Toți care-și achită amenzile sâmbăta își găsesc pozele în numărul nostru de luni. Știi, e doar o joacă.

— N-aș putea spune că genul ăsta de publicitate mă încântă, suspină Susan întorcându-i fără voie zâmbetul micuței și nostimei blonde care o ațintea cu vădită simpatie.

— Dealtfel, la ora asta cred că ți-ai terminat corvoada, reluă Patsy uitându-se pe furiș spre Steve care tocmai își făcuse apariția.

— Ba chiar a depășit ora, încuviință acesta surâzând.

— În cazul ăsta, Susan, hai să iei masa cu mine ! propuse Patsy. Mai mult ca sigur că avem o groază de povestit. Am dus copiii la mama lui Frank, așa că nu trebuie să trec pe acasă.

— E-n regulă, Patsy, acceptă Susan. Mă duc să mă schimb și vin după tine la redacție.

O jumătate de oră mai târziu, cele două tinere, instalate comod în biroul lui Patsy, savurau prânzul improvizat, adus de la un mic restaurant din vecinătate.

— Cum mai merge treaba aici ? întrebă Susan umplându-şi paharul cu suc de portocale.

Patsy se strâmbă uşor.

— Nu foarte bine, din păcate. Preţurile pentru hârtie, tipar şi difuzare urcă fără încetare. Şi cum nu putem mări numărul de abonamente şi nici costul lor, am ajuns să lucrăm aproape în pierdere...

— Îmi pare rău, sincer.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, salariul lui Frank ne permite să ne creştem copiii în condiţii decente, aşa că am de gând să ţin cu dinţii de ziarul ăsta. Sunt convinsă că aşa, fără nici o pretenţie, cum se prezintă, e foarte necesar aici... Dar, uneori, când secţia de publicitate nu-şi face încasările, ajung să mă tem că n-o mai ducem până la sfârşitul anului. Lucrul ăsta mă chinuie, pentru că, la urma-urmei, bunicul meu a fost cel care a înfiinţat ziarul şi de trei generaţii ne tot zbatem să-l ţinem în viaţă...

Tăcu. Susan îi înţelegea foarte bine durerea.

— Dacă pot să te ajut, se oferi ea, o fac cu plăcere, Patsy, să ştii. Aş putea, de exemplu, să scriu nişte articole...

— Eşti foarte amabilă, Susan, dar pur şi simplu n-am nici un gologan să ţi le plătesc.

— Dar nici nu se pune problema ! exclamă Susan. Te asigur că... eu...

— În ruptul capului nu pot să accept să lucrezi pentru noi pe gratis ! protestă mândră Patsy.

— O să ai tu ocazia să-mi întorci serviciul. nu încape îndoială, stărui Susan cu răbdare. Cum s-ar zice, o să-ți iei revanșa.

— Ei bine... om trăi și om vedea, căzu Patsy la pace. Acum, însă, vorbește-mi de planurile tale...

Susan îi povesti despre emisiunea ei, despre carte și nu mică îi fu mirarea când o auzi pe interlocutoarea ei declarând :

— Știi, probabil că ai devenit un fel de celebritate, aici, Susan. Așa că am hotărât să scriu un articol despre tine cât mai curând !

Jenată, Susan începu prin a protesta și sfârși prin a accepta după ce Patsy o lămuri că vânzarea ziarului ar cunoaște, cel puțin cu prilejul acela, un spor considerabil.

Mai vorbiră un timp de una, de alta și Patsy mai trase un film. Trecuse de două când Susan o porni spre noua ei locuință.

Abia pregătise cutiile de vopsea și-și trăsese pe ea o bluză veche, când auzi soneria. Cu bidineaua în mână, se duse să deschidă : din prag, îi zâmbeau, codindu-se parcă un pic, frații Markham.

— Ne-am gândit că poate ai nevoie de ajutor, zise Eric, într-o doară.

Susan ezită o clipă, apoi se dădu într-o parte, lăsându-i să intre. Steve, cu mâinile în buzunare, nu scoase o vorbă și examină atent holul.

— Ei bine... aș face o greșeală enormă dacă aș refuza ajutorul ăsta atât de neașteptat, replică Susan străduindu-se să pară și ea cât mai nepăsătoare. Vreau să schimb culoarea pereților, ca să mai înviorеze puțin atmosfera.

Se adresă cu ostentație lui Eric, prefăcându-se că nici nu-l bagă în seamă pe Steve. Știa că-și meritase amenda din plin, dar nu putea încă să i-o ierte.

— E-n ordine ! exclamă Eric vesel. Cred că sunt un zugrav înnăscut. Unde-s ustensilele ?

— În bucătărie... Mă duc după ele.

Ieși din cameră, dar spre marea-i disperare, Steve veni pe urmele ei și i se proțăpi prin preajmă, pe când ea scotocea după pensule, cârpe și tot ce-i trebuia.

— Patsy are de gând să scrie un articol despre tine, nu-i așa ?

Susan ridică din sprâncene.

— E-adevărat... Cum ai aflat ?

— Mi-a spus Frank. Patsy are de mai multă vreme intenția asta. Sunt sigur că le-ai fi și lor de mare ajutor.

Steve părea absolut de acord cu povestea asta, fapt care nu se putea să n-o bucure.

— Mulțumesc Celui de Sus, din articolul ăsta n-o să lipsească sarea și piperul, observă ea cu

nepăsare. Patsy ține neapărat să publice și fotografia pe care mi-a făcut-o azi în fața primăriei.

– O să arăți grozav, murmură Steve cu tact.

Ea se înroși și nu-i răspunse. Odată întorși în salon, începu să organizeze șantierul.

– Steve, tavanul e terminat. Tu ia scara și vopsește jumătatea de sus a pereților. Eric, tu faci ușile și ferestrele. Eu o să mă ocup de plinte...

Schimbară câteva glume și se apucară de treabă. Lucrară în tăcere un timp. La un moment dat, Susan întrebă curioasă :

– Cum ați aflat că eu dau aici în brânci ?

– Ne-am întâlnit aseară cu doamna Trent, la magazinul universal, o lămuri Eric. Se întreba dacă o să reușești să termini până luni. Zice că și dumneaei și domnul Trent ți-au oferit ajutorul lor și i-ai refuzat spunându-le că nu vrei să obosească prea tare... Așa că ni s-a părut normal să-ți propunem prețioasele noastre servicii. Steve a întrebat-o dacă să nu-ți telefonăm mai întâi, dar, știindu-te cum ești, ne-a spus să picăm așa, pe nepusă-masă !

Participarea la complotul ăsta de familie îl făcea pe Eric să se simtă în al nouălea cer, se vedea de la o poștă.

Cam descumpănită de uneltirile maică-sii, Susan trăgea cu ochiul la Steve.

– În orice caz, ținu acesta să lămurească lucrurile, îi suntem foarte îndatorați Emmei... Am fost de atâtea ori la masă la ea.

— Ce mai încoace-încolo, zise Susan recăpătându-şi stăpânirea de sine, vă sunt extrem de recunoscătoare. Dar, faţă de tine, Eric, aş vrea să-mi plătesc datoriile pe loc...

Dacă, aşa cum bănuia, băiatul începuse să-şi dea întâlniri cu fetele, atunci avea nevoie de fiece bănuţ pe care-l putea strânge.

— A, nu, nici nu se pune problema! interveni Steve hotărât.

După aerul lui ferm, Susan înţelese că ar fi fost inutil să mai stăruie.

— Atunci, daţi-mi voie cel puţin să vă invit la cină. Aş putea comanda nişte pizza. Dacă-mi amintesc bine, Eric se dă în vânt după asta.

— Drăguţ din partea ta, Susan, surâse Eric.

— Cu masa sunt de acord, făcu Steve, dar cu condiţia să împărţim cheltuiala.

Şi înainte ca ea să apuce să spună ceva, scoase portofelul din buzunar şi-i întinse câţiva dolari.

— Cu atât mai mult, adăugă el, cu cât tu, la rândul tău, îmi dai o mână de ajutor la alegeri.

Cu banii în mână, neştiind ce era mai bine să zică, Susan şovăi câteva clipe.

— Asta nu-i un motiv...

— Nu mai insista, Susan, sări Eric în sprijinul fratelui său. N-ai să-l convingi! Hai mai bine să ne vedem în continuare de treburi.

De acum încolo lucrară într-o atmosferă mult mai destinsă, râsetele şi glumele aruncate de la unul la altul amintindu-le de o epocă din nefericire apusă. Când soarele coborâse până aproape de orizont, constatară cu surprindere că treaba era ca şi terminată.

– Dar ştii că am avut spor! exclamă bucuroasă Susan. Îmi pare rău, telefonul nu merge încă, trebuie să cobor un minut...

– Eric o să se ducă după cumpărături, îi tăie vorba Steve, întinzându-i băieţandrului cheile maşinii. Fără exces de viteză, Eric, aşa-i ?

– Pe cuvânt de onoare, şerifule, zise Eric zâmbind şi plecă.

Susan şi Steve tăcură câteva clipe. Apoi, Steve se lăsă pe un scaun şi declară :

– Prea îl răsfeţi pe Eric, ştii asta ?

– Posibil. Dar nu crezi că tu, în schimb, te porţi prea aspru cu el ?

Susan se aşeză pe scaunul de alături, bucuroasă să stea iarăşi, după atâta amar de timp, la taifas cu el. Singurătatea asta căzută din cer îi îndemna la destăinuiri şi Steve, ridicând din umeri, reluă :

– Sunt cam îngrijorat. De la o vreme, Eric se vede mereu cu un grup de fete şi de băieţi destul de simpatici, ce-i drept, dar care au mania vitezei şi provin din familii înstărite, ceea ce nu e deloc cazul meu. O fată din grupul ăsta, Wendy, i-a cam sucit capul lui Eric...

Or, dacă până acum, de bine-de rău, l-au acceptat pentru că se pricepe la mecanică nemaipomenit de bine, mi-e teamă că asta n-o să țină mult și o să-l văd suferind din pricina diferențelor ăstora de care nu e nimeni de vină. Nu știu dacă l-am crescut cum ar fi trebuit.

— Cum poți să spui una ca asta ? protestă Susan. Eu cred că te-ai descurcat de minune. Puțini bărbați ar fi avut atâta răbdare...

— Când ții locul părinților, nu poți, totuși, să nu te frământi, replică el privindu-i cu gândul aiurea pantalonii vechi de pânză pătați cu vopsea.

Ce ciudat, cum de putuse să uite atât de repede cât de mult îi plăcea să stea cu Susan la taifas. Într-adevăr, prezența ei promptă și deschisă îi lipsise îngrozitor.

Îi întâlni privirea prietenoasă și, oftând, continuă :

— Atunci când m-am mutat aici, hai să spunem la țară, mi-am zis că o să-i pot asigura lui Eric o viață mai ordonată și mai sănătoasă decât la New York. Nu pot să spun că n-am făcut-o și din egoism... mă simt grozav de legat de locurile astea. Nici măcar în concediu n-aș pleca de aici. Mi-e de ajuns să găsesc un râu plin de păstrăvi și să stau acolo ore întregi, în mijlocul celui mai frumos și mai tihnit peisaj de pe lume... „Numai că toa-

te parcă sunt lipsite de viață de când nu mai ești tu aici" adăugă el în gând.

Gând fulgerător, trezindu-i amintiri dureroase, pe care, însă, le izgoni hotărât.

— Din păcate, însă, deși Eric nu scoate o vorbă despre asta, am uneori impresia că el nu știe cum să facă să plece de aici mai repede. Chiar mă întreb dacă faptul că mă prezint din nou pentru postul de șerif îl bucură într-adevăr.

— Pare totuși unul din susținătorii tăi cei mai înfocați !

— Da, numai că o face, poate, și silit de împrejurări... Acum câteva luni am fost amândoi la New York și nu pot să-ți spun cât a stăruit să-l las să termine școala acolo. Un prieten de-al nostru s-a oferit să-l găzduiască la el. Dată fiind, însă, vârsta lui Eric, m-am împotrivit. Știu că părinții mei s-ar răsuci în mormânt dacă eu l-aș lăsa de capul lui înainte să fi împlinit cel puțin optsprezece ani.

— Și cum a reacționat ? întrebă Susan.

Ar fi vrut să-l apuce de mână, dar n-o făcu. Între ei lucrurile se schimbaseră, nu trebuia să uite asta nici o clipă...

— Sigur că m-a făcut catâr ! Nu i-am mai spus că voiam să-l feresc și de șocul pe care i l-ar fi produs întâlnirea brutală cu viața New York-ului. El nu vede acolo decât fața poleită a lucrurilor, dar orașul ăla e cu adevărat pri-

mejdios... Eu... Trebuie să am grijă de el, ţin la el, el e toată familia mea...

Glasul lui Steve, răguşit, trăda o tulburare de netăgăduit.

— Şi acum ce mai zice ? întrebă Susan aproape în şoaptă.

— Nu mai pomeneşte de asta, dar am senzaţia că nu mi-a iertat niciodată pe de-a-ntregul că l-am adus la Grafton. Îmi reproşează că-l cocoloşesc peste măsură...

— Nu crezi că are şi putină dreptate ?

— Poate, oftă Steve. Probabil că am devenit prea prăpăstios după ce mi-am pierdut părinţii... Din nou, auzi în sinea lui o şoaptă : „părinţii şi logodnica".

— Sunt sigură, încercă ea să-l îmbărbăteze, că peste câţiva ani o să înţeleagă de ce ai făcut toate astea aşa şi nu altminteri şi n-o să-ţi mai poarte pică. Nu te mai frământa atât...

Nu mai putu rezista şi-i luă mâna, strângându-i-o uşor. Dar lui Steve atingerea asta parcă nu-i spuse nimic ; descumpănită, Susan îi lăsă mâna şi se ridică să se ducă la bucătărie.

După ce îşi scoase fularul răsucit pe post de turban, îşi privi consternată mâinile şi bluza mânjite de vopsea.

— Cum se face că m-am mânjit mai tare ca tine ? spuse ea în glumă.

— Chestie de gravitaţie, replică el surâzând.

De sus, de pe scară, vopseaua cade pe podea, nu pe cel care ține bidineaua.

Privirea pe care o ațintise asupra ei era atât de ciudată, încât Susan își pierdu cumpătul și se întoarse iute spre dulap, să scoată farfurii și pahare.

— Eric trebuie să apară dintr-o clipă într-alta. Ca să fie totul gata...

Steve își găsi de lucru cu tava de cuburi de gheață din frigider. Câteva minute mai târziu, masa era pusă și, ca pentru a-și dovedi stăpânirea de sine, tânărul dădu o raită prin casă. Aflat la primul etaj al unui imobil mic și elegant, apartamentul se compunea dintr-un living spațios, pe care tocmai îl terminaseră de vopsit, un dormitor, o bucătărie foarte plăcută și o baie cu toate cele necesare.

— O să te simți foarte bine aici, observă Steve. Nu-ți lipsește nimic ?

— Nu. Și apoi, foarte curând o să primesc de la Lansing lenjeria de pat și celelalte.

— Dacă o să ai nevoie de ceva...

Susan îi mulțumi pe un ton cam distant. Nu trecu mult și Eric își făcu apariția cu mai multe pachete în mâini.

— Ghiciți ce mi s-a întâmplat ! strigă el cu un aer triumfător și se opri de parcă-și înghițise limba.

Steve și Susan îl priviră cu îngăduință atectuoasă.

— Ei, spune ! îl îndemnă Steve.

— Am... am întâlnit-o pe Wendy și.. și a fost de acord... să mergem împreună la cinema ! N-ai nimic împotrivă, Steve, nu-i așa ?

Steve șovăi o secundă, pe urmă, văzând că Eric strălucea tot de fericire, se învoi și-i strecură în palmă câțiva dolari.

— Cel puțin mai ai timp să mănânci împreună cu noi ? întrebă Susan zâmbind.

Băiatul, cam încurcat, se lăsa când pe un picior când pe celălalt.

— Ca să-ți spun drept... hm... mi-ar fi făcut enorm de multă plăcere, dar i-am promis lui Wendy să mă văd cu ea peste un ceas și aș vrea să-mi pun alte țoale... Înțelegi, până acum abia dacă mă băga în seamă. N-aș vrea să creadă...

— Înțelegem, înțelegem, îl asigură blând Steve. Poți să folosești mașina, o să mă ducă Susan acasă cu a ei.

— Oh, mulțumesc ! Mulțumesc, Steve ! Petrecere frumoasă și vouă !

Și tot așa de brusc cum sosise, se făcu nevăzut.

Îi întinse fratelui său pachetele cu mâncare și Susan nu-și putu stăpâni râsul în fața mutrei nedumerite a acestuia.

– Ei bine, șerifule, zise ea în zeflemea, mi se pare că așa, pe nepusă-masă, o să trebuiască... să mi te predai !

CAPITOLUL IV

— Întotdeauna m-am predat cu plăcere în mâinile tale, Susan, replică el curtenitor.

Ca de obicei, el își recăpătă repede cumpătul și-i veni lui Susan rândul să nu se simtă în apele ei. Sub privirea lui scrutătoare, avu senzația că se învârtește casa cu ea. „Din pricina vopselei, probabil, își zise ea cu îndărătnicie. Mirosul de vopsea îmi face rău". Și totuși explicația asta nu suna prea convingător.

„Nu-i sunt chiar indiferent" se gândi Steve cu satisfacție, remarcând că se schimbase la față. În zadar se străduia, ca și el, dealtfel, să dea uitării tot ce fusese între ei, n-o să izbutească niciodată, pe de-a-ntregul, fapt de necontestat. Fără să vrea, îi puse întrebarea care-l frământa de atâta timp :

— Crezi cumva... că n-a fost bine din partea noastră să ne revedem ?

Susan se așezase la masă. Luă loc în fața ei. În fond, ce voia să afle cu adevărat ? Nici el nu știa, dar parcă un diavol pusese stăpâni-

re pe sufletul lui, dându-i ghes s-o hărțuiască așa, cu vorba bună, până-n pânzele albe.

– Ei bine, da... probabil, admise ea în sfârșit. Nu putem ști unde o să ne ducă asta.

Acum regreta amarnic că rămăseseră singuri. Și când te gândești că mai trebuia și să-l însoțească până acasă !

– Ești ferm hotărâtă să pleci din nou, odată și odată, nu-i așa ? zise el cu glas mai scăzut.

De ce o obliga să-și etaleze toate cărțile deodată ? se gândi Susan și oftă. Steve profita de enervarea, de neliniștea ei. De parcă s-ar juca de-a șoarecele și pisica...

– Da... cum se ivește prilejul, plec, murmură.

Sub masă, piciorul lui Steve îl atinse pe al ei ca din întâmplare și ea și-l retrase, fără îndoială cam brusc.

– Cred că ai dreptate, declară el deodată. Mi se pare că n-am putea fi prieteni și-atât. După tot ce-a fost între noi, niște sentimente de-astea călduțe mi se par de neimaginat...

Acum Steve pricepu de ce nu se putea stăpâni și n-o lăsa pe Susan în pace : voia s-o cucerească din nou și era gata de orice pentru asta. Și, văzând-o cum dădea din colț în colț, își zise că avea toate șansele.

Susan, cu stomacul făcut ghem, își contempla porția de pizza fără nici un chef. Trebuia neapărat să schimbe subiectul... Și, dând curs primei idei care-i trecu prin minte, întrebă :

— Tot în centru locuiți ?

— Nu. Am cumpărat la licitație o fermă veche, nu departe de oraș și ne-am spetit, Eric și eu, s-o punem la punct.

— Și casa cum e ?

— Veche. Cu un portic la intrare. A trebuit să înlocuim țevile și instalația electrică. Și tocmai am terminat de pus mocheta...

— E spațioasă ?

— Una peste alta, cred că are mai mult de două sute de metri pătrați. La etaj — trei dormitoare și două băi, la parter, un living enorm, sufrageria și bucătăria... Dar dacă tot mă duci acasă, o să vezi cu ochii tăi toate astea. Aș vrea să știu cum ți se pare.

Mai sporovăiră așa, de una, de alta; un timp, Susan felicitându-se în sinea ei că reușea să limiteze discuția la generalități.

După ce Steve înghiți ultima firimitură din porția lui, Susan se ridică de la masă, puse farfuriile în chiuveta de vase și începu să prepare cafeaua. Steve se ridică și el de la masă și, apropiindu-se alene, exclamă :

— Ia te uită !

— Ce-i ?

— Ai vopsea în păr.

— Oh, nu ! Am crezut că fularul...

— Nu pune mâna ! îi ordonă el scoțând un pieptene din buzunar. Cred că pot s-o îndepărtez aproape complet.

În timp ce Susan încremenise pe loc, cu inima bătându-i ceva mai repede pentru că îl simțea pe Steve atât de aproape, el îi trecu cu băgare de seamă pieptenul prin părul negru și lucios. Îi făcea plăcere s-o vadă atât de supusă, chiar dacă numai pentru câteva clipe și dintr-un motiv atât de banal...

– Gata, zise după un timp suflând firișorul de vopsea prins în pieptene.

– Mulțumesc, îngână Susan.

Încordarea îi era tot mai mare, fapt de-a dreptul absurd. De ce nu reușea să devină imună la prezența lui Steve ? Și totuși, trebuia să izbutească într-o bună zi...

Steve, observându-i tulburarea, se depărtă ; nu trebuia s-o ia prea repede. Trebuia să-i lase timp să se obișnuiască din nou. După ce o ajută să spele vasele și să facă ordine, spuse :

– Când vrei să începem treaba la broșurile alea ? Presupun că, printre altele, trebuie să-mi fac și un fel de scurtă autobiografie...

Susan ezită o secundă, căzu pe gânduri și, în fine, zise :

– La urma-urmelor, de ce n-am începe chiar în seara asta ?

– Acasă la mine ?

Ea nu răspunse. Steve o simțea cât era de descumpănită... Nu și-ar fi închipuit până atunci cât de ușor o să-l învăluiască iarăși farmecul ei. Eric trebuise să-l roage aproape cu lacrimi în ochi până se învoise să-l însoțească până

acolo și uite că acum ar fi făcut și pe dracul în patru ca s-o reţină mai mult lângă el.

— Eric n-o să vină acasă decât peste vreo două ore, așa că o să putem lucra în liniște, încercă el s-o convingă.

Fără îndoială, pericolul era prea mare. N-avea rost s-o ia de la capăt ! se gândea Susan și zise cu voce tare :

— Putem să lucrăm acasă la ai mei. E mai aproape și de obicei scriu numai la mașina mea...

Eforturile ei susținute de a-l ține mai la distanță îl amuzau dar îl și scoteau din răbdări.

— Dar n-o deranjăm pe Emma ?

Susan izbucni în râs.

— S-o deranjăm ? Așa crezi ? O să fie chiar încântată să ne vadă apărând împreună.

Dealtfel, prezența maică-sii ar fi fost pentru ea o pavăză... iar Steve ar fi înțeles în cele din urmă că ea, Susan, n-avea de gând să reia o legătură fără șanse de supraviețuire, așa cum, din nefericire, se dovedise cu prisosință dragostea lor.

— O să ne instalăm în bibliotecă, lângă foc, ținu ea să precizeze. E locul ideal.

— Ei bine... cum vrei, murmură Steve.

Drumul până la locuința părinților ei îl străbătură într-o tăcere desăvârșită. Susan conducea încet, conștientă de privirea lui Steve pironită asupra ei, de parcă ar fi vrut să și-o întipărească în minte până în cel mai mic amă-

nunt. Iar ea, desigur, își dădea toată silința să pară absolut degajată. Fără doar și poate, o nouă apropiere între ei n-avea nici un sens. În fond, atunci când locuia la Lansing și avusese atâta nevoie de prezența lui, nu Steve fusese acela care dăduse bir cu fugiții ? În seara asta, își zise ea hotărâtă, o să lucreze amândoi cot la cot, ca doi specialiști pe care doar întâmplarea i-a adus de aceeași parte a baricadei. Și cu asta, basta.

Din nefericire, însă, când Emma și Clayton Trent îi văzură, se purtară amândoi cu o lipsă de firesc nemaipomenit de stânjenitoare. Emma stărui ca fiică-sa, în locul propriei ei mașini de scris, să folosească mașina electrică nou-nouță gata instalată în bibliotecă, iar apoi declară că ea și soțul ei o să iasă în oraș ca să-i lase să lucreze în liniște.

Înspăimântată să-și vadă „paznicii" bătând în retragere, Susan insistă :

— De ce nu vreți să ne ajutați la broșurile astea ?

— O s-o faceți mai bine voi doi, îi asigură Clayton. Și apoi, chiar aveam de gând să mergem la cinematograf.

Resemnată, îi însoți până la ușă, apoi se întoarse spre Steve și-i spuse surâzând distant :

— Acestea fiind zise, hai la treabă.

Se așeză la birou, scoase învelitoarea de pe mașina de scris și vârî în ea o hârtie. Spre ma-

rea ei disperare, în loc să se aşeze omeneşte pe un scaun, Steve găsi de cuviinţă să se cocoaţe chiar pe birou, încrucişându-şi braţele nepăsător. Prin pantalonii de pânză pătaţi cu vopsea i se vedeau muşchii puternici... Cui i-ar fi stat aşa de bine în nişte haine atât de ponosite ? Susan se lupta din răsputeri să pară perfect stăpână pe sine.

— Cum pornim ? întrebă ea rece.

— Tu eşti ziaristul. Eu doar îţi urmez indicaţiile.

Ea începu să scrie, ridicol de emoţionată, ca o fetişcană la prima întâlnire. Chiar n-o să izbutească niciodată să-şi ţină firea în prezenţa lui Steve ?

— Îţi propun să trecem mai-întâi în revistă studiile tale şi experienţa profesională... Dacă-mi amintesc bine, după absolvirea facultăţii de drept ai lucrat şase ani în Poliţia Militară şi apoi alţi doi ani în Poliţia Municipală din New York. Pe urmă, te-ai mutat la Grafton şi ai preluat postul de şerif...

Vorbea şi bătea la maşină, fără nici o ezitare. Steve se aplecă să citească şi murmură :

— Mi se pare că ştii despre mine mai multe decât ştiu eu însumi...

Susan înălţă ochii spre el. Maşina de scris torcea uşurel, răspunzând parcă pulsaţiilor din tâmplele ei.

„Da, îi trecu ei deodată prin minte, am nevoie de tine, şi tu ştii asta. Dar într-un fel care

depășește cu mult simpla dorință fizică". Nu-și dorea o patimă trecătoare, substitut al dragostei adevărate. Își dorea înțelegere, tandrețe, împărtășirea bucuriilor și a necazurilor celuilalt înainte de toate, sprijin și încurajare în carieră, lucru, pare-se, pentru el de nesuportat.

Coborî îndârjită privirea, opri mașina și înhăță o hârtie și un pix.

— Acum, pe scurt, cum vezi tu munca de polițist, ce părere ai despre ce ai făcut până acum... și motivul pentru care ai ales să vii aici și nu aiurea.

Steve se săltă de pe birou și se așeză pe un scaun, ceva mai departe. Parcă așa, dintr-odată, se decisese și el să păstreze o oarecare distanță. După ce chibzui un timp, începu să explice :

— În cei patru ani de când mă aflu la Grafton am reușit să cunosc în amănunt regiunea și oamenii care o locuiesc, fiecare familie în parte, fie că s-a așezat aici cu veacuri în urmă, fie că e venită recent, așa ca mine. Mă simt aici ca la mine acasă, știu pe dinafară toate străduțele, casele, potecile și ascunzișurile, am străbătut în lung și-n lat câmpia asta întinsă, ba chiar munții îi cunosc ca pe propriul meu buzunar. Dar ce mi se pare mai important e faptul că pe locuitorii acestui orășel și pe fermierii din împrejurimi îi cunosc de parcă am fi frați. Toate astea mă ajută enorm în munca mea...

În timp ce el vorbea, Susan stenografia și, din când în când, îi punea câte o întrebare, ca să lămurească una sau alta.

— Cum crezi că poți să-i convingi pe alegători că, după ce o să-ți expire mandatul, n-ai să părăsești Graftonul ?

— Repet : eu aici sunt acasă la mine. Că mă aleg sau nu, eu aici am de gând să trăiesc și de acum înainte.

Odată încheiate explicațiile, Susan puse în ordine notele și le dactilografie. Când termină, adună teanc hârtiile în dreapta mașinii și nu se putu stăpâni să pună o întrebare ceva mai personală :

— Spune-mi, Steve... Dacă, prin absurd, Robert Wakefield ar fi ales în locul tău, ai continua să lucrezi, sub ordinele lui, ca ajutor de șerif sau mai știu eu ce ?

Spera oarecum că, în eventualitatea asta, Steve ar prefera să plece de acolo și, poate, ar accepta s-o urmeze...

Steve, însă, replică :

— Bineînțeles. O să încerc să fiu de folos, indiferent ce post aș ocupa.

Și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, adăugă :

— Susan, orice s-ar întâmpla, eu rămân la Grafton, să-ți intre bine în cap. Aici e căminul meu și o să fie și al lui Eric, cel puțin doi ani de acum încolo.

— Eu cred că un cămin este locul în care trăiești alături de cel pe care-l iubești, murmură Susan.

– Lucrurile nu sunt chiar atât de simple, ripostă el cu glas înăbuşit. Şase ani, cât am lucrat în Poliţia Militară a Amiralităţii, am colindat lumea în lung şi-n lat şi trebuie să-ţi spun că mă săturasem până peste cap să tot văd mereu alte locuri şi alte mutre, pe care nu ajungeam niciodată să le cunosc cu adevărat. Nu mai visam decât să aflu un loc unde să prind rădăcini. Şi uite că l-am găsit şi pot să-mi realizez visul. Nu, în ruptul capului n-o să renunţ... Pe deasupra, la Grafton mă simt ca peştele în apă, ştii bine asta. Mi-s dragi locurile astea, firea simplă o oamenilor. Nicăieri altundeva nu m-aş simţi mai la mine acasă. Aici rămân şi aici o să-mi cresc copiii...

– Copiii ?... repetă după el Susan, pierită. Ai intenţia să te însori curând ?

Gândul că Steve plănuise deja să se însoare cu altă femeie o înspăimântă. Şi dacă lucrurile stăteau chiar aşa, de ce nu-i spusese maică-sa nimic ? Sau Steve păstrase asta secret ?

– Când Eric o să plece la universitate, peste doi sau trei ani, sigur mă însor, îi replică Steve fără înconjur. Nu-ţi ascund deloc lucrul ăsta, Susan. Şi am de gând să-mi aleg o nevastă pe cinste. Un timp am crezut că tu erai...

Se ridică şi începu să măsoare camera cu paşi mari. Apoi, trăgând adânc aer în piept, continuă :

– Orășelul ăsta îmi place foarte mult, dar viața pe care o duc acum nu e pe de-a-ntregul împlinită. Vreau și eu să am familia mea, copiii mei, pe care cât timp mai sunt tânăr, să-i pot crește așa cum se cuvine, adică să le ofer o copilărie cât mai plină de bucurii.

Și Susan își dorea copii. De fapt, ar fi vrut să-i aibă cu Steve, fără ca prin asta, însă, să fie nevoită să-și sacrifice cariera. Patsy Winter cum reușise ? !... Dar uite că, în ce o privea, așa ceva părea imposibil de realizat.

– Ești gata... să te însori și fără dragoste ? întrebă ea voit nepăsătoare.

– O să iau o nevastă care să-și dorească aceleași lucruri ca mine...

– Chiar dacă n-ai s-o iubești ? stărui ea văzându-l că șovăie.

Lampa de pe birou își arunca lumina peste Steve și Susan îi văzu umerii strângându-se aproape imperceptibil. Cât de greu îi era să răspundă ! Cu toată aparența lui stăpânire de sine, cu toate eforturile pe care le făcea ca s-o cucerească din nou, Steve se simțea uneori în prezența ei tot atât de timid ca un puști de cincisprezece ani...

– Puțină afecțiune... o să-mi fie deajuns, răspunse el în sfârșit.

Bineînțeles, n-avea cum să-i spună că n-o să mai iubească niciodată așa cum o iubise pe ea...

– Dealtfel, ţinu el să adauge, s-a dovedit că o afecţiune reciprocă poate fi deseori mult mai durabilă...

În fond, nu era deloc convins de tot ce îndrugase. Altfel, de ce naiba nu începuse deja să-şi caute femeia potrivită ?

Cu un nod în gât, Susan se ridică şi ea. Simţea nevoia să rămână singură cu gândurile ei.

– Hai să mergem, spuse ea brusc. S-a făcut târziu. Poţi să-mi laşi hârtiile astea. O să le duc eu la tipografie... şi o să-ţi trimit şpalturile corectate ca să-ţi dai acordul.

– Mulţumesc, şopti el aproape fără glas.

Cu un gest de lehamite, Susan îi dădu de înţeles că nu mai aveau ce discuta şi începu să scotocească în geantă după cheile maşinii. Cum de putuse să creadă, chiar şi o singură clipă, că între ei ar mai fi rămas şi altceva decât rancchiună ? Steve o făcuse o dată să sufere şi, dacă nu era suficient de atentă, toată hărţuiala aceea putea oricând să înceapă din nou. Dar n-o să-i mai îngăduie una ca asta...

Când se urcară în maşină, o lună sidefie strălucea în tării, scăldând firea într-o lumină de basm. Steve nu se simţea tocmai în apele lui. Îşi dădea seama cât o duruseră pe Susan cuvintele lui despre căsătorie. Dar, într-un fel, nu şi le regreta. Susan trebuia odată şi

odată să priceapă că pe lumea asta nu era numai ea.

În răstimpuri, îi arăta pe unde s-o ia, prefăcându-se că nu bagă de seamă cum ea depăşea un pic limita de viteză. Nu trecu mult şi ajunseră. Casa era cufundată în întuneric.

— Iar a uitat Eric să lase lumina aprinsă la intrare, bombăni Steve.

Susan nu zise nimic şi mâinile i se crispară pe volan. De-ar cobori Steve mai repede, să se vadă odată plecată! Nu trebuia să observe cât de tulburată era. Lucru, dealtfel, de-a dreptul absurd...

Steve coborî încet din maşină, dar, în loc să urce treptele casei, ocoli şi veni să-i deschidă portiera.

— Nu intri un moment?

Glasul îi suna un pic ironic. Doar nu-şi închipuia că-i era frică să rămână prea mult singură cu el? Ei bine, o să-l înveţe minte! O să-i arate ea că nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie. Auzi colo, un bărbat în stare să se însoare cu prima venită numai şi numai ca să aibă şi el o familie a lui!

— La urma-urmelor, de ce nu? replică ea împingându-şi sfidătoare bărbia în sus.

Coborî din maşină şi Steve o luă de mână, s-o călăuzească pe scări.

— Pe dinafară ai s-o poţi vedea ziua, zise pe când descuia uşa de la intrare. Zidurile

le-am văruit şi lemnăria am vopsit-o în albastru ca ardezia.

– Cred că arată grozav, admise ea cu jumătate de gură.

Câteva clipe mai târziu se aflau înăuntru. Steve apăsă un întrerupător şi un val de lumină năpădi salonul vast şi primitor, mobilat cu un gust foarte sigur. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri dintr-un lemn deschis la culoare. Lângă cămin, o canapea adâncă, dintr-o catifea ca tutunul, te îndemna la taifas. De data asta, Susan nu-şi putu înăbuşi un strigăt admirativ.

– Steve, ai realizat un miracol !

El surâse mândru şi o întrebă :

– Pot să-ţi ofer ceva ? Ceai, poate ?

Susan ezită o secundă. În fond, de ce n-ar accepta ? Poate că nu făcea bine să se arate atât de ţâfnoasă. La urma-urmelor, ce-o interesau planurile lui ? Nu avea nici un drept să-l judece.

– Da, mi-ar face plăcere o ceaşcă de ceai.

– Ia loc, te rog... vin imediat.

Când îşi făcu din nou apariţia, pe lângă ceştile cu ceai aducea pe tavă şi o farfurie cu biscuiţi.

– Biscuiţii mei preferaţi ! Ţi-ai adus aminte...

– Să presupunem mai degrabă că mi-au căzut şi mie cu tronc. Am ajuns să mănânc grămezi de biscuiţi din aceştia.

— În ce mă privește, mărturisi ea în timp ce-și punea zahăr, n-am mai avut ocazia de când... am plecat.

— De ce ?

— Ei bine... prânzul și cina le luam mai totdeauna în oraș. Foarte rar aveam timp să colind magazinele. Și, pe urmă, trebuia să am grijă să nu mă îngraș, pentru că e adevărat ce se zice : la televizor întotdeauna arăți cu vreo cinci kilograme mai gras.

— Pun rămășag că tot bine ai arăta.

— Mulțumesc. Dar mă îndoiesc că directorul meu ar fi fost de aceeași părere...

— E o mare greșeală să renunți la lucrurile plăcute, replică el pe un ton ironic. O existență clădită numai pe sacrificii e nemaipomenit de plictisitoare.

Susan simțea cum, încet-încet, se lega din nou vechea lor intimitate. Și nu era de mirare. N-aveau cum să se poarte ca niște oameni care abia se cunosc...

Steve ronțăi un biscuit și zise cu glas mai scăzut :

— Ți-am simțit lipsa, Susan.

Ea îi ocoli privirea un timp. La ce bun să pretindă că nu s-a gândit la el, și încă atât de des ? N-avea rost să mai adauge la tot ce-i despărțea și minciuna.

— Și eu ție, murmură și, după ce-i aruncă o privire, își ațintì ochii pe tabloul agățat pe peretele din față.

— Crezi... crezi că e prea târziu?... îngăimă Steve.

— Îmi închipui că niciodată nu e prea târziu pentru iubire. Dar...

— Dar, completă el, nu putem relua legătura de acolo de unde am lăsat-o...

— Nu. Fiecare din noi vrea altceva. N-am face decât să ne hărțuim și să suferim din nou, Steve.

Se străduia să vorbească pe un ton cât mai calm, dar i se umeziseră palmele.

— Susan, eu... eu nu ți-aș fi cerut niciodată să renunți la carieră. Știi asta. Dar acum, că... să zic așa... ai rămas fără slujba aia...

Susan sări în picioare și începu să umble încolo și încoace prin cameră, înspăimântată. Nu voia să mai asculte. Nu voia să mai spere din nou...

— Cariera mea nu s-a încheiat, Steve. N-am deloc intenția ca, la primul eșec, să mă dau bătută.

— Ai dreptate. Dar, vorbind de eșecuri, de ce nu te gândești și la eșecul din viața sentimentală?

Îi cerea prea mult. Nu poți să rezolvi mai multe probleme deodată. Iar problema carierei ei era atât de greu de rezolvat. Strângând din dinți, Susan se hotărî să se limiteze la subiectul ăsta.

— Țin neapărat să mă întorc la televiziune.

Altfel, aş avea impresia că niciodată n-o să reuşesc să mă realizez cu adevărat...

– Ai o carte de scris. Asta nu-i chiar de colo. Cu vremea, o să-ţi schimbi poate, părerea...

– Mă îndoiesc, oftă ea. Cred, dimpotrivă, că până n-o să mi se propună o nouă emisiune, n-o să-mi găsesc pacea.

Steve ajunsese la capătul răbdării.

– Dar pe lumea asta mai sunt şi altele, Susan ! Dacă ai vrea...

– N-are nici un rost să începem iar să ne certăm, îi tăie ea vorba.

Îşi luă geanta şi o porni spre uşă. Steve încercă s-o reţină.

– Lasă-mă... trebuie să plec, şuieră ea printre dinţi.

Dar Steve o prinsese de braţ, obligând-o să se întoarcă cu faţa spre el.

– Chiar trebuie ? Iartă-mă că te-am tot sâcâit... Nu pleca încă. Rămâi...

Ea îi aruncă o privire glacială. Inima, însă, i-o luase la galop.

– Nu mai insista, Steve. Nu pot să mai stau.

– De ce ?

Adoptase tonul acela mângâietor pe care Susan îl cunoştea atât de bine. În vine, sângele începu să-i curgă mai iute şi simţi cum îi iau foc obrajii :

– Nu, Steve. Înţeleg că... vrei să mă convingi să ajungem în pat.

Or, mai ales lucrul ăsta nu trebuia să se întâmple.

Privirea lui Steve se îmblânzi şi mâna îi urcă încet până pe gâtul ei.

– Da, vreau să fac dragoste cu tine, spuse el în sfârşit.

Privindu-l ţintă în ochi, Susan simţea că n-o să-i mai poată rezista mult timp.

– Îţi mulţumesc... Dar la ce bun? Doar ai de gând să te însori şi să-ţi întemeiezi o familie.

– Am îndrugat şi eu verzi şi uscate, ca să te fac geloasă. Ar fi trebuit să-ţi dai seama. Dar, pare-se, am reuşit... Susan, de când te-am cunoscut, pentru mine, nu mai există altă femeie pe lume.

Tot mai convingător, Steve îşi strecurase braţul pe după mijlocul ei, încercând s-o atragă. Susan era cât pe ce să cedeze, când îşi aminti deodată observaţiile lui de adineaori. Strângând din dinţi, se smulse de lângă el.

– Lasă-mă să plec. N-am de gând să mă iau după o simplă toană!

Toană? Atracţia pe care Steve o exercita asupra ei îi provoca de fapt un fel de leşin. Dar, cu o voce ce-i drept cam nesigură, reuşi să continue:

– Din nefericire, farmecul ăsta, al revederii după atâta timp, o să treacă şi o să ajungem iarăşi la vechile ciondăneli. Ce rost are să suferim din nou?

– Dar poate n-o să se întâmple aşa, şopti el. Ne-o fi venit şi nouă mintea la cap, aşa

încât lucrurile să ia o altă direcție. Poate că mai multă intimitate ne-ar ajuta să descurcăm în sfârșit chestiile astea care par de nerezolvat... Nu-ți închipui cât îmi doresc să fim împreună, Susan!

Și, fără să-i lase timp să răspundă, o trase spre el și o sărută lung, cu dor.

Susan închise ochii, renunțând câteva clipe să i se mai împotrivească... pe urmă i se desprinse din brațe încet.

— Promite-mi că o se ne vedem în continuare, o imploră Steve.

O punea în încurcătură. Pentru că și ea, în străfundurile sufletului, tot asta și-ar fi dorit...

— Știi... știi bine că n-o să rămân la Grafton prea mult timp.

Steve se încruntă, ca și cum perspectiva unei noi despărțiri — lucru absolut inevitabil din punctul ei de vedere — i se părea de neconceput.

— Hai să nu ne mai gândim deocamdată la asta, suspină el. Cât timp ești aici, să ne întâlnim cât mai des.

Susan nu răspunse imediat și, pare-se, Steve îi luă tăcerea drept încuviințare. Trebuia neapărat să lămurească relația lor, și cât mai repede, înainte de a se lăsa prinsă în capcana aceasta din care nu s-ar mai fi putut elibera niciodată.

— Trebuie... trebuie să mă mai gândesc.

— De acord, acceptă el dintr-o suflare.

Apoi o luă tandru de braț, o însoți până la mașină și, după ce o sărută pe obraz, spuse :

— Aștept să-mi dai telefon.

— Nu uita că nu ți-am promis nimic, îi reaminti ea rugătoare.

O să-i mai poată rezista mult ? Începuse să se îndoiască tot mai tare. Și, colac peste pupăză, chiar înainte ca mașina s-o ia din loc, șmecher, Steve îi strigă :

— Eu sper, am încredere în tine.

CAPITOLUL V

— Ce doriți ? îl întrebă Susan pe necunoscutul care sunase la ușă și acum o cerceta cu o privire plină de curiozitate.

Trecuse cam multișor de când se văzuse cu Steve și, deși sperase că acesta o să-i telefoneze încă a doua zi, iată că nu dădea nici un semn de viață. Cu inima grea, Susan se încuiase în casă și lucrase pe brânci la cartea ei.

Necunoscutul scoase din buzunar un exemplar din „Curierul din Grafton" și se prezentă cu un aer cam încrezut :

— Poate că ați auzit vorbindu-se de mine... Sunt Robert Wakefield.

Rivalul lui Steve la postul de șerif, așadar... Îl privi cu mai multă atenție acum. Nici înalt, nici prea scund, într-un costum destul de oarecare și cu o față asemenea, al cărei singur semn distinctiv era o mustăcioară atât de subțire încât părea trasă cu peniță.

— Bună ziua, domnule Wakefield. Vizita dumneavoastră mă onorează, desigur, dar nu văd care ar...

El îi întinse ziarul cu un zâmbet prefăcut.

— Știați că fotografia dumneavoastră a apărut pe pagina întâi ?

Susan coborî ochii pe ziar. Într-adevăr, poza ei se lățea chiar sub titlu, cam pe un sfert de pagină. Putea s-o vadă tot târgul cu sacul de plastic în mână, aplecată peste pajiștea semănată cu gunoaie, cu Steve și Gena în planul depărtat... și Patsy, fără pic de rușine, alesese ca legendă : „Susan Trent, celebritatea orașului, recent revenită la Grafton, achitându-și amenda aplicată de șeriful Steve Markham". Urma articolul în care Patsy o ridica în slăvi, fără a uita însă să-i reproducă replica : „M-am învățat minte".

— Dacă voi fi ales, declară Robert Wakefield, ideea aceasta ridicolă a serviciului în interes public va fi imediat suprimată. Îmi închipui că publicitatea asta nu vă face prea multă plăcere...

Enervată de compătimirea asta jucată, Susan exclamă :

— Dar n-am avut decât ce meritam ! Și, la urma-urmelor, aș spune că, mai degrabă, chiar m-am distrat.

Robert înălță sprâncenele și proptindu-și geanta diplomat de balustrada scării, o deschise și scoase de acolo o broșură edificatoare de pe a cărei copertă, mutra lui își rânjea către electorat o dantură mai mult sau mai puțin contrafăcută. Îi întinse lui Susan broșura spre con-

sultare ; conținutul nu cuprindea decât o serie de foarte vagi promisiuni și citate fără cap și coadă din diverse texte juridice.

Susan simțea cum antipatia ei față de acest personaj sporește cu fiece cuvânt etalat în broșura aceea. Credea, așadar, domnul Wakefield, că poate câștiga alegerile prin demagogie, de pe urma unei campanii publicitare costisitoare ? Și, încă ceva, de ce oare pica așa, dintr-odată, acasă la ea ?

Se îmbătoșă brusc, năpădită de o poftă sălbatică de-a sări în apărarea lui Steve.

— Metodele folosite de domnul Markham mi se par foarte inspirate, spuse ea. Nu cred, deci, că avem prea multe de discutat. Dealtfel, vă rog să mă scuzați, dar am de lucru și...

Robert, însă, stărui :

— Aș vrea, totuși, să am o discuție cu dumneavoastră. Pot să intru ? Vă rog...

— Ascultați, îmi pare rău dar nu am timp. Eu...

— Nu vă reține decât un minut, miss Trent.

Ce mai încolo-încoace, trebuia să pună punctul pe i :

— Domnule Wakefield, trebuie să știți că eu susțin realegerea lui Steve Markham.

Robert scoase o ușoară exclamație disprețuitoare.

— Oh ! În amintirea logodnei dumneavoastră, probabil...

– Nu. Pur și simplu pentru că, socotesc eu, face treabă bună aici.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Robert clătină din cap și, fără să i se poată citi ceva pe față, spuse :

– Înțeleg. Oricum, dacă o să aveți vreodată nevoie de vreun sprijin, de vreo favoare...

Și cu un gest edificator, plecă.

Susan intră în casă și, odată ușa închisă, trase adânc aer în piept, de-a dreptul scoasă din pepeni. Personajul ăsta dezgustător încercase pur și simplu s-o corupă, nu încăpea îndoială ! Drept cine o lua ?

O oră mai târziu, intră în sediul poliției și merse drept la biroul lui Steve. Acesta tocmai vorbea la telefon, răspunzându-i monosilabic interlocutorului său. Îi făcu semn să închidă ușa și să ia loc.

Se execută, roșie ca focul. Din cele câteva cuvinte pe care Steve le pronunță înainte să închidă, înțelese că la celălalt capăt al firului fusese unul din directorii minei.

– Are cumva necazuri compania minieră ? întrebă ea fără să se jeneze.

Dacă reușea să dea peste un subiect-bombă, Patsy ar fi fost, desigur, încântată.

Steve surâse amuzat.

– Nu crezi că ești cam indiscretă ?...

– Un jurnalist nu se prea împiedică în mofturi dacă poate să obțină o informație interesantă !

– Înțeleg, replică el. Dar mă pui într-o situație delicată...

– Haide, Steve, zise ea, înveselită de complicitatea asta nedeclarată. Fii mărinimos! Ce se petrece acolo, la mină ? Ceva interesant pentru „Curier" ?

Steve își privea gânditor creionul din mână și o secundă păru că n-o să-i dea nici un răspuns. Cu toate astea, se hotărî, în sfârșit, să deschidă gura :

– Timp de doi ani afacerile le-au mers foarte prost. Așa că au trebuit să dea oameni afară. Acum, însă, sub noua conducere, au de gând să deschidă din nou unele abataje și, deci, să angajeze din nou.., Dar le e teamă că toate astea o să stârnească tulburări. În fine, mulți dintre foștii angajați se vor simți, și pe bună dreptate, lezați... Toate astea ți le spun în secret, Susan. Nici nu se poate pune problema să transpire ceva în presă. Cel puțin pentru moment. La timpul potrivit directorul o să anunțe el însuși ziarele, radioul și televiziunea.

– N-o să suflu o vorbă, îl asigură ea.

Nici prin gând nu-i trecea să-l trădeze. Principalul era că, imediat ce primea lumina verde, ea și nimeni altcineva avea să fabrice articolul-bombă.

– N-au deci intenția să-i angajeze pe aceiași ? reluă ea.

– Nu e posibil pentru că, în cele mai multe cazuri, cei concediați au fost pensionați înainte de termen și au avut de pierdut o groază de bani...

– Când au de gând să înceapă noile angajări ?

– Cam peste o lună. Nu-i nimic sigur... Dar spune-mi, mai bine, cărui fapt îi datorez vizita asta neașteptată. Te-ai hotărât, în sfârșit, să-vii să mă vezi ?

Un zâmbet blând îi descreți fața, pe când o privea cu vădită admirație. Cu părul negru revărsându-i-se pe umeri, părea mai frumoasă ca niciodată...

Susan îl lămuri fără înconjur :

– Am venit să te văd pentru că, acum o jumătate de oră, Robert Wakefield a dat buzna acasă la mine.

Scotoci în geantă, scoase broșura pe care Robert i-o lăsase și i-o puse lui Steve pe birou.

Acesta o răsfoi câteva clipe și pe urmă, oftând, o azvârli cât colo.

– Conținutul nu aduce nimic nou, dar prezentarea este oribilă. Fotografii în culori, interviuri luate celor care locuiesc aici din moși-strămoși... Broșurile astea, plus afișele pe care le poți zări de la o poștă, trebuie că l-au costat câteva mii bune. Peste tot dai cu ochii de zâmbetul lui Wakefield. Pe toate zidurile, pe toate gardurile...

— Şi în toate cutiile poştale, îi luă Steve vorba din gură. Sunt sigur că nu există familie în oraş, să nu fi găsit azi-dimineaţă broşura lui printre facturi, reclame publicitare şi scrisori de la rude şi prieteni. Înainte să plec încoace i-am sunat pe ai mei. Erau tare îngrijoraţi. Mama mea crede că broşurile şi afişele voastre ar trebui să ajungă până în zona rurală... Spune-mi, ce ştii, în fond, despre Robert Wakefield ăsta ?

— Prea puţin. Are o slujbă care-l face să călătorească foarte mult. În ultimii ani nu ştiu dacă l-am văzut de cinci ori în Grafton.

— După datele din broşură, nici măcar nu locuieşte aici. Vreau să spun, familia, dacă zici că el e toată vremea pe drumuri. Locuiesc cu toţii la Clacksburg, unde conduce uzina unui unchi... Steve, de ce ţine Wakefield morţiş să ajungă şerif aici ?

— Cred că mai degrabă unchiul lui vrea, şi-l împinge de la spate. Steve surâse scurt şi adăugă : Poate că nu mai are răbdare să se vadă scăpat de Robert !

— Pe mine, de fapt, altceva mă pune pe gânduri, murmură Susan. Mai mult sau mai puţin, Robert a încercat să mă corupă, dându-mi de înţeles că, dacă-l susţin, o să ştie cum să-şi dovedească recunoştinţa. Ce-l îm-

pinge să recurgă la asemenea metode ? Să fie ceva tulbure în trecutul lui ?

– Nu, după câte cunosc...

Steve se ridică şi se duse la fereastră. Aşadar, Susan venise să-l vadă numai pentru poveştile legate de alegeri... Ar fi preferat de o mie de ori ca ea să fi venit din motive strict personale. Câteva clipe, lucru rar pentru el, rezultatul alegerilor îi deveni complet indiferent.

Fără să observe cât de obosit arăta Steve dintr-odată, Susan îi dădu înainte :

– Steve, dacă nu-l încolţim, s-ar putea să câştige !

– Pot să dispun multiplicarea afişelor, pot să ţin discursuri în toate cluburile... Şi ce-i cu asta ? Dacă tot ce-am realizat până acum nu are nici o însemnătate pentru ei...

– De ce n-am lua la bani mărunţi trecutul lui Wakefield ?

– Asta nu. Nu, nu şi iar nu ! Singurul lucru care contează e ce are el de gând să facă pentru oraş. Nu vreau câtuşi de puţin să scormonim după cine ştie ce poveste necurată. Pentru că, dacă am găsi aşa ceva, o să te şi repezi să-l dai publicităţii, nu-i aşa ? Eu însă, nu vreau să câştig doar pentru că am ştiut să-mi fac praf şi pulbere adversarul...

– Nu sunt de acord cu tine ! Uiți un lucru foarte important, replică ea energic. Când cineva își pune candidatura pentru o funcție publică, oamenii au dreptul să știe cine e el și dacă îndeplinește condițiile de integritate morală. Să-i pui pe oameni în cunoștință de cauză, e o datorie...

– Probabil. Oricum, ai mâinile legate. Nu uita că oricând ți s-ar putea reproșa lipsa de obiectivitate... Mi-a venit o idee, Susan !

Zăpăcită de discuția asta cam alandala, Susan ridică din sprâncene :

– Ce anume ?

– Proprietarii noii fabrici de conserve, Harvey și Mary Lou Bucker dau o petrecere, mâine seară. M-au invitat și pe mine. Ai putea să vii și tu...

– Crezi că poți să-i câștigi de partea ta ?

– Habar n-am, dar vizita asta mi-ar da o șansă să-i cunosc mai bine...

Lui Susan nu-i trebui decât o clipă ca să se hotărască :

– La urma-urmei, de ce n-aș veni ? O să am cel puțin ocazia să mai pun și eu o rochie de seară ! Știi cumva, o să fie multe persoane însemnate pe acolo ?

– Nu multe, toate, inclusiv propriii tăi părinți. Și stimabilul Robert Wakefield, desigur, în

carne și oase. Dacă vrei, trec să te iau pe la șapte și jumătate.

— Ne-am înțeles !

Nu recunoscu, dar ocazia asta chiar o bucura. Trecuse atâta timp de când nu mai dansaseră împreună !

CAPITOLUL VI

— Am venit prea devreme sau eşti tu în întârziere ? încercă Steve să glumească atunci când, la ora stabilită, Susan veni să-i deschidă, îmbrăcată doar cu un halat de baie tras în grabă pe ea.

Ea oftă uşor şi îl lăsă să intre.

— Eşti grozav de punctual. Eu, în schimb, am rămas rău în urmă... când să mă dezbrac şi să intru sub duş, mi s-a înţepenit fermoarul la blugi. Mi-a trebuit o jumătate de oră până să-i vin de hac ! Steve începu să râdă. Izbucnind şi ea în râs, adăugă : În disperare de cauză, a trebuit pur şi simplu să pun foarfeca pe el, aşa că a ajuns în sacul de gunoi. Slavă Domnului, erau nişte pantaloni buni de dat la zdrenţe !

— Aceia pe care-i purtai sâmbătă seara ? Ce păcat ! Îţi veneau de minune, replică Steve galant, cu gândul la picioarele ei lungi şi la talia mlădioasă.

Uşa spre dormitor era larg deschisă şi se vedeau întinse pe pat câteva rochii de seară.

— Nu te-ai hotărât încă ce rochie să pui ?

— Mă tot răzgândesc, răspunse ea apropiindu-se de pat. Asta, poate... Și-i arătă o rochie dreaptă, cu guler înalt, din mătase neagră.

— Prea clasică, protestă el. Doar nu ne ducem la o reuniune cu scop caritabil !

Se așeză pe marginea patului și încruntându-se, declară :

— Să-ți spun drept, mie asta-mi place.

— Doamne-Dumnezeule... dar e prea decoltată, înțelegi ce vreau să zic, murmură Susan pe gânduri.

— Prea decoltată pentru Grafton ? se strâmbă el. Hai să nu exagerăm ! Pot fi văzute aici, și nu rar, toalete mult mai îndrăznețe. Sunt sigur că la Lansing ai purtat-o deja...

— Da, o dată sau de două ori. Mă întreb, însă, dacă n-ar fi mai potrivită cea albă.

Și ridică din umeri, așezându-și peste halat o rochie de moar cu talia foarte înaltă, în stil Empire, cu un decolteu destul de cuminte.

— Mie îmi place taftaua, zise Steve ferm. Dar, bineînțeles, tu alegi.

Susan își mușca buzele. Steve arborase un smoching negru care cădea pe el ca turnat, cu o garoafă albă prinsă la rever. La urma-urmelor, rochia de tafta, de un albastru închis, se potrivea foarte bine cu costumul lui elegant. Ar forma un cuplu aproape ideal. De ce și-ar interzice plăcerea asta ?

– Dacă vrei, îi propuse el, amabil nevoie mare, pot să te ajut s-o îmbraci.

Ea se făcu roşie ca focul la faţă.

– Până acum n-am avut niciodată nevoie de ajutorul tău, ca să mă îmbrac. De unde atâta bunăvoinţă ?

Steve scoase din buzunar o ţigară, şi-o aprinse şi reluă nepăsător :

– Hai să spunem că astă-seară e o ocazie excepţională...

– Pentru că veni vorba, zise Susan, preferând să revină pe un teren mai sigur. Nu crezi că rochia asta o să fie considerată cam extravagantă ? Nu uita alegerile. Mi se pare important pentru tine să nu arăt...

– După părerea mea, Susan, o să arăţi atât de formidabil, încât oamenii or să mă voteze cu ochii închişi !

Încântată de compliment, Susan se decise :

– Bine... Cât mă îmbrac, toarnă-ţi un pahar...

Steve se ridică şi ieşi din dormitor.

– Vrei să-ţi aduc şi ţie unul ?

– Nu, mulţumesc.

Închise uşa în urma lui şi îşi scoase halatul. Una peste alta, ideea să se ducă la o petrecere în compania lui Steve o bucura într-atât, încât se simţea şi un pic neliniştită. Dacă serata avea să ia o întorsătură primejdios de romantică, cum o să-i poată rezista pe mai departe, sau, mai bine-zis, cum o să poată rezista atracţiei pe care el o şi redeşteptase în su-

fletul ei ? Nimic mai periculos decât să reînvii trecutul...

Trase rochia pe ea şi se examină în oglindă. Decolteul îi punea admirabil în valoare umerii albi ca laptele, frăgezimea bustului... Într-adevăr, rochia îi venea de minune. Deschise uşa şi făcu doi-trei paşi în salon. Steve, care umbla de colo-colo cu paharul în mână, se holbă şi scoase un fluierat uşor.

— Dragă Susan, arăţi de-a dreptul năucitor, exclamă cu glasul sugrumat de emoţie.

— Mulţumesc, răspunse ea îmbujorându-se. Sper să nu scandalizez pe nimeni...

— Puţin îmi pasă de s-o găsi vreun cârtitor. Doar nu ne dictează nimeni cum să ne îmbrăcăm.

— Nu-mi rămâne decât să mă bizui pe tine. Ia să vedem, deci, ce pantofi se asortează...

Dispăru câteva clipe, ca să revină gata de plecare. Se parfumase, îşi pusese nişte cercei cu diamante şi o brăţară grea, de aur. Îşi luase şi poşeta de seară, bătută cu strasuri.

— Gata ! anunţă ea.

Steve o privea extaziat. Parcă niciodată nu mai fusese atât de atrăgătoare. Nu avusese intenţia s-o îmbrăţişeze, dar, când ea se apropie însoţită de foşnetul discret al valurilor de taftа, nu mai rezistă, o înlănţui de mijloc şi o trase uşurel spre sine.

— Susan... şopti, îngropându-şi faţa în părul ei. Trebuie să ştii că arăţi nemaipomenit...

Pe urmă își coborî încet capul și-i atinse buzele. O simți cum freamătă și înțelese că nu le trebuia mult ca o dorință violentă să pună stăpânire pe ei. Se depărtă cu greu ; în primul rând, să nu zorească lucrurile. Dacă voia într-adevăr ca viitorul împreună cu ea să devină posibil, trebuia să înainteze încet, cu multă băgare de seamă. Era gata s-o aștepte și secole, dacă ar fi fost necesar. De asta era acum sigur.

Susan, cu răsuflarea tăiată, cu buzele ușor întredeschise, ridică spre el o privire de nepătruns.

— Cred... cred că ar fi mai bine să plecăm, nu-i așa ?

— Da. Ia-ți haina.

Dispăru din nou și reapăru o secundă mai târziu, cu un magnific mantou de zibelină pe umeri.

— Ce minunăție !

— Făcea parte din garderoba mea de gală, la Lansing, ca și rochiile de seară pe care le-ai văzut. Erau pur și simplu închiriate de la diverse case de modă, dar, cele care ne conveneau le puteam cumpăra după un timp. Eu am început cu mantoul ăsta, nu numai pentru că ține de cald, dar și ca simbol al succesului...

— L-ai pus de multe ori ? întrebă Steve în timp ce, ținând-o de braț, o ajuta să coboare

Se străduí să vorbească pe un ton indiferent, dar lui Susan i se păru că distinge în glasul lui o notă de gelozie.

– Nu, răspunse ea surâzând. Doar la ceremonii sau alte ocazii din astea, la care mă trimitea directorul să asist. În general, mă trezeam așezată la masă cu tot felul de moșnegi guralivi și mă plictiseam de moarte! Un jurnalist trebuie să știe să se sacrifice din când în când...

Tot vorbind, ajunseră la mașină. Câteva clipe mai târziu se aflau în plin trafic. Fericită să poată vorbi de fosta ei slujbă, Susan continua să sporovăiască.

– Printre altele, asemenea sacrificii presupuneau de cele mai multe ori obligația de a lucra în timpul week-end-ului, pentru că atunci aveau loc cele mai importante și mai elegante reuniuni. Și postul nostru ținea să fie prezent la absolut toate...

– Nu te deranja asta, să nu poți dispune de timpul tău liber, ca oricare muritor?

– Nu, nu cu adevărat, mărturisi Susan. Tot n-aveam altceva de făcut...

„Și de întâlnit pe nimeni" adăugă ea în gând. În rarele sale ore libere, gândul îi zburase la Grafton, și simțise teribil lipsa lui Steve...

– Care emisiune ți-a plăcut cel mai mult? întrebă el, curios fără să vrea.

– Stai să mă gândesc... probabil interviul pe care l-am luat pentru un program de probleme sociale, unei femei care se ocupa de copiii handicapați. Femeia asta era de-a dreptul captivantă.

– Și cea mai puțin plăcută ?

– Ah, pe aia n-o s-o uit niciodată, spuse ea izbucnind în râs. Iarna trecută, pe un viscol grozav, trebuia să-i întreb, în plină autostradă, pe diverșii automobiliști care le erau necazurile, dată fiind vremea. Cred că erau cam treizeci de grade minus...

– Îmi închipui să purtai mantoul ăsta !

– Bineînțeles. Și, pe dedesubt, costum de sch, trei pulovere și în picioare niște bocanci imenși. N-am crezut că o să mai ies cu viață din nămeții ăia !

– Și pe aici au fost niște viscole pe cinste, murmură Steve.

Tăcu un timp.

– Cum merge cartea ?

– Bine. Să-ți spun drept, și din cauza asta am întârziat. Când mă pun pe treabă nu-mi mai dau seama cum trece timpul...

De fapt, munca era singurul mijloc să nu se mai gândească la el, și la tot ce-i despărțea.

– Cât timp crezi că-ți mai trebuie până o termini ? se interesă Steve în timp ce cotea pe aleea Bruckerilor.

– O lună, două, poate... Pe măsură ce termin un capitol, îl bat la mașină și-l trimit editorului.

— Muncești cu spor, mi se pare, remarcă el pe când își alinia mașina în șirul de câteva zeci trase ca pe sfoară de-a lungul aleii.

Din vasta clădire cu coloane, iluminată sărbătorește, răzbăteau până la ei frânturi de melodii și hohote de râs.

— Îmi mai rămâne și timp liber o grămadă, admise Susan.

— Pentru ce te-ai întors la Grafton ? Ca să lucrezi în liniște ?

— Sigur că și ăsta a fost unul din motive, abia reuși ea să îngâne. Dar mai sunt și altele, ceva mai complicate...

Se opri. Alt motiv, și nu dintre cele mai neînsemnate, a fost acela de a-și confirma sieși că dragostea pentru el se stinsese cu adevărat, că putea să-l înfrunte cu inima ușoară...

Izgonindu-și cu hotărâre gândul ăsta chinuitor, se apucă să-i explice :

— Pentru că părinții mei m-au avut numai pe mine, întotdeauna mi-au pretins să fiu la înălțimea așteptărilor lor. Mereu trebuia să dovedesc că eu sunt cea mai grozavă, așa că până la urmă am învățat să răspund chiar cu plăcere oricărei provocări, pe care viața sau oamenii mi-o aruncă. Liceul l-am terminat cu brio, la fel universitatea. Ca de la sine, în primii ani de avocatură repurtam succes după succes... Ei bine, la Lansing mi s-a înfundat. Ăsta e singurul eșec de care am avut parte până acum.

Lucru care m-a rănit poate chiar mai mult decât vreau să recunosc.

— Eşecul e totdeauna relativ, Susan. De ce te cramponezi de munca asta în televiziune ?

Steve se întorsese cu faţa la ea şi-şi sprijinise braţul de spătarul scaunului. Abia dacă o atingea, dar prezenţa lui o tulbura cumplit.

— Ca să dovedesc că... posibilităţile mele nu pot fi puse la îndoială. Ar fi ca un fel de revanşă. În fine, să fiu din nou cea mai bună...

Freamătul uşor al vocii îi trăda emoţia ce o cuprinsese la evocarea acestor ţeluri dificile pe care ea însăşi şi le propusese. Rareori îi fusese dat lui Steve să întâlnească atâta îndârjire... Mişcat, fu cât pe ce s-o ia în braţe, dar se stăpâni. Nu de tandreţe avea ea nevoie, îşi zise el trist ; ci de o soluţie oarecare să-şi realizeze cariera visată ; în ochii ei, singurul lucru pentru care viaţa merita să fie trăită.

— Oricum, tot nu înţeleg de ce te-ai întors la Grafton, murmură.

Susan îşi încrucişă braţele, închizându-se parcă în sine, gest instinctiv de apărare împotriva unei lumi deocamdată atât de ostile.

— Hai să zicem... ca să am timp să-mi vindec amorul propriu rănit. Ştiam că sprijinul părinţilor mei, toleranţa şi înţelegerea lor o să-mi fie de mare ajutor... De câtva timp, se pare, am mai multă nevoie de ei ca oricând.

Tăcură din nou. Chipul lui Steve, o clipă compătimitor, deveni mai distant :

– Să mergem...

Veni să-i deschidă portiera și, în timp ce urcau treptele de la intrare, remarcă :

– Petrecerea e-n toi, pare-se.

– Sigur că o să ocupe prima pagină în toate ziarele. Primirile astea cu mult tam-tam nu sunt prea frecvente pe aici, nu-i așa ?

– Oh, avem și noi nunțile și balurile noastre școlare, replică Steve cu un umor cam melancolic. Agitația vieții mondene îți lipsește ?

Cu mâinile în buzunare, oprit cu o treaptă mai jos, o privea lung ; nici gând să sune la ușă. Fără să-și dea seama, încerca să mai rămână singur cu ea, un timp, să deslușească, poate, cel puțin o umbră din adevărul pe care Susan i-l ascundea cu atâta grijă...

– N-aș putea spune, recunoscu ea deschis. Nu m-am gândit niciodată la asta. Întotdeauna Grafton mi s-a părut locul ideal unde să vii să-ți tragi sufletul.

– Să-ți tragi sufletul... atâta tot ? accentuă el inciudat.

– Sunt atâtea alte lucruri de văzut și de făcut în țara asta, altundeva decât în Virginia, ripostă Susan. De ce trebuie să-mi mărginesc interesul numai la statul ăsta ?

– De fapt, cred că te simți mult mai bine într-un oraș mare...

– Pe când tu – nu, nu-i așa ?

– Nu. Nici gând. Am dus viața asta o grămadă de ani și sunt sătul de ea până-n gât.

Nu m-aş întoarce să trăiesc acolo în ruptul capului.

– Şi totuşi ai găsi mult mai multe de făcut acolo. Aici sunt aşa de puţine posibilităţi să ai o slujbă care să te pasioneze.

– Susan, eu sunt poliţist, nu uita. Într-o metropolă, cei din breasla mea au de-a face mai tot timpul doar cu necunoscuţi, indivizi în trecere. Unora dintre noi, desigur, le plac schimbările astea care nu se termină niciodată, ceea ce nu este, însă, cazul meu. Eu prefer să ştiu bine cu cine am de-a face, să-i ştiu, de fapt, pe toţi, cu viaţa lor, cu familia lor, cu povestea familiei lor, cu problemele lor... Aşa, munca mea capătă altă însemnătate. Şi îndrăznesc să susţin că numai astfel pot să fiu un adevărat om al legii.

Venise rândul lui să-şi apere cu patimă cauza şi vorbea cu atâta convingere încât Susan simţi că-şi pierde şi ultima fărâmă de speranţă. Chiar să nu existe nici o şansă de împăcare ?

– Hai să intrăm, zise Steve apăsând în fine pe sonerie. Altfel riscăm să răcim.

Un majordom îi invită cu multă curtenie să intre în holul inundat de lumină şi-i conduse în camera de alături, transformată în vestiar. După ce-şi lăsară acolo paltoanele, pătrunseră într-un salon imens, decorat din plin cu cristaluri care-ţi luau ochii. În fund, pe un podium, o orchestră cânta muzică de jazz şi ser-

vitori în frac negru străbăteau încăperea în lung și-n lat purtând tăvi încărcate cu cupe de șampanie.

Susan, surprinsă, murmură câteva cuvinte de admirație, deși o năpădise o tristețe cumplită. Parcă între ei s-ar fi căscat deodată o prăpastie. Refuzând să renunțe la idealul ei de viață, simțea cum îl pierde pe Steve tot mai mult... Reuși cu multă greutate să-și înăbușe amărăciunea și să pălăvrăgească de una, de alta cu diversele personalități locale care veneau să-i salute pe ea și pe Steve. Și nu trecu mult că, antrenată în vârtejul ăsta al cuvintelor azvârlite încoace și încolo, izbuti să se simtă mai în largul ei.

După câteva minute veniră să-i întâmpine și Bruckerii. Mary Lou, o blondă cam plăpândă dar foarte drăguță, trebuie că avea cu vreo douăzeci de ani mai puțin ca bărbatul ei. Zâmbitoare, dădu mâna cu ei, în timp ce Harvey Brucker, pe un ton amabil, declară :

— Domnule Markham, domnișoară Trent, bine ați venit ! Ne simțim onorați.

Susan surâse și ea, puțin cam strepezit însă : la oarecare distanță, Robert Wakefield, cu nevastă-sa agățată de braț, perora în mijlocul unui mic grup de invitați.

— Doamna Trent mi-a spus că redactați un ghid destinat cumpărătorilor de produse din cele mai diverse, zise Mary Lou.

— Exact.

— În cazul ăsta, ar trebui să veniți să ne faceți o vizită la fabrică. Tocmai am pus în funcțiune o linie de produse care merită cu siguranță să fie menționate...

— Regret, îi explică Susan, dar testele pentru produsele alimentare au fost deja efectuate la universitatea statului Michigan. N-am cum să cuprind și alte mărci. Ar însemna să iau totul de la început...

Lui Mary Lou i se lungi un pic fața.

— Dacă nu depinde decât de testele astea, le putem face la noi...

— Mi-e teamă că asta n-ar schimba nimic. Pentru ca testele să fie validate, e nevoie de o echipă de cercetători care să garanteze condiții experimentale identice pentru toate produsele și în limitele legale.

Mary Lou se bosumflă de-a binelea și bărbatul său bombăni :

— Nu există nici o cale să ne vedem și noi produsele în catalogul dumneavoastră ?

Cei doi schimbară între ei o privire rapidă și Mary Lou declară :

— Oricum, asta nu vă împiedică să veniți să ne faceți o vizită la întreprindere. Multe dintre fostele dumneavoastră colege de școală lucrează la noi. Gena Borden, de exemplu, și sora lui Frank Winter, care este una dintre dactilografele consiliului de administrație...

Susan îi aruncă o privire lui Steve. Acesta zâmbea, dar era imposibil să-ți dai seama dacă invitația asta i se părea sau nu oportună. Fie ce-o fi, trebuia să repare oarecum decepția pe care le-o provocase Bruckerilor...

— Vin cu plăcere.

— Perfect. O să vă telefonez în cursul săptămânii viitoare ca să fixăm data și ora, încheie Mary Lou discuția, înainte ca ea și soțul ei să se depărteze.

— Am fost la înălțime ? șopti Susan. Trebuie să recunosc că nu mai știam cum s-o întorc...

Ciudat, dar Steve ridică din umeri și zise într-o doară :

— Nu văd de ce vrei să le intri în grații ?

Luată pe nepregătite, Susan se încruntă :

— Dar... dar înțelegi probabil că țin morțiș să câștigi !

— Adevărat ? Și eu care credeam contrariul. N-ai nici un interes...

— Vreau să te știu fericit, îi suflă ea.

— Chiar dacă asta presupune să mă instalez aici, la Grafton, pentru tot restul vieții ?

Susan scutură din cap.

— Da. Chiar și așa...

Cel puțin ar putea să se vadă din când în când, își zise Susan. Nu era soluția ideală, desigur, dar oricum, mai bună decât să rupă orice legătură cu el.

— Uite-i pe părinții tăi, spuse Steve brusc, aducând-o la realitate.

Clayton Trent, impunător în smokingul său elegant, se încăpățâna să tot tragă nervos de nodul papionului. Nu fusese niciodată prea încântat de moșturile astea mondene. În schimb, Emma, într-un fermecător taior roșu-închis, strălucea toată.

— Arăți formidabil, își complimentă ea fiica îmbrățișând-o.

— Și tu, răspunse Susan cu tandrețe. Amândoi arătați foarte șic.

— Steve, continuă Emma, îmi pare bine să te văd. Ce mai face Eric ?

— De când a reușit să-i intre în voie nemaipomenitei Wendy, nu-și mai găsește locul, glumi Steve. O cunoașteți cumva pe fata asta ?

— Și încă foarte bine. Am avut-o elevă pe când eram învățătoare. Și te rog să mă crezi, încă de atunci, când abia dacă avea zece ani, făcuse o grămadă de victime printre băieți.

Simțindu-se mai în apele lui, acum, că se afla în tovărășia mai vârstnicilor Trent, Steve o cuprinse pe Susan pe după mijloc cu un gest aproape posesiv. Surâsul Emmei deveni și mai afectuos și, după ce acceptă o cupă de șampanie, adăugă izbucnind în râs :

— Acum înțeleg eu de ce este Eric atât de scump la vedere în ultimul timp ! Dar de ce n-ați veni amândoi într-o seară să luăm masa împreună ? Dacă vrea, poate să-și aducă și prietena, se-nțelege. Nu văd nici un inconvenient în asta.

– Sunt sigur că Eric o să fie încântat, răspunse Steve. Doar să-mi telefonați în ce zi...

– Și eu ? protestă Susan deodată, năucită să se vadă așa, dată la o parte. Pe mine nu mă invitați ?

– Dar bineînțeles, poți să vii și tu dacă-ți face plăcere, îi replică Emma luând-o peste picior.

Susan își mușcă buzele. Căzuse în plasă... maică-sa, știind-o că ține morțiș să se amestece în toate, îi prevăzuse reacția... și lăsa astfel în seama ei să hotărască dacă să petreacă sau nu o seară în compania lui Steve !

În prezent Emma îi contempla pe cei doi tineri cu un surâs straniu, abătându-și în răstimpuri privirea pe brațul lui Steve, ce strângea ușurel mijlocul fiică-sii.

Amuzată, dar și scoasă un pic din sărite, Susan declară :

– Steve, cred că ne fac semne niște prieteni. Pe curând, mamă !

În rest, petrecerea se desfășură foarte agreabil, în tovărășia unor vechi cunoștințe care o puseră pe Susan la curent cu toate clevetirile târgului. Fără să vrea, revederea oamenilor aceștia pe care-i știa de o viață îi făcea mare plăcere. Senzația că aparține și ea, în fine, unui grup, chiar dacă nu pentru mult timp, o știa bine, parcă-i dădea putere... Și când trebuiră să plece, o făcu cu părere de rău.

Drumul înapoi îl străbătură în tăcere. Steve gară mașina în fața locuinței ei și urcă și el scările. Când ea scoase cheia din poșetă, împins de un reflex pe care nu și-l putu stăpâni, i-o luă din mână ca să deschidă ușa el însuși.

Gestul acesta simplu le readuse amândurora în minte o grămadă de amintiri. Din clipa aceea, Susan simți că seara nu avea cum să se termine acolo, în prag... Dar ce urma să se întâmple dacă îl invita pe Steve în casă ? Ce succesiune de evenimente imposibil de controlat risca să declanșeze ? Vor fi ei capabili să pună frâu încordării care-i domina și să vorbească deschis, ca prieteni, nu ca dușmani ?

Nu-și putea da seama. Dar nu dorea decât un lucru : să-l mai rețină pe Steve prin preajmă, chiar dacă numai pentru câteva minute.

— Vrei... să intri o clipă ? îi propuse ea în sfârșit, cam nesigură.

Steve își vârî mâinile în buzunare și ațintì asupra ei o privire gravă.

— Nu... nu cred că e o idee prea bună, Susan. Oftând ușor, se decise să-i vorbească fără ascunzișuri. Intențiile mele, de data trecută, nu s-au schimbat. Știi foarte bine ce s-ar întâmpla dacă aș rămâne... Și, dacă nu te-ai decis să accepți, atunci spune-mi-o... O să mă duc acasă chiar acum. Așa e mai bine, cred, pentru amândoi.

Într-adevăr, fusese cât se poate de sincer. Susan simți că o înecă plânsul.

— Ai... ai dreptate. Prefer să aştept până o să fiu în stare să iau o hotărâre... complicăm lucrurile şi mai mult.

— Ştiam că o să răspunzi aşa, murmură Steve.

Recunoştinţa pentru tactul de care Steve dăduse dovadă aproape o copleşea.

— La urma-urmelor, timp mai avem, slavă Domnului ! şopti ea cu stângăcie.

Steve surâse scurt.

— Pentru tine, Susan, răbdarea mea nu are limite.

Se aplecă, o sărută uşor pe obraz şi dispăru în noaptea de afară.

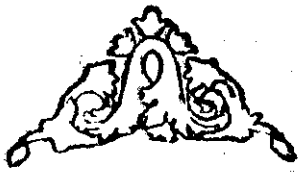

CAPITOLUL VII

— Bună, Susan, strigă Eric arborând un zâmbet până la urechi. M-am gândit că poate te găsesc acasă.

Se proțăpise în prag cu un teanc de cărți și caiete sub braț.

— Eric,ce surpriză ! exclamă Susan.

Lucrase pe brânci toată după-amiaza și, ca să facă o pauză, tocmai pusese de ceai.

— Sper că nu te deranjez. Aș vrea să vorbesc ceva cu tine un minut.

— Nu mă deranjezi, fii pe pace ! Intră, te rog, declară ea și luându-l de braț îl conduse până în bucătărie. O să te tratez cu niște biscuiți cu cacao, din cei care-ți plac ție... i-am copt ieri seară.

— Grozav ! strigă Eric încântat. Nici că puteam să pic mai bine !

Cu o seară în urmă, după petrecerea dată de Bruckeri, prea nervoasă ca să adoarmă imediat, Susan găsise un leac excelent împotriva insomniei : gătitul.

Acum, ea și Eric ședeau la masă cu un morman de biscuiți rumeni dinainte.

— Ce ți s-a întâmplat ? întrebă Susan domol în timp ce turna ceaiul în cești. Te ascult !

Cu gândul aiurea, Eric zdrobea un biscuit între degete.

— Ei, probleme de inimă, o lămuri el pe scurt, fără să ridice ochii. M-am gândit să vin să-ți cer un sfat...

Înduioșată de stinghereala asta juvenilă, îi răspunse cu blândețe :

— O, Doamne ! Nu cred să știu prea multe în domeniul ăsta... Dar o să-mi dau toată silința.

— Sunt sigur că îți amintești de Wendy, mormăi Eric. Ne-am văzut de mai multe ori și credeam că treaba merge ca pe roate... Dar uite că ieri a refuzat să se întâlnească cu mine.

— V-ați certat cumva ?

— Nu... nu, nu-i asta. E că... un coleg, al cărui tată e plin de bani, îi trage clopotele și mi se pare că lui Wendy îi place. Așa că am ajuns să cred că...

— Că s-a întâlnit cu tine numai ca să-l facă gelos ? îi duse Susan gândul până la capăt, de-a dreptul alarmată în sinea ei.

— Exact, zise Eric mohorât și mai rontăi un biscuit. Or, eu sunt sigur că, de fapt, tipului ăluia puțin îi pasă de Wendy. Schimbă fetele una-două și mi-e teamă să n-o facă să sufere...

Susan bău din ceai. Trebuia să procedeze cu multă băgare de seamă.

— Vezi tu, din nefericire, numai Wendy poate să hotărască.

— Oh, știu bine! Dar... dar nu reușesc să nu mă gândesc la ea.

Fără îndoială. Așa cum nici ea nu izbutea să-l dea uitării pe Steve...

— Și ce ai de gând să faci în cazul ăsta?

— Habar n-am. De asta am venit să-ți cer sfatul.

Dacă fetișcana era într-adevăr incapabilă să discearnă realele calități ale lui Eric, atunci ar fi fost mai bine ca acesta să renunțe pur și simplu la ea. Dar, bănuind că un asemenea sfat înțelept n-ar fi deloc acceptat cu plăcere, continuă să-l întrebe :

— După tine, cam ce crezi că o atrage pe Wendy la băiatul ăla?

Eric coborî capul în pământ.

— Are mașina lui, buzunarele pline de bani... și e întotdeauna foarte bine îmbrăcat.

— Dar știi că nu hainele contează, Eric, îl luă ea puțin la rost.

— Da, bineînțeles, dar...

— Dar ai vrea ca Wendy să fie mândră de tine. Așa-i?

— Așa e, repetă Eric după ea, cu glas scăzut. Mie personal puțin îmi pasă cum sunt îmbrăcat. Adică, de dragul ei, m-aș strădui... Am ceva bani puși de-o parte și... și aș ,fi vrut să te rog să vii cu mine la Clacksburg, într-una din zile, să mă ajuți să aleg două-trei ținute.

— Sigur, Eric. Cu plăcere.

Susan se îndoia că o vestă nouă ar fi îndreptat cumva lucrurile, dar de ce să-i refuze serviciul ăsta ? Probabil Eric avea să-şi dea seama cât de curând că idila lui eşuase. Dar ajunsese la vârsta când trebuia să tragă singur învăţăminte din lecţiile pe care viaţa i le administra.

— Mulţumesc, Susan, mulţumesc din suflet ! exclamă el, cu inima mai uşoară, parcă. Acum trebuie să plec...

Susan se uită la ceas.

— Mi-e teamă că ai pierdut autobuzul... Lasă că te duc eu.

— E foarte drăguţ din partea ta. Dar nu te deranjez ?

— Absolut deloc.

Din cauza unor lucrări la terasamentul şoselei, drumul până la fermă le luă ceva timp, iar Susan refuză invitaţia pe care Eric i-o făcu să intre câteva minute în casă.

— Steve trebuie să apară, stărui el. O să-i pară rău când...

— Nu, Eric, mă aşteaptă lucrul. Îţi mulţumesc. Spune-i din partea mea salutări... şi sâmbătă mergem împreună la Clacksburg.

Odată ajunsă acasă, îşi pregăti o carafă cu limonadă şi se întoarse la treabă.

Seara, pe la opt, cineva sună la intrare ;

Susan se întinse, își trecu mâna prin păr și se duse să deschidă.

În prag stătea Steve, îmbrăcat civil, ceea ce însemna că trecuse mai întâi pe acasă, să se schimbe. Susan îl întâmpină cu un zâmbet larg, dar, văzându-i aerul îngrijorat se încruntă. Se întâmplase ceva ?

— Iartă-mă că te deranjez, spuse el în timp ce intrau în salon. Vin în legătură cu Eric... A fost pe la tine astăzi după-amiază, nu-i așa ?

— Da, mi-a făcut o vizită când a ieșit de la școală. Am decis amândoi ca sâmbătă să merg cu el să-și cumpere niște haine.

— De asta am venit, Susan. I-am tras o săpuneală că a căzut așa pe capul tău și te face să-ți pierzi vremea cu el. De parcă n-a înțeles că nu mai suntem logodiți...

Reacția lui n-o mira prea tare. Steve se arătase întotdeauna atât de independent și atât de dornic să nu incomodeze pe nimeni. Mișcată, se grăbi să-l liniștească.

— Ascultă, Steve, Eric nu m-a deranjat câtuși de puțin. Dimpotrivă. Îmi face chiar plăcere să-l ajut.

Steve se lăsă să cadă într-un fotoliu și chipul i se lumină.

— Dacă așa stau lucrurile, nu mai am nimic de spus... Iată, în sfârșit, rezolvată o problemă. Dar să trecem la următoarea, pentru că n-am venit numai din pricina lui Eric.

— Adică ? ... șopti Susan cu inima strânsă.

Înainte să se aşeze şi ea în fotoliul de alături, scoase două pahare şi turnă câte un deget de whisky în fiecare. După o pauză de câteva clipe, Steve luă o înghiţitură şi declară :

– După petrecerea de aseară... m-am gândit foarte mult la noi doi. Mi-am zis că... dacă renunţăm complet să ne mai vedem s-ar putea ca tot restul vieţii să ne întrebăm dacă nu cumva am făcut o greşeală cât noi de mare. Cred că... atâta timp cât o să stai aici, ar trebui să ne întâlnim cât mai desi Chiar dacă, din când în când, o să ne ciondănim, lucru, desigur, foarte probabil...

Când începu să vorbească, Susan abia dacă-şi putu recunoaşte glasul.

– Ei bine... înţelegi... eu... am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie. Şi eu mi-am petrecut noaptea întorcând povestea asta pe toate feţele. Până ieri, am crezut că este mai bine să te ţin la distanţă. Dar aseară mi-am spus că... poate mă înşel...

Emoţionat, Steve îi luă mâinile intr-ale lui.

– Deci, eşti de acord ? O luăm cu încetul, fără nici o constrângere. Şi om vedea...

Ea scuturâ din cap. De bucurie, ochii străluceau.

– Dăruieşte-mi seara asta, dacă n-ai nimic mai bun de făcut, reluă el.

– Depinde de ce-o să-mi propui, glumi ea. Ştii doar că sunt o fată serioasă.

După momentul acela de puternică emoție, simțea nevoia să glumească un pic.

— Programul e deja fixat, replică Steve maliţios. Adică, un picnic la lumina lunii... Coşul cu mâncare ne aşteaptă în maşină.

— Sunt destul de tentată, recunosc. Astăzi nu m-am dezlipit aproape din faţa maşinii de scris. Ai adus şi cafea ?

— Un termos plin. În plus, niște pui fript, sosul tău favorit, ca şi biscuiţii tăi preferaţi...

— Dacă îmi ştii chiar toate slăbiciunile, cum să rezist ? Dar te întreb ceva... Erai chiar atât de sigur că o să accept invitaţia ?

— Nu, răspunse el grav. În ce te priveşte, Susan, nu sunt sigur decât de un singur lucru : că nu pot să stau prea mult timp fără să te văd.

Tăcură câteva clipe, apoi ea exclamă :

— În cinci minute sunt gata !

Se duse în dormitor şi se îmbrăcă tremurând de emoţie. Nu putea să nu recunoască : întotdeauna existase între ei ceva cu neputinţă de înfrânt, o atracţie împotriva căreia n-aveau cum să lupte, dar... poate că, hotărându-se să se întâlnească din nou, nu făceau decât să se joace cu focul. La urma-urmei, ce importanţă aveau toate frământările astea ? Ea era gata să rişte. Îi dădea dreptate lui Steve : dacă nu-şi ofereau această ultimă şansă, aveau să regrete amarnic tot restul vieţii, nu încăpea îndoială.

— Gata ! îl anunţă intrând în salon.

Steve aruncă o privire admirativă spre scurta ei de blană, care se potrivea de minune cu pantalonii din stofă de lână de culoarea cafelei cu lapte. Apoi, ţinând-o de braţ, o conduse la maşină.

Eliberase scaunele de grămada de hărţi rutiere, unelte, fulare şi mănuşi care, de obicei, zăceau acolo de-a valma şi, pe când se instala, Susan recunoscu mireasma de aftershave din interiorul maşinii. O adulmecă, bucurându-se de pe acum de orele ce avea să le petreacă în compania lui Steve.

– Constat că ai făcut curăţenie, îl luă ea peste picior.

– Numai şi numai în speranţa că o voi avea de transportat pe o anume jună persoană...

Roşind, Susan izbucni în râs şi apoi întrebă :

– Unde l-ai lăsat pe Eric ?

– Acasă, în salon, cu o groază de lecţii pe care, în teorie, trebuie să le termine până se culcă. Adică, la ora când eu am plecat, era scufundat într-o conversaţie, telefonică foarte profundă cu binecunoscuta Wendy.

– Oh ! Aşadar totuşi se mai văd !

– Mai degrabă să spunem că el se dă peste cap pentru ca Wendy să-i mai accepte o întâlnire. De câteva zile, aproape că nici nu mă pot apropia de telefon ! Ăsta este, dealtfel, unul din motivele pentru care am venit la tine neanunţat. Ca să nu mai vorbim că aşa, la faţa locului, ştiu să mă arăt mult mai convingător....

— Incontestabil! recunoscu Susan. Ajunseră la marginea oraşului şi, observând asta, întrebă : Unde mergem ?

— Asta e o surpriză. E vorba de un locşor pe care prea puţini îl cunosc, descoperit de mine pe când băteam împrejurimile cu pasul.

Câteva minute mai târziu, Susan descoperea cu uimire un mic eleşteu unduind sub scânteierea stelelor, înconjurat de imense sălcii foşnitoare. Vrăjită, contemplă un timp lumea aceasta atât de neobişnuită pentru ea, apoi îl ajută pe Steve să clădească vreascurile pentru foc. Spectacolul flăcărilor aurite, sâmbure incandescent în noaptea cu suflare îngheţată, o umplea de încântare.

— Am venit astă-vară cu Eric aici, să petrecem câteva zile sub cerul liber. Dealtfel, ăsta e şi unul din locurile în care-mi place să pescuiesc. După ce ne-am despărţit, vreo două-trei luni mă cam sălbăticisem şi mă refugiam aici ori de câte ori puteam.

— E atâta linişte aici, şi atâta pace, murmură ea. Priveşte munţii...

De jur-împrejur, munţii Virginiei îşi înălţau culmile întunecate, cărora depărtarea le îmblânzea aspectul ameninţător. Susan îşi dădu seama, surprinsă, cât îi lipsiseră spaţiile acestea desfăşurate parcă la nesfârşit.

Stătură un timp la taifas lângă foc. De multă vreme nu se mai simţiseră atât de nestingheriţi unul în prezenţa celuilalt.

Steve scoase un pumn de nalbă dintr-un săculeț și-l puse pe jar ; un parfum divin se răspândi.

— N-ai avut niciodată senzația că... viața trece prea repede ? întrebă Susan visătoare.

Steve surâse cu tandrețe.

— De cele mai multe ori, da. Dar asta depinde și de moment... Pe vremea când erai la Lansing, mi se părea că fiecare zi dura cât sute de ani. Viața din Michigan îți lipsește ?

— Chiar dacă și acolo sunt o grămadă de lucruri frumoase, numai în Virginia mă simt acasă... Și totuși, duc dorul orașelor mari, agitate și provocatoare.

Își zise cu tristețe : în fond, ce-i oferea Graftonul, în afara câtorva cafenele și cinematografe ?

— Te plictisești aici ?

— Nu, murmură ea. Uneori, însă... uneori mă simt foarte singură.

— Și eu, Susan, șopti el, mișcat. Deseori. Prea des...

Lui Susan i se umplură ochii de lacrimi și-l imploră :

— Ia-mă în brațe, te rog. Strânge-mă...

Steve o strânse la piept și, în timp ce ea își lipea capul de umărul lui, îi mângâia părul încet, cu blândețe.

Nu observase că plânge, dar un hohot înăbușit îi atrase atenția. Apucând-o de bărbie o sili să-și ridice fața.

— Ce-i cu tine ? Plângi ?

Blestemându-şi în sinea ei slăbiciunea, Susan clătină din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

— Te iubesc, îi şopti deodată Steve la ureche. Întotdeauna te-am iubit...

— Şi eu, abia suflă ea.

Încet-incet, reuşi să-şi înăbuşe plânsul. Dacă un viitor împreună nu le era dat, aveau cel puţin clipa prezentă şi în ruptul capului nu voia s-o irosească.

Drumul de întoarcere îl străbătură în tăcere, strânşi unul în altul în căldura plăcută din interiorul maşinii.

— O să-ţi dau telefon, promise Steve când ajunseră în faţa casei ei.

Susan răspunse fără ezitare :

— Bine. Aştept.

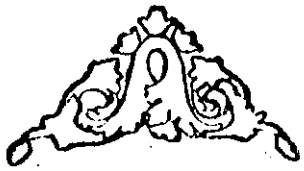

CAPITOLUL VIII

— Încă nu-mi vine să cred ! exclamă Eric radios, cum o văzu sâmbătă pe Susan intrând pe uşă. Wendy a acceptat să mergem împreună la balul liceului !

— Felicitările mele ! zise ea râzând şi schimbă cu Steve o privire complice.

Acesta, după ce o îmbrăţişă drăgăstos, se întoarse spre fratele său :

— Şi când are loc evenimentul ăsta remarcabil ?

— Sâmbăta viitoare. Nu ştiu cum o să am răbdare până atunci !

Steve izbucni în râs şi, petrecându-şi braţul pe după umerii lui Susan, zise în glumă :

— Dacă, după cumpărăturile de astăzi, o să-ţi mai rămână ceva bani, n-ar strica să-ţi iei altă maşină.

— Ai dreptate. Mai ales că de-asta m-am şi plictisit, îi dădu Eric replica pe acelaşi ton, vădit într-o dispoziţie de zile mari pe care nimic n-o putea umbri.

Visa cu atâta fervoare să aibă şi el o maşină, dorinţă de nerealizat deocamdată, încât,

atunci când venea vorba de automobile, se întuneca la față și nu mai scotea un cuvânt. Astăzi, însă, într-al nouălea cer, nimic nu-l mai putea atinge.

După ce-și puseră și frații Markham paltoanele, o porniră la drum.

După picnicul lor nocturn, Susan și Steve se văzuseră seară de seară. Miercuri lucraseră la broșurile pentru alegeri, joi fuseseră invitați la reuniunea săptămânală a unui club din localitate, iar în seara din ajun luaseră masa cu câțiva membri ai consiliului școlilor. Susan avea tot mai mult senzația că nu lipsise nici o clipă din Grafton. Era antrenată într-un vârtej de activități atât de frenetic, cum nu și-ar fi putut închipui niciodată. Iar în dimineața aceasta fu de-a dreptul fericită când îl văzu pe Steve că se pregătește să-i însoțească la cumpărături. „O să profit de ocazie să-mi mai schimb și eu garderoba, îi explicase el, și vreau să-ți dai părerea."

Ajunși la Clacksburg intrară într-unul din magazinele cele mai elegante și Eric, după ce trecu atent în revistă lucrurile expuse, încercă o frumoasă haină de tweed.

— Îți vine ca turnată, Eric, îl asigură Susan cu entuziasm.

— Sunt absolut de acord, o susținu Steve.

Băiatul se examina încruntat în fața oglinzii, luând la bani mărunți fiecare cusătură.

— Credeți că asta... o să-i placă lui Wendy ? mormăi el nehotărât. Nu pare prea clasică ?

Azvârli o privire melancolică spre un rând de haine ultimul răcnet, mult mai extravagante și fără discuție cu mult mai scumpe.

— E mult mai bine să iei una de tweed, îl lămuri Susan cu diplomație. Țesătura nu are pereche, cade foarte bine și ține la tăvăleală. Și pe deasupra, o haină de tweed o poți purta indiferent de ocazie, combinând-o cu orice altceva.

Și, ca dovadă, asortă haina cu o pereche de pantaloni de catifea și o cămașă la culoare, apoi cu niște pantaloni crem pentru ocazii.

— Înțeleg, răspunse Eric înseninându-se. Tu ce crezi, Steve ?

— Susan are dreptate. Alegerea asta mi se pare cea mai potrivită.

Numai că Eric ezita din nou.

— Lui Wendy nu-i prea plac lucrurile „potrivite"...

Steve abia își putu stăpâni un suspin exasperat, dar nu și o replică scurtă :

— Nu asta-i problema. Problema e dacă haina îți place cu adevărat sau nu...

După cum pricepu imediat Susan, asemenea ei, Steve era aproape sigur că pe Eric haina aceea o să-l țină mult mai mult decât mica lui idilă cu Wendy.

— Da... da, îmi place, murmură Eric. Dar, ca să-mi dau seama mai bine, o să încerc și o pereche de pantaloni.

Pe când se făcea nevăzut în cabina de probă, Susan îi şuflă lui Steve :

— Nu ştii că mijlocul cel mai bun ca să încurajezi o pasiune juvenilă este să arăţi că eşti contra ei ?

— E adevărat, suspină el. Ar trebui să mă port cu mai multă diplomaţie...

— Mai ales, ai încredere în Eric. Nu-l mâna de la spate. Cu timpul, o să înţeleagă şi el anumite lucruri.

— Aş vrea să-l scutesc de suferinţă !

— N-ai să-l poţi proteja la nesfârşit, Steve.

Tăcură, pentru că Eric îşi făcu apariţia, încântat de noua achiziţie. Susan îl ajută să-şi aleagă o cămaşă şi o cravată asortate, apoi, cumpărăturile terminate (cu generoasa participare a lui Steve), Eric declară :

— Mor de foame... ce-ar fi să luăm câte un sandviş înainte să trecem la înţolirea ta, Steve ?

Acesta începu să râdă.

— Haide, Eric, abia e unsprezece, şi azi-dimineaţă ai dat gata o omletă uriaşă !

— Sunt în creştere, îi replică Eric solemn.

Susan pufni în râs şi Steve, uitându-se la ceas, decise :

— Uite ce, du-te singur la barul din colţul străzii. Ne întâlnim acolo peste o oră.

— Ne-am înţeles !

Eric îşi luă tălpăşiţa şi Steve îi zise lui Susan :

— Nu ştii cât îţi sunt de recunoscător. Fără tine nu cred că aş fi reuşit să-l conving să aleagă nişte haine ca lumea...

— Maică-mea spune, ori de câte ori are ocazia, răspunse ea amuzată, că e mult mai uşor să-i educi pe copiii altora decât pe ai tăi.

Străbătură încă o dată toate raioanele magazinului şi Steve probă un veston foarte frumos, de lână, închis la două rânduri. Zâmbind, se răsuci pe loc, lăsându-se admirat. Nuanţa de albastru a ţesăturii se potrivea de minune cu ochii lui, iar haina îi cădea perfect pe umerii largi.

— Cumpără-l, Steve, exclamă Susan entuziasmată. Arăţi splendid în el.

— Îţi urmez sfatul... mai ales că, zise el şiret, lucru pe care nu-l ştiai, şi tu eşti invitată la balul liceului.

— Sâmbăta viitoare ? se miră ea. Cărui fapt îi datorez onoarea asta ?

— Dată fiind funcţia mea, directorul m-a rugat să-i supraveghez un pic pe zurbagiii ăia. Aş vrea să vii şi tu, cu atât mai mult cu cât zaiafetul o să ţină doar până la miezul nopţii şi după aceea am putea merge să luăm masa la un restaurant din Clacksburg. Unele sunt deschise până târziu.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, Steve.

După atâtea reuniuni „serioase" în ultima săptămână, perspectiva unei petreceri mai romantice o încânta.

– Cu ce să combin haina asta ? întrebă Steve.

– Îţi sugerez o cămaşă cu buline verzi şi nişte pantaloni în carouri, îl luă ea peste picior.

Se simţea înclinată să îndruge verzi şi uscate, să pălăvrăgească asemeni unei puştoaice fără minte. Îşi dădea tot mai mult seama că nu-şi putea închipui viaţa fără el...

Câteva minute mai târziu, pe când se duceau să se întâlnească cu Eric, Steve îi luă mâna într-ale lui şi i-o strânse tare.

– Ce păcat că azi după-masă sunt de serviciu, îi şopti.

Ea scuturâ din cap şi ochii li se întâlniră strălucitori de dorinţă. Când o să mai aibă iarăşi ocazia să petreacă atâtea ore împreună şi încă în desăvârşită libertate ?

Odată cu începutul săptămânii următoare, reîncepură şi pregătirile febrile pentru alegeri. Cum găseau un moment liber, se întâlneau ca să dea telefoane peste telefoane, să răspundă la scrisori, să expedieze broşurile de propagandă. Steve, prudent, avea grijă să menţină între ei o anume distanţă ; dar privirea ce-o aţintea asupra ei era plină de o nemărginită iubire, lucru de netăgăduit. Când veni seara mult aşteptatului bal, Susan era de mult convinsă că tocmai cu prilejul acela aveau să găsească o cale de înţelegere.

Dar, din moment ce ţinea fiecare cu dinţii la propriile-i planuri de viitor, care putea fi calea aceea ?

Da data asta, când Steve veni s-o ia de acasă, Susan era gata şi-i deschise uşa îmbrăcată într-o fermecătoare rochie de mătase roz.

– Eşti gata ? exclamă el prefăcându-se dezamăgit. Şi eu care speram că ai nevoie de ajutorul meu ca să te descurci cu vreun fermoar îndărătnic...

– Ce limbaj surprinzător la un şerif care trebuie să se joace în seara asta de-a bunicuţa ! glumi ea.

– Balul începe abia la opt, replică el pe acelaşi ton. Deocamdată mă pot juca şi de-a lupul.

Dar lăsă gluma la o parte şi scoase la iveală un buchet splendid de garoafe roz şi albe pe care îl ascunsese la spate până atunci.

– Ai putea să-ţi prinzi una la corsaj. Sunt în aceeaşi culoare cu rochia.

– E doar o întâmplare fericită sau chiar ştiai ce-o să port ? întrebă ea mişcată.

– Am şi eu sursele mele de informaţii, o tachină el. De data asta, Emma...

Susan începu să râdă.

– Acum înţeleg de ce a trecut pe aici să mă ia la întrebări despre toaletele mele ! O asemenea curiozitate din partea ei m-a lăsat cu gura căscată.

După ce aranjă florile într-o vază, alese una şi se duse la oglindă.

— Lasă-mă să te ajut... sări Steve imediat.

Se apropie, îi luă garoafa din mână și cu un' gest sigur o strecură în decolteul rochiei. Apoi, o prinse cu acul de siguranță pe care Susan i-l întinse și se dădu un pas înapoi privind-o cu luare aminte.

Ești scânteietoare, declară el în fine, cu glas scăzut.

Tulburată deja de atingerea mâinilor lui, ea se înroși ca focul și surâse până să răspundă, cuprinsă deodată de o stială absurdă.

— Dacă te-aș fi cunoscut pe timpul când mergeam eu însumi la balurile studențești...

— N-ai mai fi intrat în armată ? completă ea cu o voce ușor tremurată.

— Așa e.

O privi cum își pune pe umeri un elegant mantou de catifea cenușie și exclamă surprins :

— Nu-ți pui haina de blană ?

— Nu. Cred că nu e potrivită pentru un bal școlăresc.

Steve aprobă din cap.

— Ai dreptate, fără îndoială.

Pereții sălii de gimnastică a colegiului erau frumos împodobiți cu ghirlande multicolore. Mesele, aduse de la bufetul școlii, acoperite cu fețe de masă albe și apretate dădeau o notă foarte elegantă. Pe podiumul improvizat, o orchestră tânără și entuziastă interpreta ultimele melodii la modă și perechi extaziate țopăiau

dezlănțuite pe ritmurile importate cu secole în urmă din Nigeria și din Senegal.

Înduioșați mai ales de propriile lor amintiri, Steve și Susan se plimbau fără grabă printre elevi.

— Asta-mi aduce aminte de tinerețe! oftă Susan surâzând.

— Tu arăți de o mie de ori mai tânără ca unele dintre mutrițele astea pictate ca niște clovni, replică el.

Cu mâinile în buzunare, supraveghea discret sala, gata să intervină la cea mai neînsemnată dezordine.

Susan îl remarcă amuzată pe Eric.

— Uită-te la Eric, îi spuse la ureche lui Steve. Rar l-am văzut atât de fericit.

Mândru ca un păun, băiatul pășea în urma lui Wendy, radioasă într-o delicioasă rochie de muselină galben pal. Și ea purta flori la corsaj, doi boboci de trandafir de culoarea șofranului.

— Am cumpărat împreună trandafirii ăia, o lămuri Steve vădit emoționat de fericirea mezinului său. Hai să ne așezăm la masă...

Aleseră o masă aflată în centrul sălii și Steve aduse de la bufet două pahare cu suc de fructe.

— Gustă cu mare atenție, o sfătui cu glas scăzut, pentru că, deși alcoolul este strict interzis, am auzit murmurându-se pe la colțuri că unii au de gând să amestece whisky în băuturi.

Susan luă o înghițitură.

— Deocamdată, nimic de semnalat !

Fără îndoială, cu șeriful de față n-avea nimeni să întreacă măsura... Întoarse capul să-i contemple din nou pe Eric și pe Wendy. Se țineau de mână, și privirile lor transportate aproape că-i frângeau inima. Fusese și ea cândva stăpânită de o asemenea emoție ametitoare ? Da, desigur, și nu de puține ori, alături de Steve.

— Sentimentele lor par cu adevărat sincere, murmură ea. Îmi închipui că nu-ți mai este teamă de influența pe care ea ar putea-o avea asupra lui Eric.

— Nu, cel puțin deocamdată. Dimpotrivă, mi se pare că Eric s-a schimbat în bine... Pare mult mai sigur de sine.

— Așadar, ești de acord să se vadă !

— Da. Rămânând însă cu ochii pe ei...

Privirile li se întâlniră, pline de tandrețe.

— Nu te-ai înșelat, deci, când l-ai lăsat să se descurce singur.

— Presupun. Fără îndoială că prea despic firul în patru de cele mai multe ori. În ce ne privește, de exemplu...

Nu-și termină fraza dar îi luă mâna și i-o strânse. Orchestra renunțase pentru moment la ritmurile îndrăcite, trecând la melodii languroase și Steve o întrebă în șoaptă :

— Vrei să dansăm ?

Susan se uită pe furiș la ceilalți adulți veniți acolo tot pe post de „îngeri păzitori". Ședeau cu toții în jurul meselor, abținându-se să se aventureze pe ringul de dans.

— Crezi... că se cuvine ?

Steve înălță din umeri, nepăsător.

— Bineînțeles. Și, deoarece eu reprezint aici ordinea, îmi dau voie să lipsesc din post timp de un dans ! Cu atât mai mult, cu cât asta n-o să mă împiedice să-i am sub ochi.

O trase așadar după sine până în mijlocul ringului, își trecu un braț în jurul mijlocului ei prinzând-o cu celălalt pe după umeri și se lăsă în voia melodiei melancolice de o senzualitate subtilă. Când aceasta luă sfârșit, nu mai putu să reziste, și-și apăsă buzele de tâmpla lui Susan. Îi era atât de greu să nu cedeze cât de cât dorinței fizice care îl copleșea în prezența ei ! Dar răstimpul acesta de aproape desăvârșită prudență constituia una din etapele neapărat necesare ale relației lor, o știa. Trebuia s-o câștige din nou, încetul cu încetul. Nu trebuia să-și îngăduie nici un gest necontrolat pe care apoi să-l regrete. Cu secretă satisfacție, o simți cum, așa, lipită de el, se destinde cu un imperceptibil suspin de ușurare.

Dar se încruntă deodată. Zărise un grup de adolescenți strecurându-se afară din sală, cu Wendy și Eric pe urmele lor.

— Așteaptă-mă o clipă, zise el brusc. Mă întorc imediat.

Susan ridică din sprâncene, dar, fără să întrebe ceva, se întoarse la masă.

Zece minute mai târziu, Steve își făcu din nou apariția și așteptă ca nevasta primarului, care venise să schimbe două vorbe cu Susan, să plece de acolo.

— Unul dintre băieți avea ascunse în mașină mai multe sticle de whisky. Fiecare băiat trebuia să strecoare aici câte una...

— Și... și Eric ? bâigui ea.

Steve clătină din cap.

— Nu, sigur că nu. Ba din contră, el și Wendy au încercat să-i convingă să renunțe.

Lui Susan i se luă o piatră de pe inimă și surâse. Eric dovedise și de data asta că puteai să te bizuiești pe el.

— Și ce-ai făcut cu sticlele alea ?

— Le-am golit la toaletă una câte una, până la ultima picătură !

— L-ai anunțat pe director ?

— De data asta nu. Din partea mea, incidentul este închis... Dar, dacă se repetă vreodată, atunci întorc foaia !

Eric tocmai venea spre masa lor, ținând-o de mână pe Wendy, care-și cam pierduse culoarea din obraji.

— Ne pare nemaipomenit de rău, le declară el încruntat. Nu i-am crezut în stare...

Wendy își mușcă buzele și, într-un elan de sinceritate, îl întrerupse :

— Eu, da. Îl... îl cunosc bine pe Frankie, băiatul care a adus sticlele. Încă de la început am bănuit ceva... Şi mai ştiam că, dacă-i prinde cineva, până la sfârşitul anului şcolar, n-ar mai fi fost baluri şi excursii...

— Atitudinea ta e lăudabilă. Numai că, data viitoare când o să mai ai vreo bănuială din asta, vino să-mi spui. Ne-am înţeles ? zise Steve.

Fata scutură sfioasă din cap.

— Acum, mergem să mâncăm ceva, îi anunţă Eric.

Steve surâse cu îngăduinţă.

— Astă-seară poţi să întârzii mai mult... dar vreau să fii acasă înainte de două. De acord ? acord ?

— De acord.

Cei doi tineri, cu inima uşoară, îşi luară tălpăşiţa.

— Asta înseamnă că trebuie... să ne întoarcem şi noi tot la ora aia ? murmură Susan descumpănită.

— Nicidecum. Mă încred în cuvântul lui Eric... Astăzi avem liber, Susan.

Prea se simţea fericit. Cel puţin până a doua zi, nimic de pe lume nu avea să-l împiedice să rămână alături de ea.

Restul petrecerii se desfăşură fără alte incidente, iar apoi luară cina într-un mic restaurant teribil de romantic. Când Steve opri maşina în faţa locuinţei lui Susan, se făcuse aproape trei dimineaţa.

Cu toate astea, nu simțeau nici pic de oboseală ; îi năpădise o senzație ciudată, amestec de dorință și de încordare. Susan descuie tremurând, aprinse în salon unul din lampadare și murmură, aproape fără să priceapă ce spune :

— Vrei să fac o cafea ? Știu că nu bei alcool când ai de condus...

Dar Steve refuză clătinând din cap, o ajută să-și scoată mantoul și o îmbrățișă.

— Știi ce vreau, Susan. Nu crezi că... a venit timpul să ne permitem așa ceva ?

Poate că-și juca ultima carte, dar avea impresia că venise ora unei regăsiri mai depline. Simțea că nu trebuie să lase să treacă asemenea momente privilegiate ale vieții, când parcă și aerul căpăta un freamăt anume...

Susan șopti un „da" aproape neauzit.

Își ridică ochii spre el și se sărutară lung, un sărut tot atât de tulburător ca primul lor sărut, cu ani în urmă. Steve o ridică în brațe și ea își ascunse fața la pieptul lui, ținând ochii închiși. O așeză ușurel pe pat, pe urmă începu să-i desfacă una după alta copcile rochiei...

—. Știi bine că nu doar de corpul tău am nevoie, Susan, îi explică el nerăbdător. Ci și de prezența ta, de dragostea ta, clipă de clipă... dar nu-ți cer să-ți schimbi planurile de viitor. Lasă-mă doar să te iubesc cât timp suntem aici amândoi, la Grafton...

Adânc mișcată, Susan îl trase spre ea.

— Te iubesc, Steve...

Singură luna scălda încăperea în lumina ei, dând celor trăite o impresie de vis, dar un vis în sfârșit realizat.

A doua zi de dimineață, în timp ce adunau merele din livada cumpărată de Steve odată cu ferma, acesta o urmări cu privirea pe Susan preț de câteva minute, apoi remarcă :

— Nu stai locului nici o secundă. De când te-ai întors, nu te văd decât dând în brânci, ba cu zugrăvitul, ba cu cartea, ba cu broșurile mele... Până și acum...

— E adevărat... Dar astea toate mă împiedică să mă gândesc la ce-o să mai fie, recunoscu ea.

— Inclusiv la noi doi ? zise el cam pripit.

Susan se așteptase la întrebarea asta. Încurcată, se feri să i se uite în ochi.

— Steve, știi bine că nu-ți pot promite nimic. Mai mult, chiar tu m-ai asigurat că o să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul de la sine. Dealtfel, nici tu nu ești mai puțin ocupat.

— Cu diferența că eu muncesc cu plăcere. Plăcerea că trăiesc aici. Ceea ce nu-i deloc cazul tău.

Susan oftă. Subiectul ăsta, pare-se, nu-l puteau ocoli nicicum.

— O, Doamne, nouă, femeilor ni se cere să luptăm și să câștigăm bătălie de bătălie și încă pe toate fronturile...

— Nimeni nu-ți cere așa ceva. Tu singură îți impui, o corectă Steve cu blândețe.

Susan înălță spre el o privire limpede dar și îngrozitor de ostenită.

— Știu... aș vrea să-mi reușească toate deodată, lucru practic imposibil, din nefericire. Cel puțin până acum, mereu a trebuit să sacrific o parte din mine...

— Gândește-te, totuși, la Patsy Winter. Are munca ei, își crește și copiii...

— Ea lucrează aici, Steve, ca să nu mai vorbim de armata de mătuși și de verișoare care au grijă pe rând de copiii ei. Pe de altă parte, ziarul nu merge deloc strălucit...

— Înțelegi prin asta că ar merge mai bine dacă Patsy n-ar avea o familie în cârcă ?

— E foarte posibil, nu crezi ? replică ea pe un ton cam sfidător. Oricum, Patsy e una din puținele femei cunoscute de mine care reușește, mai mult sau mai puțin, să le împace pe toate. Celelalte oscilează întruna între serviciu și familie ; de unde, tot ce realizează e mediocru ; pentru că, dacă ar alege o singură cale, fără îndoială, multe dintre ele ar izbuti de minune.

Glasul începu să-i tremure. Simțea, aproape învinsă de disperare, că n-o să-și mai poată stăpâni plânsul.

— Vreau ca tot ce întreprind în momentul de față să fie bine făcut. După eșecul suferit, aproape că mi-am pierdut încrederea în mine și mi-e foarte greu să urc din nou muntele

ăsta. Nu văd cum aş putea să-mi întemeiez o familie în împrejurările astea. Aş fi mereu înclinată să le impun celorlalţi propriile mele frustrări...

Strângând un măr în pumn, Steve căzu o clipă pe gânduri.

— Înţeleg, spuse el, în fine. Admit că e foarte greu să le obţii pe toate deodată. Asta nu înseamnă, însă, că e chiar imposibil.

Ridicară coşurile cu mere şi se îndreptară agale spre nucii aflaţi la oarecare distanţă. Muşchiul înăbuşea zgomotul paşilor şi o tăcere senină se instăpânise peste câmpia autumnală.

— Gândeşte-te, Steve, spuse Susan cu tristeţe. Crezi că te-aş putea face fericit dacă aş renunţa la o parte atât de însemnată din mine însămi ?

Puse jos coşul, se sprijini cu spatele de trunchiul unui copac şi zdrobi maşinal două nuci în palmă. Ar fi dorit atât de mult să evite discuţia asta ! Dar acum, fără doar şi poate, trebuia s-o ducă până la capăt. Nu se mai puteau preface că puţin le pasă de viitor...

Steve se uită la ea şi inspiră adânc. Peste câteva ore, începea o nouă săptămână şi iar aveau să se vadă pe apucate... Voia să şi-o întipărească în suflet până în cel mai mic amănunt, părul negru puţin răvăşit de vânt, privirea când maliţioasă, când tandră, şi mereu neliniştită, mereu. Nici o altă femeie nu-i stârnise şi n-o să-i stârnească o asemenea emo-

ție, niciodată. Trebuia s-o facă să priceapă că și de faptul ăsta trebuia să țină cont. Pentru binele amândurora, sau cel puțin pentru liniștea lor, trebuia s-o determine cu binișorul să ia o hotărâre, oricare.

— Nu ți-ai dorit niciodată să ai o familie ?

— Ba da, răspunse ea cu entuziasm. Sigur că da !

— Dar nu imediat... așa e ?

— Da, admise ea cu glas mai scăzut.

Cu un soi de recunoștință înciudată, Steve își dădu seama că Susan era pe deplin sinceră, că îi răspundea fără nici un subterfugiu.

— Ei bine... reluă el înlănțuind-o cu brațele, presupun că nu ne-a rămas altă soluție decât să ne arătăm răbdători. La urma-urmei, nimic nu se clădește într-o singură zi... Cu timpul, poate, lucrurile s-ar rezolva de la sine.

Susan închise ochii și se lipi de el.

— Sper, murmură ea. Sper atât de tare !

— Câți copii ți-ar place să avem ?

— O, Doamne... unul, cred. Doi, poate, dar nu mai mulți, în măsura în care o să am și serviciu.

— Mi se pare destul de rezonabil. Mama ta, de exemplu, a fost învățătoare mult timp, nu-i așa ? Și totuși, glumi el, nu mi se pare că te-a crescut prea rău.

Susan zâmbi.

— Iau vorbele astea ca pe un compliment...

A ta, în schimb, dacă-mi amintesc bine, s-a ocupat numai de casă.

Steve scutură din cap, cu privirea brusc întunecată.

— Exact. Făcea parte, îmi închipui, dintr-o generație pentru care viața de familie era idealul oricărei femei... și cred că era într-adevăr fericită. Singurul lucru pe care i l-ai fi putut reproșa era devotamentul față de tatăl meu, ceea ce uneori atingea umilința. Atitudinea asta a ei mă revolta. N-o să-i pot uita, însă, niciodată mărinimia și veșnica ei bună dispoziție...

Mișcată, Susan îi strânse ușor mâna și, un timp, între ei se așternu tăcerea. Pe urmă, Steve declară :

— Te rog să nu crezi că pentru mine ea ar fi modelul ideal... știu foarte bine că tu nu poți să te închizi între patru pereți, chiar și dacă ai avea o droaie de copii...

— În ce mă privește, îi destăinui Susan surâzând din nou, pot să spun că maică-mea mi-a servit într-adevăr de model. Pe când eram de-o șchioapă, ea nu avea încă serviciu, știi ? A stat acasă cam până împlinisem eu zece ani...

— Și atunci ce s-a întâmplat ?

— Tata s-a îmbolnăvit și a fost internat în spital mai multe luni. Ca să facă față cheltuielilor casei, s-a angajat mai întâi la o firmă din Clacksburg, secretară. Dar și-a dat seama că nu-i place deloc postul ăsta și s-a hotărât să-și reia studiile.

— A avut curaj, nu glumă, zise Steve cu admirație.

— Da, cu atât mai mult cu cât tata nu s-a arătat încântat defel. Când a început să predea, îi era teribil de greu. Mă străduiam cât puteam s-o ajut în gospodărie și cred că de aici mi se trage pasiunea pentru recomandarea produselor! Căutam să cumpăr bun și ieftin, mă informam despre dreptul cumpărătorului de a aduce marfa înapoi... Încet-încet, jocul m-a prins. Când tata s-a întors de la spital, se aștepta să găsească totul cu susu-n jos și chiuveta plină de vase murdare. În loc de toate astea, casa strălucea de curățenie, iar mama tocmai trecuse și de ultimul examen. Udându-și begoniile, plângea de teamă că el o să-i interzică să lucreze...

— Fascinat, Steve o asculta cu atenție.

— Și cum a reacționat?

— A, a fost o scenă de-a dreptul mișcătoare, murmură ea. O scenă pe care n-am s-o uit câte zile voi avea... Tata a trecut în revistă toată casa, pe urmă a luat-o pe mama în brațe și i-a cerut iertare, cu atâta afecțiune, cum nu mi-aș fi putut închipui. Când a fost primită în consiliul profesoral, i-a adus un buchet enorm de trandafiri.

Pe când mai vorbeau încă, intraseră în casă și lăsaseră coșurile pline de mere și de nuci în cămara de lângă bucătărie.

— Şi eu care credeam că ştiu totul despre tine, zise Steve ; povestea asta n-o auzisem.

— Oh, fără îndoială că mai ai multe de aflat, glumi ea.

Brusc, fără motiv, speranţele i se redeşteptaseră. Poate pentru că izbuteau să-şi vorbească atât de deschis, cum puţine cupluri reuşeau s-o facă ?

— Dacă o să mai fii aici de Crăciun, declară Steve în timp ce rânduia cu pricepere merele pe grătarele de lemn, o să-ţi fac o prăjitură cu nuci... e specialitatea casei.

Susan îşi muşcă buzele fără să răspundă. Oare pe unde avea s-o prindă Crăciunul ? Spera ca până atunci să-şi găsească alt serviciu ? Dar, ca un făcut, nu se mai simţea chiar atât de sigură de dorinţele ei...

— Oricum, să-mi păstrezi şi mie o bucată, replică ea străduindu-se să ia un ton cât mai lejer.

Steve aşeză ultimul măr şi se întoarse spre ea, privind-o grav. Inimile parcă începură să le bată în acelaşi ritm şi, păşind ca la comandă unul spre celălalt, se îmbrăţişară.

— Oh, Susan, şopti Steve. Săptămâna viitoare o să fiu la Charleston, la un congres. O să-mi lipseşti cumplit.

— Şi tu mie, Steve, murmură ea agăţându-i-se de gât.

El o privi un moment cu nesfârșită tandrețe, apoi o sărută.

– O să te întorci cât mai repede, nu-i așa ? îl imploră Susan.

Steve clătină din cap. O nouă despărțire, oricât de scurtă ar fi fost, îi se părea greu de suportat.

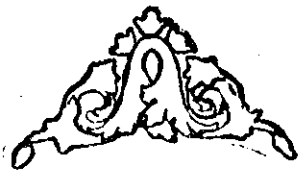

CAPITOLUL IX

Luni după-amiază, la ora dinainte stabilită, Mary Lou Brucker, foarte amabilă, o întâmpina pe Susan :

— Miss Trent, vă rămânem foarte îndatoraţi pentru vizita aceasta.

Pe afară, construcţia imensă de beton şi de sticlă arăta teribil de impunătoare. Pe când o conducea spre intrare, Mary Lou adăugă :

— Când v-am telefonat de dimineaţă, păreaţi îngrozitor de preocupată !

Susan îşi amintea foarte bine termenii în care decursese discuţia... Telefonul sunase tocmai când, fără să şi-l poată scoate cu totul din gând pe Steve, reuşise totuşi să se concentreze asupra cărţii. Aşa încât, pentru câteva clipe, ezitase să accepte invitaţia.

— Sunt ocupată până peste cap, declarase ea. Editorul îmi aşteaptă manuscrisul până cel mai târziu la sfârşitul lunii.

Dar, până la urmă, zicându-şi că astfel ar putea să-i fie lui Steve de folos, se hotărî să se ducă. Fără pic de entuziasm, ce-i drept...

— Săptămâna trecută ne-au vizitat Robert Wakefield și soția sa, continuă gazda ei. Au plecat de-a dreptul încântați de conservele și semipreparatele noastre !

Susan se întrebă ce răspuns aștepta Mary Lou de la ea. Plin de resentiment, pentru că adversarul i-o luase înainte sau, dimpotrivă, entuziast peste poate ? Hotărâtă să se poarte pe cât de sincer posibil, se interesă politicoasă :

— Presupun că le folosiți și dumneavoastră. Ați avut curiozitatea să le comparați cu alte mărci ?

Întrebarea venea de fapt și dintr-un reflex de ordin profesional. Ca specialistă în problemele astea, remarcase adesea că fabricanții erau în viața de toate zilele primii și cei mai mari amatori ai propriilor lor produse.

Mary Lou, însă, ridică din sprâncene și o privi buimăcită. Apoi, venindu-și în fire, răspunse precaută :

— Ei bine... ca să fiu sinceră, nu. Sănătatea lui Harvey ne obligă să consumăm numai alimente proaspete. Înțelegeți ? Mă străduiesc să-i respect întocmai regimul.

Ajunseră într-o hală fremătând de activitate, în care ochiul exersat al lui Susan remarcă deîndată serioase greșeli de organizare. Pe pardoseală zăceau grămezi de resturi care și începuseră să se strice. Mulți dintre angajați nu purtau uniforma regulamentară. Unii fumau...

Aproape fără voia ei, Susan reținea una după alta diversele abateri foarte grave de la normele sanitare.

– Mâncărurile gata preparate sunt produse în cuptoare cu microunde, îi explică mândră Mary Lou. Clienții nu trebuie decât să le încălzească din nou.

– Lucru pe care, fără îndoială, îl găsesc extrem de comod, răspunse mașinal Susan, tot mai șocată de cele văzute.

După ce străbătură toate secțiile, Mary Lou o invită la o ceașcă de cafea în biroul ei personal, care, prin curățenia desăvârșită și mobilierul luxos, se bătea cap în cap cu restul fabricii.

– Vă ocupați de multă vreme de producția de conserve? o luă Susan la întrebări.

– Nu. E prima noastră experiență în branșa asta... Dealtfel, ne-ar face mare plăcere dacă s-ar găsi și pentru noi un loc cât de mic în cartea dumneavoastră.

Văzând că Susan era gata s-o refuze, cu multă amabilitate, Mary Lou o opri cu un gest.

– Îmi amintesc foarte bine ce mi-ați spus despre testele acelea... dar credeam că vă stă în putere să cuprindeți și numele nostru pe undeva. Dealtfel, dacă doriți niște mostre... Și întinse mâna spre telefon.

– Nu, e inutil, replică Susan grăbită, simțind că i se întoarce stomacul pe dos. Și... și eu mănânc tot alimente proaspete.

Şi, fără să promită nimic, mulţumi cu toată politeţea de care era în stare în momentul acela şi o luă din loc.

Odată urcată în maşină, o porni ca din puşcă spre redacţia „Curierului" şi acolo merse drept în biroul lui Patsy.

Îi explică acesteia în câteva vorbe ce constatase la fabrica Bruckerilor şi sfârşi prin a declara :

— Îndrăznesc să afirm că acolo, în fabrica lor, unele abateri pot fi considerate ca penale, pentru că produsele lor pun în pericol sănătatea, chiar viaţa consumatorilor !

O trecu un fior când îşi aminti cele câteva exemple de intoxicaţii alimentare provocate de neglijenţa criminală a unor producători tembeli, cazuri pe care le anchetase chiar ea.

Patsy care o ascultase cu foarte mare atenţie, întrebă curioasă :

— Şi ce ai de gând ?

Susan umbla de colo-colo prin birou, cu un aer preocupat.

— Nu ştiu... nu ştiu ce ar fi mai bine să fac. Alegerile pentru postul de şerif bat la uşă şi n-aş vrea să-l încurc pe Steve... Pe de altă parte, însă, nu pot să tac ştiind cum oamenii ăştia îşi otrăvesc semenii. Aşa că până la urmă, n-am de ales ; trebuie să informez imediat serviciul sanitar... Slavă Domnului, Steve este plecat la Charleston, săptămâna asta, şi n-o să fie obligat să dea el însuşi curs sesizării.

— Oricum, tot o să-l anunți, nu-i așa ?

— Bineînțeles. O să-i telefonez astă-seară. Regret nespus că am acceptat invitația aia !

Patsy zâmbi scurt.

— Consolează-te cu gândul că, foarte curând, Bruckerii o să fie cei care vor regreta...

Uitându-se la ceas, adăugă cu o ușoară strâmbătură :

— Păcat ! E prea târziu să mai poți interveni chiar azi. Serviciul sanitar și-a terminat programul.

— Nu-mi convine deloc că trebuie să aștept până mâine.

— Asta e, n-ai ce face. Să sperăm că până mâine dimineață n-o să se îmbolnăvească nimeni... dacă ești chiar așa de convinsă că așa ceva se poate întâmpla în fiecare clipă.

— Sunt convinsă, Patsy. După câte am văzut acolo, germenii patogeni trebuie că au și ajuns la un stadiu de înmulțire catastrofal.

Patsy își propti coatele pe birou și sprijinindu-și bărbia în palme, zise cu hotărâre :

— Susan... aș vrea să-mi faci un articol despre povestea asta. Stăm așa de al naibii de prost cu încasările, încât o bombă de genul ăsta ar fi pentru noi mană cerească, nu alta.

Susan oftă din rărunchi.

— Știi bine că, dacă n-ar depinde decât de mine, articolul ar fi gata mâine.

— Ți-e chiar atât de teamă că asta o să-i dăuneze lui Steve ?

— Da, mi-e foarte teamă. Gândește-te : fabrica o să fie închisă, o grămadă de oameni o să-și piardă slujbele... și vina o să cadă în întregime asupra mea și, prin mine, asupra lui Steve. N-o să priceapă nimeni că asta n-are nici o legătură cu alegerile.

— Haide, Susan, câteva voturi în plus sau în minus nici nu contează față de cele câteva mii de persoane a căror sănătate este în joc ! Te-ai face vinovată de complicitate. Dealtfel, sunt sigură că Steve, dacă ar fi aici, n-ar șovăi o clipă măcar să te sprijine.

— În ce privește sesizarea ai dreptate, admise Susan fără ocol. Dar am, oare, datoria să scriu articolul ăsta ?

— Teoretic, nu, bineînțeles. Dar, din punctul de vedere al eticii ziaristului...

Susan se prăbuși într-un fotoliu și închise o clipă ochii. Patsy avea dreptate. Nu trebuia să amestece sentimentele ei pentru Steve cu deciziile pe care i le dictau responsabilitățile profesiei. Numai că lucrurile nu erau deloc simple...

— Cu atât mai mult, supralicită Patsy cu glas domol, cu cât, chiar dacă n-ai semna raportul către serviciul sanitar, Bruckerii tot or să știe că pornește de la tine.

— De ce ? întrebă Susan surprinsă.

— Dintr-un motiv foarte simplu. Dacă au putut să-și deschidă fabrica în asemenea condiții și nimeni nu i-a deranjat până acum, înseamnă

că cineva bine plasat a acceptat cu plăcere să închidă ochii și să-i prevină, atunci când e cazul...

Susan pricepu imediat.

– Vrei să spui că l-au uns pe vreunul din funcționarii superiori ?

O furie ca de gheață o năpădi. Cum de putea cineva să se joace cu viața atâtor oameni ? !

– Dar e limpede ca ziua, replică Patsy cu sânge rece. Nu încape îndoială că plătesc din plin, una sau chiar mai multe persoane, doar ca să tacă. Dar pe cine ? Asta-i : pe cine ?

Susan își mușca buzele.

– Tare aș vrea să știu. Dumnezeu mi-e martor cât de tare aș vrea. Din nefericire, însă, nu văd unde și cum aș putea obține informațiile astea !

– Poți, în schimb, să ceri o anchetă oficială ! Cei în drept n-au cum să te refuze. Ești prea cunoscută. Toată lumea de aici știe că odată ce-ți pui ceva în minte, nu te mai oprește nimic... Hai, recunoaște că de-abia aștepți să te lansezi din nou !

Susan zâmbi și scuturâ din cap. Da, de mult nu se mai simțise atât de pornită... dar nu-i trebuiră mai mult de două secunde să se întunece iarăși la față. Mai era și Steve la mijloc. Voise să-l ajute și uite că acum, dimpotrivă, risca să întoarcă Graftonul cu susul în jos.

— Ei, ce zici ? întrebă Patsy, văzând-o că se codește.

— O să scriu articolul, fie ce-o fi, replică Susan. N-am de ales...

Patsy deschise agenda, hotărâtă :

— Când îl aduci ?

Susan izbucni în râs. Pe urmă, stăpânindu-se, îi răspunse serioasă.

— Îl încep chiar în seara asta... o să te sun mâine să-ți spun exact data.

În dimineața următoare, nici nu începuse bine lucrul în întreprinderea soților Brucker, că inspectorii sanitari se și înfățișară în secții. Și nu le trebui să vadă prea mult, ca să și ordone închiderea fabricii, deîndată, fapt asupra îndeplinirii căruia, în lipsa lui Steve, avea să vegheze Frank Winter. Iar joi după-amiază apărea ediția specială a „Curierului" dedicată în întregime respectivului scandal. Fuseseră intervievați proprietarii, dar și muncitorii. Primii, înfuriați la culme, protestau și spuneau că sunt victimele unui complot, pe când ceilalți recunoșteau că fuseseră nevoiți să lucreze în condiții aproape insuportabile. Oricum, nici una din părți n-avea de ce să se bucure de oprirea fabricii.

Vineri, Patsy, care organizase o conferință de presă la sediul „Curierului", avu prilejul s-o felicite pe Susan.

— Ai dat o lovitură de zile mari, ca să nu mai vorbim că i-ai făcut pe toți să-și bage mințile în cap, îi declară ea, toată un zâmbet.

Erau prezenți acolo mai mulți ziariști de la cotidianele naționale, ca și o echipă a televiziunii regionale, care își instalase în camera de alături un mic studio pentru interviul cu eroina zilei.

— Toate ziarele mari ți-au cumpărat articolul și, cine știe, poate că o să ți se propună să lucrezi din nou pentru televiziune!

Susan clătină din cap, mai degrabă visătoare decât entuziasmată. Legătura ei cu Steve începuse să o preocupe mai mult decât cariera, el nu păruse defel încântat de închiderea fabricii în absența lui.

— Domnișoară Trent, suntem gata, o anunță un reporter de la KVUE — postul regional de televizune — scoțând numai capul prin ușa întredeschisă. Când doriți...

— Vin imediat.

Susan își aranjă părul și inspiră adânc. Într-un fel, era o adevărată bucurie să se afle iarăși în fața camerelor de televiziune.

— Ține-mi pumnii! îi șopti ea lui Patsy.

Aceasta îi făcu cu ochiul și ridică două degete în semn de victorie.

Emisiunea de știri în direct abia începuse când Steve se strecură în încăpere. Susan, cu reflectoarele în ochi, aștepta surâzând ca prezentatorul să-și încheie scurta introducere. Ca-

meramanii îi aruncară lui Steve câte o privire chiorâşă, dar, cum acesta era în uniformă, nimeni nu-l luă la întrebări, aşa încât putu să se aşeze fără nici o bătaie de cap pe unul din scaunele rânduite de-a lungul pereţilor.

— O avem, aşadar, printre noi, continuă prezentatorul, pe tânăra avocată şi ziaristă, specialistă în problemele de protecţie a consumatorilor, care a descoperit situaţia scandaloasă de la întreprinderea Brucker. Domnişoară Trent, atunci când v-aţi dus să vizitaţi fabrica, ştiaţi dinainte cum stăteau lucrurile acolo ?

— Nu, răspunse Susan pe un ton calm. Abia după ce am intrat în hala de producţie mi-am dat seama de diversele nereguli... Tăcu o secundă pentru că dăduse cu ochii de Steve, dar reluă liniştită privind ţintă camera TV : Dar cei care au luat notă, după o minuţioasă investigaţie, mai ales de sistemul defectuos de la cuptoarele de coacere la temperatură înaltă, au fost inspectorii serviciului sanitar. Şi, dat fiind riscul de salmoneloză, au decis oprirea instalaţiilor şi interzicerea temporară a vânzării produselor din stoc.

Inima îi bătea cu putere. De ce avea Steve aerul ăsta încruntat ? Acceptase totuşi fără rezerve ca ea să dea interviul. Chiar dacă nu se împăca deloc cu gândul că toate se desfăşuraseră în lipsa lui.

— Ce părere aveţi despre interdicţia asta ?

— Mi se pare justificată și necesară, cât timp nu vor fi efectuate reparațiile ce se impun.

— Soții Brucker consideră că, de fapt, li se pun beța în roate, doar pentru că sunt veniți aici foarte recent. Ce ne puteți spune ?

Steve își pironise ochii pe Susan, încât ea nu mai îndrăznea să-i arunce nici măcar pe furiș o privire.

— Eu cred că, dimpotrivă, nu a fost om în oraș care să nu-i întâmpine cu inima deschisă, replică ea liniștită.

— Și totuși, amenință să plece de aici definitiv...

— Găsesc hotărârea asta regretabilă, dat fiind șomajul.

— Nu vă pare rău că ați intervenit ?

— Cred că oricare cetățean demn de numele ăsta ar fi acționat la fel.

Reporterul aruncă o privire spre notițele pe care le ținea într-o mână.

— În interviul pe care ni l-au dat azi dimineață, soții Brucker îl acuză pe șeriful Markham că ar fi pus la cale tot acest scenariu, știind că dumnealor îl susțin pe adversarul său în alegeri, Robert Wakefield... Domnul Robert Wakefield ne-a confirmat că, într-adevăr, s-ar putea presupune...

Ochii lui Susan aruncară scântei și ea adoptă un ton ferm și autoritar, demn de un politician de carieră.

– Dar e absurd ! Şeriful Markham este persoana cea mai nepărtinitoare şi mai integră din câte cunosc.

Steve se încruntă. Felul de a fi al reporterului îi displăcea tot mai mult. De ce îi căuta lui Susan nod în papură ?

– După câte ştiu îl cunoaşteţi... foarte bine, nu-i aşa ? zise acesta ca într-o doară.

– Suntem prieteni, admise Susan pe un ton neutru.

– Doar prieteni ? stărui interlocutorul ei cu un surâs plin de subînţelesuri. Mi s-a spus că aţi fost logodiţi...

– Exact. Dar e mult timp de atunci, ripostă Susan trufaşă.

– Mai spuneţi-mi un lucru. Cum puteţi explica faptul că şeriful Markham nu se afla în localitate tocmai în momentul declanşării scandalului ?

Reporterul nu-l văzuse pe Steve sărind de pe scaun şi traversând cu paşi mari sala ca să dea buzna în platou. Auzindu-i vocea bubuitoare atât de aproape, tresări.

– Domnişoara Trent n-are ce lămurire să dea, zise Steve răspicat spre microfonul prezentatorului.

Urmă un moment de zăpăceală, dar reporterul îşi recăpătă repede cumpătul, îi oferi lui Steve un scaun şi, în timp ce una din camere fixa insignele şerifului, declară prefăcându-se încântat :

— Iată că însuși șeriful Markham ne face onoarea cu prezența sa. Domnule Markham, bună ziua...

— Bună ziua, răspunse Steve dând din cap în direcția camerei.

Susan, bucuroasă să se vadă trecută pe planul al doilea, își încrucișă brațele.

— Vă ascultăm, îl îndemnă prezentatorul pe șerif, străduindu-se să-și ascundă nemulțumirea și să-și păstreze pe față același surâs sigur.

— Se întâmplă că a trebuit să fiu săptămâna asta la Charleston la un congres.

— N-ați fi putut să delegați pe cineva să vă reprezinte ?

— Doar dacă aș fi fost bolnav, i-o întoarse Steve, de pe acum în largul lui și stăpân pe situație. Or, după cum vedeți, sunt zdravăn... sănătos.

Un cameraman făcu semn că nu le mai rămăseseră decât treizeci de secunde de emisie.

— Iată deci o problemă rezolvată... Acestea fiind zise, spuneți-ne acum ce părere aveți despre felul în care a fost condusă ancheta.

— Sunt complet de acord atât cu procedura, cât și cu rezultatul. Când sub ochii noștri se derulează o afacere care pune în pericol sănătatea oamenilor, n-avem voie să stăm cu mâinile în sân.

După o ultimă serie de întrebări și răspunsuri fulger, reflectoarele se stinseră și toată lumea scoase un suspin de ușurare.

— Domnule Markham, sări imediat reporterul de la KVUE, consider că modul în care ați pătruns pe platou fără să fi fost invitat este de-a dreptul...

— Nelalocul lui și antiprofesional, de acord, îi luă Steve vorba din gură. Vă prezint scuzele mele. Erau însă anumite aspecte pe care am preferat să le lămuresc eu însumi. Susan nu cunoaște anume pretenții pe care meseria mea le impune, așa cum nici eu nu le cunosc pe acelea ale propriei ei profesii. Dacă le-aș fi cunoscut din timp, fiți sigur că aș fi solicitat pe cale oficială intervenția în emisiune... Și zicând asta, o înșfăcă pe Susan de cot silind-o să se ridice... Vino... trebuie să-ți vorbesc.

O mulțime de jurnaliști se și îngrămădiseră să-i pună întrebări, dar el îi mătură cu un gest larg și, trăgând-o pe Susan după el, reuși să le scape.

— Mai târziu, domnilor... avem tot timpul să ne vedem.

Împingând-o pe Susan afară din clădire, până la locul unde își parcase mașina de serviciu, deschise portiera și o obligă să se așeze. Apoi se așeză și el pe scaunul de alături. Tânăra tăcea cu încăpățânare, dar inima îi bătea să se rupă.

— Toată lumea poate să ne vadă, încercă ea, după un timp, să glumească. Nu crezi că ne compromitem ?

De data asta, însă, Steve nu intră în joc.

– Te-ai descurcat grozav, Susan... sunt mândru de tine.

– Mulţumesc, şopti ea, emoţionată.

– Acum înţeleg de ce pierderea postului acela te-a întors pe dos. Eşti parcă făcută pentru transmisiunile în direct. Dar nu despre asta voiam să-ţi vorbesc...

Oftă uşor şi, prinzând-o de mână, continuă :

– Azi-dimineaţă, Harvey Brucker a venit după mine la Charleston. Era turbat de furie, normal... M-a acuzat că te-am lăsat să le faci pe toate după cum te taie capul şi, când i-am replicat că sprijin în întregime acţiunea ta, m-a ameninţat că o să se facă luntre şi punte să mă distrugă.

Disperată, Susan îşi muşca buzele.

– O, Doamne ! De la bun început m-am temut de asta. Nu-ţi poţi închipui cât de mult aş fi vrut să evit o asemenea situaţie !

– Nu puteai face nimic. Necazul e că Brucker s-a apucat să pălăvrăgească în dreapta şi-n stânga, inclusiv în faţa presei, că eu am plecat intenţionat din Grafton taman când ai declanşat tu ancheta, ca să închid ochii asupra neregulilor de la fabrică. Adică, vezi bine, dacă aş fi fost în oraş cu siguranţă aş fi înăbuşit scandalul...

– N-o să-l creadă nimeni, Steve ! protestă ea cu lacrimi în ochi. Mai ales după emisiunea de azi !

El strânse buzele şi, lăsându-i mâna, îşi aţinti privirea drept înainte.

– Ţi-e teamă că o să-ţi pierzi postul, nu-i aşa ? murmură ea.

– Da, riscul e foarte mare.

Pe Susan o copleşi brusc un sentiment de vinovăţie. Ce-i rămânea de făcut ? Deschise uşa maşinii.

– Cred că e mai bine să nu ne mai întâlnim până după alegeri, declară ea. Mai bine pentru tine.

El o apucă de braţ.

– Vorbeşti serios ?

– L-ai auzit pe reporter, nu-i aşa ? Nu... nu vreau să pierzi din pricina mea, Steve.

– Dar cum să nu ne vedem două săptămâni încheiate ? se împotrivi Steve.

Pe Susan o înecă plânsul, dar rămase neînduplecată. Nu trebuia ca Steve să priceapă cât o costa pe ea însăşi hotărârea asta...

– Trebuie, Steve. E nevoie ca oamenii să te vadă ducând singur lupta asta. Dealtfel... nu-mi văd capul de treburi. Aşa o să am şi eu timp să-mi termin cartea.

Steve îşi cufundă privirile într-ale ei.

– Cum vrei. Dar dacă te răzgândeşti cumva...

– Oricum, nu prea curând. Te asigur.

De data asta, chipul lui Steve îşi pierdu orice expresie. O lăsă să coboare din maşină şi băgă cheia în contact.

– *Foarte bine... Cum vrei... Trebuie să plec. Am treabă.*

– *Steve...*

– *La revedere.*

Când Susan se așeză la volanul propriei sale mașini, ochii îi înotau în lacrimi. De ce trebuia întotdeauna să piardă de-o parte tocmai în momentul când câștiga de cealaltă ?

CAPITOLUL X

În fața casei o așteptau îndârjite câteva femei. Cu inima strânsă, își dădu seama că erau muncitoare de la fabrica de conserve ; bineînțeles cu Gena Borden în frunte.

– Bună ziua, le spuse ea după ce își gară mașina. Vreți... vreți să-mi spuneți ceva ? Credeți-mă, sincer regret că v-ați pierdut slujbele. Nu asta a fost intenția mea...

– Ce-i făcut e bun făcut, ripostă Gena cu un gest a lehamite, să nu mai vorbim despre asta. Am venit la tine să ne ajuți în altă chestie... ca să te răscumperi. Compania Minieră Taylor angajează din nou. Se aude că listele or să fie afișate diseară... și am vrea să le aducem aminte că unele dintre noi suntem în evidențele lor pentru locuri de muncă de ani și ani.

Uitând de toate necazurile, Susan se apropie de ele curioasă.

– Vrei să spui că fac discriminări la angajare ?

Gena își aprinse o țigară și clătină din cap.

— Puțin zis ! În zece ani nu știu dacă au angajat două femei. Și alea au trebuit să-și ia picioarele la spinare după numai o lună de muncă, atât erau de hărțuite.

Dând drumul unui nor de fum, adăugă :

— Dacă tu vii cu noi, o să putem să atragem atenția presei, poate și a televiziunii. Ai putea să ne reprezinți...

Era cu neputință să le refuze. Și, privindu-și taiorul elegant, dintr-o țesătură de lână dintre cele mai fine, îmbrăcat special pentru emisiunea care abia se terminase, Susan declară :

— S-a făcut. Lăsați-mă doar să mă schimb...

— N-avem timp de mofturi, replică Gena luând-o de braț. Trebuie să-i luăm prin surprindere și asta cât mai repede !

Susan luă loc lângă Gena în vechiul Dodge roșu-aprins al acesteia. Nori amenințători se strânseseră la orizont. Atâta pagubă dacă avea să înceapă ploaia !

— Te-am văzut la emisiunea de știri, zise Gena cu sinceră admirație. Te-ai apărat foarte bine. După toate minciunile pe care le-au debitat Bruckerii pe unde vrei și pe unde nu vrei, trebuia să le tragă cineva peste bot și să arate care era adevărul...

— Mulțumesc, murmură Susan. Repet, Gena, îmi... îmi pare foarte rău că toate astea au dus la închiderea fabricii.

— Într-un fel, trebuie să recunosc, toți doream asta și încă de multă vreme, oftă Gena

luând un viraj atât de strâns, de parcă ar fi ținut morțiș să răstoarne mașina. Numai că, din păcate, asta ne obligă să ne batem din nou pentru slujbe...

– O să fac tot ce-mi stă în putere, promise Susan.

Dodge-ul încetini și, urmat de celelalte mașini în care se înghesuiseră colegele Genei, pătrunse în parcarea birourilor minei.

Acolo se aflau deja câțiva oficiali, jurnaliști, Patsy, desigur și bărbatul ei și, parcă în necazul lui Susan, Steve însuși.

– Se pare că suntem așteptate, declară Gena încruntându-se. Probabil i-a prevenit cineva că femeile n-au de gând să se dea bătute...

Susan coborî din mașină și se uită la Steve. Acesta o măsură din ochi cam jumătate de minut, pe urmă întoarse capul, de parcă nici n-ar fi văzut-o. Ei parcă i se frânse inima în piept.

Gena, care nu observase nimic, veni lângă ea.

– Ești sigură că poți face față situației ? Nu știm la ce să ne așteptăm din partea lor, înțelegi ?

Hotărâtă, Susan scoase carnetul și stiloul din geantă.

– Sunt alături de voi, Gena.

– Perfect. Atunci, la atac !

Se îndreptau către intrarea în clădirea birourilor, când Susan se trezi înhățată de braț. Se întoarse și dădu nas în nas cu Steve.

— Scuzați-ne o secundă, șuieră el. Eu și Susan avem ceva de discutat între patru ochi.

Susan se încruntă și încercă în van să i se smulgă din mână. Gena, care se holbase un timp la șerif cât pe ce să sară la bătaie, ridică în fine din umeri.

— Cum dorești... nu uita ce ne-ai promis, Susan.

— Nici o grijă ! replică Susan căreia purtarea lui Steve îi stârnise pofta de luptă.

Șeriful o silea să-l urmeze pe când ea întrebă scoasă din fire :

— Pot să știu și eu unde mă duci ?

— Într-un birou, zise el scurt.

— Puteam să vorbim și aici !

— Țin neapărat s-o facem între patru ochi.

Steve deschise o ușă ; într-o sală destul de mică, mai mulți bărbați, printre care Susan îi recunoscu pe directorii minei, discutau aprins. Tăcură câteva clipe urmărindu-i curoși cu privirea pe când ei doi străbăteau camera ca din pușcă spre o altă încăpere aflată în fundul sălii.

— Ăsta e biroul directorului de Personal, o lămuri Steve închizând ușa. N-o să ne întrerupă nimeni.

Susan se încăpățâna să tacă, în timp ce, uitându-se prin birou, remarca lipsa oricăror hârtii. Așadar, se așteptaseră la o bătălie în toată regula.

Steve se așeză călare pe colțul biroului. Ea rămase însă sprijinită de perete, cu brațele încrucișate.

– Explică-mi, te rog, de ce ai venit ? începu el pe un ton sec.

– Gena și colegele ei mi-au cerut să le ajut să-și obțină drepturile. Toate au lucrat la fabrica de conserve și sunt înregistrate aici pentru angajare. Consider, deci, cererea lor perfect îndreptățită.

– Este, îi tăie Steve vorba. Numai că tu trebuie să te limitezi la propriile tale unelte. Adică, la mașina de scris.

– Și dacă nu sunt la fața locului, cum o să știu ce se întâmplă cu adevărat ? îl întrebă ea candid.

– Du-te acasă, Susan, murmură Steve.

Ea clătină din cap, hotărâtă să nu se clintească de acolo.

– Ascultă... lucrurile riscă să ia o întorsătură foarte urâtă. Directorii sunt în drept să ceară arestarea oricărei persoane care, potrivit lor, ar pune în primejdie securitatea minei.

– Nu văd de ce s-ar ajunge până acolo, se miră Susan. Gena și celelalte nu vor decât să-și exprime...

– Susan, îi explică el plictisit, primele liste cu noii angajați or să fie afișate peste o jumătate de oră și ele nu cuprind nici măcar o treime din cei înregistrați, atât de mulți șomeri avem aici. Ce crezi că o să facă bărbații ăia

lăsați pe afară, mai ales când or să vadă că niște femei încearcă să le ia locul ?

– Nu iau locul nimănui ! strigă ea scoasă din fire. Dacă au aceeași calificare ca ei, au și aceleași drepturi la angajare !

– Știi bine că sunt de aceeași părere. Dar problema nu poate fi rezolvată prin presiuni. Dacă, în plus, conflictul ăsta mai este însoțit și de un război între sexe, Dumnezeu știe unde-o să se ajungă... în orice caz nu la o soluție, asta-i sigur.

– Nu se știe, replică ea. Poate că asta o să-i pună pe gânduri...

– Mira-m-aș. Oricum, n-ai ce căuta aici !

Erau amândoi tot mai întărâtați. Susan șuieră printre dinți :

– Nu poți, sau nu vrei să pricepi ? Femeile astea mi-au cerut să le ajut pentru că sunt destul de cunoscută printre ziariști și oamenii de televiziune. Și așa m-am dat destul la fund de când cu campania electorală ! Dacă aș fi vrut, aveam...

– Aveai ce ? i-o tăie Steve brutal.

Susan își mușcă buzele, regretându-și deja cuvintele.

– Aveam mult mai multe de spus, încheie ea într-un murmur.

– Înțeleg. Și așa ai fi avut și mult mai multe șanse să-ți capeți înapoi postul la televiziune, găsi el de cuviință s-o completeze, în bătaie de joc. Asta urmărești și acum, nu-i așa ? Încă o ocazie să se vorbească de tine ?

— Cum îndrăznești să spui una ca asta ?

Se sfidară din priviri câteva clipe, cu fălcile încleștate. Apoi, Steve, negru la față de supărare, se apropie de ea și-i zise pe un ton poruncitor :

— Susan, îți repet : du-te acasă ! N-o să se întâmple nimic, astă-seară, mai mult ca sigur. Îți pierzi timpul de pomană.

Chiar n-avea să se întâmple nimic ? se gândi ea amuzată. N-ar fi pus mâna în foc. Ea una simțea că, dimpotrivă, atmosfera era tot mai explozivă. Și scânteia nu avea să întârzie prea mult. Cu nici un preț nu trebuia să piardă un asemenea moment.

— Dacă femeile astea o să reușească sau nu să se facă auzite, ăsta e un lucru foarte important și țin neapărat să văd cu ochii mei ce-o să se întâmple, că să le pot fi martoră. Așa că n-am de gând să mă clintesc de aici.

Trecură zece secunde cât zece ore. Steve, proțăpit în fața ei, o pironea din ochi de parcă ar fi vrut s-o înghită.

— Ascultă, zise el în sfârșit, înainte de interviul tău eu trecusem mai întâi pe aici. Și te asigur că...

— Aha, deci erai deja la curent ? sări Susan.

Se lămurise. Steve încerca s-o țină cât mai departe de orice ar fi putut-o interesa din punct de vedere profesional.

— Știam că trebuie să publice listele și că poate să iasă balamuc, o lămuri el. Brusc, păru

copleşit de neliniște : Te rog, Susan... n-aş vrea să ai necazuri sau chiar să păteşti ceva.

Emoția lui o tulbură.

– O să stau deoparte, îi promise. Vreau doar să urmăresc şi să notez tot ce e mai deosebit, despre care să scriu sau chiar să depun mărturie.

Steve clătină din cap, descurajat.

– Tu nu ştii cum se desfăşoară de obicei înfruntările astea... dacă se iau la bătaie, s-ar putea să te prindă la mijloc.

– Femeile astea suferă pe nedrept şi trebuie să fie şi ele ascultate !

– Susan, pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Steve, te-ai gândit cel puțin o clipă şi la sufletul meu ?

– Sigur că da, îi răspunse ea pe acelaşi ton, la fel de nervoasă. Dar mă gândesc şi la nenorocitele astea...

Începuseră să ridice glasurile. Riscau să fie auziți de alături, ca să nu mai vorbim de ridicolul scenei... Stăpânindu-se cu greu, Susan continuă cu glas mai scăzut :

– Nu mai insista. N-o să mă faci să-mi schimb părerea.

Steve o mai măsură o dată, apoi ridică din umeri.

– Dacă ți se întâmplă ceva, tu ai vrut-o... Eu mă spăl pe mâini.

– Adică... ? întrebă ea privindu-l de sus în timp ce dădea să deschidă uşa.

– O să înțelegi curând.

În camera de alături se îngrămădiseră mai mulți jurnaliști și reporteri de televiziune, printre care și acela care îi luase cu câteva ore în urmă interviul. Când Susan și Steve își făcură apariția, toată lumea se zgâi curioasă la ei.

– Mi-ai spus ce aveai de spus, îi șopti ea lui Steve. Te-am ascultat... Acum...

– Chiar m-ai ascultat ? Nu-mi vine a crede ! râse el strâmb.

Ca și cum n-ar fi întrerupt-o, ea continuă :

– ... acum, ți-aș fi recunoscătoare dacă ți-ai vedea de treburi.

Se îndreptă cu un aer demn spre ieșire, urmată îndeaproape de reporterul de la KVUE, căruia, sub privirea dezaprobatoare a lui Steve, consimți să-i dea lămuriri și chiar să-l pună în legătură cu Gena și colegele ei.

Proaspeții angajați se strânseseră în fața intrării și începuseră să se războiască de la distanță cu grupul de femei. Înțeleseseră motivul prezenței acestora și acum le înjurau de mama focului și le amenințau că, dacă îndrăznesc să pună piciorul în mină, o să vadă ele pe dracu'. Gena, fără să-și piardă defel cumpătul, își spuse păsul, iar Susan, ca să înalțe ștacheta, îi vorbi reporterului despre greutățile întâmpinate de femeile din regiune până să-și găsească vreo slujbă. Unul din bărbați le strigă, cât îl țineau bojocii, că nici una din ele n-ar fi putut face față muncii de-a dreptul silnice

din mină ; Gena se apropie de el şi, chiar în faţa camerelor de televiziune, arătându-şi în joacă bicepşii, îi propuse aşa, o mică trântă. Dar provocarea lansată de ea nu-i prea plăcu adversarului. În schimb, nu lipsi mult ca între cele două tabere să se încingă o păruială pe cinste. Numai prezenţa lui Frank Winter printre ei îi făcu să renunţe.

Steve, încruntat, stătea ceva mai incolo. Încă nu operase nici o arestare : direcţia minei ar fi vrut să evite orice scandal ; dar, pe măsură ce timpul trecea, îţi dădeai tot mai bine seama că nimeni nu avea de gând să părăsească câmpul de bătaie. Susan, care, când nu răspundea unuia sau altuia dintre jurnalişti şi nota grăbită frânturi de fraze, părea complet imună la încordarea crescândă a celor direct implicaţi. Steve îşi înăbuşi o înjurătură. Ar fi vrut s-o vadă plecată de acolo cât mai repede... Şi, fără să mai stea pe gânduri, se decise să mai încerce o dată.

După ce îi încredinţă lui Frank portavocea, îşi croi drum prin mulţime şi, ajungând lângă Susan, o înhăţă de braţ trăgând-o mai încolo.

— N-ai văzut încă destul ? îi şuieră la ureche. Cred că ar trebui să te declari mulţumită. Să nu mai vorbim că toată America se holbează acuma la tine, că doar e transmisie în direct !

Faptul că Susan păru încântată de asta şi, zburlită cum era, arăta de-a dreptul adorabil, îl înfurie şi mai tare.

Fără să se piardă cu firea câtuşi de puţin, ea zâmbi şi-i răspunse nepăsătoare :

— E pasionant... cu nici un preţ nu plec de aici. Vreau să văd cum o să se termine.

— Chiar dacă s-ar putea să ajungi după gratii ? mârâi Steve.

Ceea ce, din nefericire, ştia şi el, şi încă foarte bine ! Detesta să se vadă aşa, neputincios, şi nu mai găsea nici un argument s-o convingă.

— Când s-o îngroşa gluma şi o fi prea târziu, să nu vii la mine să-mi ceri ajutorul ! îi aruncă el adus la disperare.

Ce naiba, doar era şeriful oraşului ! Nimeni nu îndrăznea să-i iasă din cuvânt ! Atunci, de ce mama dracului Susan făcea pe surda ?

O pironi câteva minute bune, dar ea îi susţinu încremenită privirea. De obicei, se declara în culmea admiraţiei faţă de priceperea cu care el izbutea să aplaneze conflictele, să-i convingă pe oameni să se poarte civilizat. De data asta însă, răfuiala se ducea chiar între ei, iar Susan nu părea dispusă să-i pună capăt printr-un compromis. Şi, de parcă i-ar fi citit gândurile, ea întoarse capul, se smulse din strânsoarea lui, se depărtă.

— Bine, şopti Steve, dându-se bătut. Fă cum vrei.

Susan nu-i răspunse.

Căzuse întunericul şi atmosfera era tot atât de înveninată, ba poate chiar puţin mai mult,

pentru că nu puțini începuseră să-și piardă răbdarea. Femeile încercaseră de mai multe ori să rupă cordonul de polițiști care apăra intrarea în clădirea birourilor, unde se refugiaseră reprezentanții direcției. Dar fuseseră respinse cu brutalitate. Acum se țineau de mână, formând propriul lor cordon și refuzând să se clintească de acolo. Noii angajați, separați de ele prin alți câțiva polițiști, continuau să le bălăcărească în tot felul. De fiecare dată când Steve le ordona prin portavoce să plece pe la casele lor, Gena răcnea cât o ținea gura că ele rămân și peste noapte acolo și cât timp o mai trebui până vor primi din partea consiliului de administrație o promisiune fermă...

Camerele de televiziune continuau să culeagă imagini, fără să-i mai pese cuiva de ele. Din când în când, o tăcere grea, pe care întunericul o făcea și mai apăsătoare, învăluia toată scena.

— Ți-e frică, Susan ? șopti Gena. Dacă vrei, poți să pleci acum. Fetele o să te înțeleagă.

Susan inspiră adânc. Toată violența asta mocnită te băga în răcori, desigur, dar pentru nimic în lume n-avea să dea bir cu fugiții. Strânsese deja material pentru câteva articole ; trebuia, însă, să vadă finalul.

— E-n ordine, îi șuflă ea Genei. Nu mă mișc de aici.

Pe la nouă seara, după ce Steve dădu în zadar un ultim ordin de împrăștiere, mai multe

vehicule ale poliției cu sirenele lor asurzitoare sosiră în viteză, oprind lângă clădire. Oameni în uniformă dădură buzna în scenă... Gena își înăbuși o înjurătură.

Cât ai zice peşte, câțiva se și treziră arestați. Începuseră cu bărbații, dintre care unii tulburaseră ordinea azvârlind pietre și alte asemenea, dar le veni și femeilor rândul. Și primele arestate fură Gena și Susan.

Însuși Steve fu acela care, cu chipul împietrit, o duse pe Susan până la dubă. Ea simțea că fierbe de furie. Era de-a dreptul caraghios ! Cu ce se făcuseră vinovate ? Dar, ca să nu se dea în spectacol, strânse din dinți și se supuse fără să crâcnească.

Deodată, cu un aer preocupat și zeflemitor, Robert Wakefield le tăie calea și, ridicând din sprâncene, zise în bătaie de joc :

— Ia te uită ! Îi aplici același tratament și logodnicei dumitale, șerifule ?

— Domnul Markham nu face discriminări, nu se putu opri Susan să-și înfigă colții în el.

Dar fu cât pe ce să pufnească în râs. Pentru că de râs era ! Steve o aresta și ea sărea să-i ia apărarea ! Dar nici nu se putea altfel ! Cu nici un preț adversarul lui Steve nu trebuia să-și tragă spuza pe turta lui.

— Tot orașul știe asta, adăugă ea agresiv.

— Rămâne de văzut... dădu Wakefield să zică.

Dar Steve, de parcă spusele lui Susan trebuiau întărite, îi tăie vorba :

– Nu sta aici, Wakefield. Altfel o să fiu obligat să te ridic și pe dumneata. Împiedici activitatea organelor de ordine.

Robert privi iute peste umăr ; camerele de televiziune se și apropiau.

– Plec, plec imediat, zise el tare.

Și, scoțând din servietă câteva broșuri, se apucă să explice jurnaliștilor că, să fi fost el șeriful, o asemenea confruntare n-ar fi avut loc în vecii vecilor.

Susan îl privi disprețuitoare. Ar fi pus rămășag pe orice că, dimpotrivă, Wakefield ar fi băgat-o pe mânecă și, scăpându-i din mână, și-ar fi scos unii altora ochii.

Dar Steve, încruntat, o împingea mai departe spre dubă.

– Mă doare brațul, scrâșni ea.

Cu o voce înghețată, cu ochii ațintiți în gol, el îi replică :

– Te-am prevenit că n-o să-ți fie moale.

– Nu vreau să mă dau în spectacol, ridică ea glasul, dar dacă o să te porți în continuare tot atât de ridicol...

El își descleștă un pic degetele și șuieră printre dinți :

– Ține-ți firea, Susan. Dacă nu pentru mine, cel puțin pentru părinții tăi. Ce-or să creadă dacă o să mă obligi să-ți pun cătușe ?

La auzul cuvintelor „dacă nu pentru mine" o copleşi deznădejdea. Aşadar Steve lua toate astea ca pe un afront personal... Prăpastia care-i despărţea parcă devenise un adevărat hău. Nu mai scoase nici o vorbă până ajunseră la maşină.

Steve o ajută să se urce şi înainte să dispară, adăugă :

— Când s-or termina toate astea, trebuie să avem o discuţie serioasă, Susan.

— Adevărat ? Despre ce ? întrebă ea străduindu-se să-şi stăpânească tremurul glasului.

— Despre noi, puse el punct.

Susan se ghemui cu un oftat adânc pe bancheta strâmtă a dubei. N-avea ce zice, ziua aceea se dovedise catastrofală pe absolut toate planurile...

Frank Winter veni să se aşeze pe bancheta din faţă şi-i spuse amărât :

— Probabil n-o să poţi scăpa de o condamnare, Susan. Ştii asta ?

Ea închise o clipă ochii.

— Ei bine ! Nimic mai bun pentru un curriculum vitae...

— N-am reuşit să-i convingem pe directorii minei să-şi retragă plângerea. De asta am expediat-o pe Patsy acasă...

Susan, care ştia cât de repede îi sărea lui Patsy ţandăra, nu-şi putu ţine râsul.

— Cum de-ai reuşit s-o convingi ?

— Am rugat-o să se gândească la copii, zise el scurt.

Furată de gânduri, Susan tăcu. Câteva minute mai târziu, după ce și Gena fu, cu chiu, cu vai, împinsă în dubă, mașina porni.

După toate cele pătimite, o uluitoare bună dispoziție domnea printre femeile înghesuite acolo.

— Ne-au filmat toată seara, strigă una. Ce propagandă mai bună am fi putut face ?

Optimismul lor o făcu pe Susan să mai prindă puteri.

— O să umplu „Curierul" de articole, promise ea.

Gena, toată un zâmbet, își freca pumnii greu încercați.

— Ai mai fost vreodată într-o pușcărie, Susan ?

— Nu, niciodată.

— E-n regulă. N-o să fii deloc dezamăgită... de câte o să ai de povestit.

CAPITOLUL XI

— Haide, Susan, ce, ți s-au înecat corăbiile ?! o mustră Gena ușurel... Și cu un zâmbet pe jumătate gânditor, pe jumătate sarcastic, adăugă... Știi, puteam s-o pățim mult mai rău !

Fuseseră înghesuite, treizeci de suflete, într-o celulă de patru metri pe cinci, adică pentru cel mult opt arestați. Așteptau acolo de șase ore, care lui Susan i se părură sute de ani. Își dorea o gură de aer curat, o baie bună și o masă pe cinste. Avea impresia că nu mai mâncase de o lună !

— Mai rău ? Nu-mi prea pot închipui cum, mai rău ? — mormăi ea.

Gena zâmbi din nou.

— Fii pe pace ! Tu nu te-ai opus arestării, ca mine, de pildă, așa că nu prea au ce să-ți pună în cârcă...

Susan scoase un suspin și se întinse. Banca pe care ședeau era atât de tare încât îi înțepeniseră toate încheieturile.

— Mă zăpăcisem, mărturisi ea râzând încetișor. Știi, văzută de aproape, o asemenea scenă te cam turtește.

Vorbeau cu glas scăzut, pentru că, istovite, mai toate celelalte femei adormiseră care pe unde putuse, ghemuite pe podea sau așezate pe bănci, cu spatele sprijinit de perete și capul căzut pe umărul celei de alături. Gena trăgea domol dintr-o țigară. Pe față nu i se putea citi nici urmă de oboseală.

— Nu ți se pare deprimant să te vezi închisă aici, așa...

— Ca una care face trotuarul, o completă Gena. Într-un fel, sigur. Dar așa ceva mi s-a mai întâmplat...

Susan ridică din sprâncene și-și plimbă înfiorată privirea de-a lungul și de-a latul celulei.

— Adevărat ?

— Pe când eram încă în școală, o lămuri Gena, am stat câteva săptămâni într-un centru pentru minori.

Povestea toate astea cu cel mai desăvârșit firesc. Sinceritatea ei fără mofturi era o calitate pe care Susan punea mare preț.

— Într-adevăr, mi-aduc aminte că lipseai des de la școală.

Gena scutură din cap.

— Parcă îl aveam pe dracu' în mine. Trebuie să-ți mai spun că tatăl meu îmi scăpa repede câte o scatoalcă. Așa că, după fiecare boroboață, o ștergeam de acasă... Dar nici nu pot să susțin că ai mei erau oameni cu scaun la cap...

Vorbea domol și fără să-și plângă de milă. Ca să se mai dezmorțească puțin, Susan se ridică două clipe de pe bancă și, interesată de cele povestite de Gena, o întrebă :

— Te mai duci pe la părinții tăi ?

— Tatăl meu a murit într-o încăierare acum doi ani. Mama mea mai trăiește, dar și-a luat catrafusele și s-a dus tocmai pe Coasta de Vest, unde, dealtfel, s-a și măritat.

— Dar frați, surori, n-ai ?

Fața Genei se lumină de mulțumire.

— Am doi frați, în marină. Și o soră. Dar bărbatul ei, din păcate, are palma cam grea...

Chibzui un timp, apoi adăugă cu foc:

— De-aia aș fi vrut să muncesc în mină. Ca să le arăt găgăuților ăstora că femeile nu sunt niște zdrențe pe care să-ți ștergi picioarele, așa cum gândesc ei, cu fundu'...

În bătaie de joc, făcu o mutră cruntă și se uită cruciș și pe Susan o umflă râsul. Gena era de milioane !

— De asta nu te-ai măritat până acum, Gena ? întrebă ea, pe când își masa gleznele umflate.

— Și de asta.. Am trăit un timp cu unu'... Dar când am văzut că el avea de fapt nevoie de o femeie la toate, i-am dat papucii.

— Înțeleg, surâse Susan... Spune drept, aseară chiar nu ți-a fost frică deloc ?

— Ba bine că nu ! replică Gena.

Se ridică și făcu doi-trei pași, atât cât să nu se împiedice de vreuna din femeile ghemuite pe podea, apoi se așeză iarăși :

– Nu cred să fie mulți pe care perspectiva unei încăierări să nu-i bage cât de cât în sperieți. Mai ales cu poliția de față. Numai că ăsta nu-i un motiv să dai înapoi... Mai ales dacă știi că ai dreptate.

Firea curajoasă și directă a Genei era într-adevăr remarcabilă. Fulgerată de un gând, Susan întrebă :

– Ai avea ceva împotrivă dacă aș scrie un articol despre tine, când om scăpa de aici ?

Gena se codi :

– La ce bun ? Adică... în ce scop ?

– Ei bine... eu cred că în felul ăsta am crea un curent de opinie care să-i oblige pe directorii minei să schimbe criteriile de angajare. Mai mult, cred că un asemenea rezultat le-ar ajuta pe multe din femeile care, de la un capăt la altul al Americii, caută de lucrú și peste tot li se închid ușile în nas.

Gena mai șovăi câteva clipe, apoi primi :

– Bine, ne-am înțeles ! Știi, ai crescut mult în ochii mei.!

– Îți întorc complimentul, Gena, murmură Susan, încruntată.

Susan își petrecu restul nopții întrebându-le pe una sau alta dintre femei, după cum se trezeau, diverse amănunte despre viața lor de

acasă și despre slujbele prin care trecuseră, la voia întâmplării. Când îi veni rândul a doua zi să se prezinte în fața judecătorului, strânsese în caietul ei o groază de informații prețioase.

Ca și celelalte, fu condamnată să execute un respectabil număr de ore de muncă în interesul municipalității.

Steve asistase la audiere fără să se amestece, dar când Susan ieși din sală, veni pe urmele ei.

— Trebuie să-ți vorbesc.

Susan încercă să se împotrivească :

— Despre ce ?

— O să vezi. Du-te la mine în birou. Vin și eu în zece minute.

Susan nu știa ce să facă. De fapt, nu-și dorea decât să se vadă odată acasă, gata îmbăiată și așezată la mașina de scris. Cu toate astea, aproape fără să-și dea seama o și apucase pe scări, spre biroul lui Steve.

Dar, înainte de a ajunge acolo, făcu o escală la toaleta angajatelor, se spălă bine pe mâini și pe față, se pieptănă și trecu ușor cu rujul peste buze. Cu toată oboseala își mai veni totuși în fire... Își luă și o cafea de la automatul de pe culoar și, când pătrunse în biroul lui Steve, pășea țanțoșă de parcă repurtase o victorie.

Steve se și înființase acolo și o aștepta înfipt în fotoliul lui și uitându-se cam chiorâș.

— Așează-te ! se răsti el deodată.

Susan îl privi uluită. Cum își îngăduia să-i vorbească pe tonul ăsta ? În împrejurări normale, l-ar fi pus imediat la punct. Dar, socotind că era mai înțelept să-și țină firea, luă loc liniștită, de cealaltă parte a mesei.

Steve, care-și adusese și el o cafea în birou, tocmai își pusese binișor între degete paharul de plastic. Susan aștepta răbdătoare în timp ce-și termina cu înghițituri mici restul de cafea.

— Ai văzut ziarele de azi ? o întrebă el cu glas sec.

— Bineînțeles că nu. Am avut onoarea să-mi petrec noaptea în celula poliției, dacă ți-a ieșit cumva asta din gând.

Acum regreta amarnic că nu se dusese direct acasă. Dar era prea târziu. Steve arătă spre teancul de ziare de pe birou.

— Aruncă o privire pe astea, zise aproape poruncitor.

Ea se execută înăbușindu-și un oftat. Pe prima pagină a „Telegrafului din Charleston" se etala o poză a lor luată pe când Steve o împingea spre duba poliției. „Șerif din Virginia arestând o reporteră a televiziunii locale", așa scria dedesubt.

— Ei, și ce-i cu asta ? întrebă ea dând din umeri. Nu văd ce...

— Citește articolul.

Se supuse, dar, când termină de citit, o scutură un fior.

– Nu le-a scăpat nimic, pare-se, murmură ea. Nici logodna, nici faptul că ne întâlnim iarăşi... mă întreb de la cine au aflat ei toate astea.

– De la Robert Wakefield, nu încape îndoială. Dar mai uită-te şi la astea.

Şi-i întinse „Dimineaţa" din Cincinnati. „Specialistă în protecţia consumatorilor" citi Susan „continuă lupta pe toate fronturile ; atât pe acela al meseriei cât şi pe acela al dragostei".

Pufni, fără să vrea, în râs şi apoi remarcă bucuroasă :

– La urma-urmei, toate articolele pledează în favoarea ta ! Arată cât ştii de bine să impui legea, cât de nepărtinitor eşti...

– Poate, îi tăie el vorba. Numai că, ţi-aş atrage atenţia cât te tămâlază şi pe tine ! În opinia lor eşti o adevărată eroină, ce mai ! Ia spune, nu asta ai urmărit ? Să-ţi faci reclamă distrugând tot ce m-am chinuit eu să clădesc de atâta amar de vreme ?

În sfârşit, lui Susan începu să i se deslueşească motivul furiei lui... şi îşi muşcă buzele. Trebuia să destrame o dată pentru totdeauna ţesătura de suspiciuni şi de prejudecăţi, să-l facă să vadă limpede, dar pentru asta avea nevoie de toată răbdarea din lume.

– Nu... nu înţeleg ce vrei să spui, Steve.

– Dacă-i aşa, apoi stai că-ţi explic eu mai pe şleau, rânji el de colo. Umbli cu limba

scoasă după un serviciu în televiziune şi, cum scopul scuză mijloacele... te-ai hotărât că ţi-ar servi de minune dacă m-ai face să-mi pierd postul de şerif !

– Dar e de-a dreptul absurd, o ştii bine ! abia reuşi ea să îngaime. Niciodată n-am...

– Nu ţi-a trecut nici o clipă prin cap că prin prezenţa ta acolo, ieri seară, o să mă faci de râs ? Un imbecil, drept asta trec eu acum în ochii tuturor-! Unii dintre colegii cu care mă întâlnisem la Charleston mi-au şi dat telefon să-mi râdă în nas ! Foarte comică, „povestea asta cu şeriful obligat să-şi aresteze fosta logodnică devenită între timp sufragetă !"

Susan trebui să facă un efort considerabil ca să-şi păstreze calmul.

– Sigur că n-am prevăzut o interpretare atât de trăsnită.

– Trăsnită ? ! După părerea ta, cine ar vota ca şerif un bărbat pe care nici măcar logodnica, mă rog, fosta... nu-l ia în serios ?

Nici vorbă, Steve o luase razna rău. Făcea din ţânţar armăsar. Cum să-l convingă că toată drama era doar o furtună într-un pahar cu apă ? Nu-l mai văzuse atât de scos din ţâţâni decât o singură dată, îşi zicea ea cu amărăciune. În ziua când rupseseră logodna.

– Steve... gândeşte-te puţin. Toată lumea ştie că între noi nu există nici drepturi, nici obligaţii. Suntem liberi unul faţă de altul, deci nu poate fi vorba de nici o autoritate pe care tu...

— Lucru pe care ai avut grijă să-l dovedești cu prisosință !

Tăcură un timp. Mânia începea să se preschimbe într-un sentiment mai adânc și mult mai chinuitor încă. În fond, ce făceau ei acum decât să strice iarăși, totul ?

— Nici o secundă n-am avut intenția să-ți încurc planurile, murmură ea cu ochii înotându-i în lacrimi. Te rog să mă crezi...

Steve scoase un oftat din rărunchi, pricepând că se lăsase în voia unui vârtej de emoții mai tari decât el. Și dintre acestea, pe primul plan se aflase spaima pentru viața ei...

— Ți-ai dat seama că... puteai să fii strivită acolo, călcată în picioare ? întrebă el răgușit.

— Ei, slavă Domnului, nu mi s-a întâmplat nimic.

— Dar era foarte posibil. Când te-am pus în gardă aproape că mi-ai râs în nas...

Se așeză cu mișcări greoaie, de parcă s-ar fi simțit dintr-odată grozav de bătrân sau stors de puteri și încheie :

— Nu văd cum ar putea merge lucrurile între noi, Susan. Întotdeauna tu o să pui profesia pe primul plan, povestea de ieri a dovedit-o cu prisosință. Or, eu nu sunt dispus să colind lumea după tine, nici să-ți servesc de trambulină...

Din nou exagera, și asta numai ca s-o rănească; el însuși își dădea seama, pe măsură ce rostea cuvânt după cuvânt. Dar iată,

le rostise pe toate și acum nu și le putea lua înapoi.

Ca să-i ascundă imensa tristețe ce pusese stăpânire pe ea, Susan adoptă o expresie glacială, de nepătruns. N-avea ce discuta acum cu Steve ; nu era momentul potrivit, prea multă fiere se strânsese în el.

După o tăcere interminabilă, Susan se ridică și se îndreptă către ușă. Steve o întrebă, obosit de moarte :

– Vrei să te duc până acasă ?

– Nu. Mulțumesc.

Ea voia să vorbească mai întâi cu Patsy. Și fără ca Steve să știe ceva. N-ar fi înțeles. Dar ea ținea neapărat să-i demonstreze că nici prin gând nu-i trecuse să-i strice campania electorală.

– Ai vrea, îi propuse, să dau o declarație de presă referitor la relațiile dintre noi ? Asemenea lămuriri ar putea să-ți servească...

– N-are rost, răspunse el fără s-o privească. Poate că mai târziu, o să ne mai vedem. O să-ți dau telefon.

Susan se uită o clipă la el, cu inima strânsă. Chiar o să-i dea telefon ? În sinea ei, un glas îi șoptea că Steve nu avea să facă pasul ăsta.

Cu capul sus, ieși din încăpere. Dacă Steve ținea morțiș să rupă din nou orice legătură, de data asta vinovat era numai el. De la bun început îl avertizase că orice relație între ei nu putea fi decât de azi pe mâine...

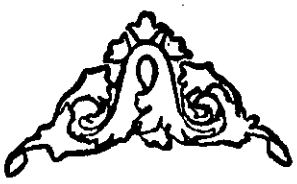

CAPITOLUL XII

— *Nu ți-am repetat eu mereu că, dacă te ții cu dinții de o treabă, până la urmă nu se poate să nu-ți reușească, și încă bine de tot ?* îi zise lui Susan tatăl ei câteva zile mai târziu.

Ea se lăsă să alunece în fotoliu în timp ce-și scotea mănușile. I se părea că nu-l mai văzuse pe Steve de secole.

— *Adevărat,* îi răspunse. *Și oferta asta a televiziunii din Minneapolis îmi convine de minune.*

Când terminase discuția cu directorul postului, se simțea atât de fericită încât fusese cât pe ce să-i telefoneze lui Steve ca să-i dea vestea cea bună. Dar, după un minut de judecată la rece, găsise că era mai bine să treacă mai întâi pe la părinții ei.

— *Programul de lucru e grozav, urmă ea bine dispusă. Cinci zile pe săptămână. Și un salariu cum n-am mai avut. E adevărat că are o audiență mai limitată ca postul de la Lansing, dar cred că asta nu poate decât să-mi fie de folos, cel puțin deocamdată.*

— Şi Steve ce zice ? întrebă Emma Trent, ridicând ochii de pe florile pe care tocmai le aşeza într-un vas.

Susan ridică o floare căzută pe jos şi evită privirea scrutătoare a mamei ei.

— Nu ştiu... Nu i-am spus încă.

— De ce ?

Emma schimbă cu soţul ei o privire neliniştită.

— De la povestea aia cu arestarea nu mai ştiu ce face, încercă Susan să le explice pe scurt. Poate că o să mă duc într-una din zile să-l văd...

Îşi frământă o clipă mănuşile între degete şi reluă :

— Încep lucrul exact peste o lună. Până atunci, şi eu şi ei putem renunţa la contract. Deci, mai am timp să mă răzgândesc..

O lună. Pe 15 decembrie... atunci avea să plece din Grafton. Şi să nu-l mai vadă pe Steve.

— Oricum, prea e repede, îi atrase mama ei atenţia, dându-se câţiva paşi înapoi ca să-şi admire opera, adică buchetul de flori. Asta înseamnă că n-ai să fii aici de Crăciun.

— Ş... ştiu.

Cu un nod în gât, fixa fără să le vadă desenele covorului. De ce trebuia ca totul să ia sfârşit într-un fel atât de absurd ? Legătura cu Steve era aproape pe ducă. Trebuia să recunoască. Fără îndoială, fusese o proastă când îşi închipuise că puteau s-o ia de la capăt...

Dar își reproșa mai ales că ajunseseră din nou mult prea departe, deși erau conștienți, ea cel puțin, că într-o bună zi tot aveau să se despartă. Atâta suferință absolut de pomană...

O tăcere adâncă se așternuse în cameră. După un timp, Clayton își drese glasul și întrebă :

– Cum ai de gând să-ți îndeplinești cele 50 de ore de muncă ?

– Teoretic, ar trebui să vin aici o sâmbătă din două. Dar aș vrea să le fac pe toate luna asta... Asta-i motivul pentru care trebuie să-l văd neapărat pe Steve. Sper să fie de acord să strecoare o vorbă judecătorului în favoarea mea...

Începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, furată de gânduri. De fapt, ar fi putut foarte bine să se ducă ea însăși la judecător, dar așa avea un pretext să-l mai vadă pe Steve.

– Mă îndoiesc că, tocmai acum, Steve o să accepte una ca asta ! își dădu Clayton părerea.

Susan își înfundă mâinile în buzunare și se întoarse spre el cu un oftat.

– E adevărat că e supărat încă pe mine, murmură. Da poate reușești tu...

Se întrerupse. Tatăl ei, știa asta de-o viață, o lăsase întotdeauna să-și descurce singură mai micile sau mai marile necazuri.

Se uită pe furiș spre maică-sa, dar își dădu imediat seama că aceasta făcea front comun cu bărbatul ei. Dealtfel, Clayton declară hotărât :

— Toate astea vă privesc doar pe Steve și pe tine. Nimeni nu poate să vă rezolve propriile voastre probleme.

— Dar acum abia dacă mă bagă în seamă ! protestă ea disperată, gândindu-se la purtarea rece a lui Steve de la ultima lor întrevedere.

— Poate că ar trebui să-i ceri iertare... își dădu și Emma părerea, dar fără să ridice ochii din pământ.

Susan se răsuci spre maică-sa, furioasă :

— Eu, să-i cer iertare ? Eu ? El m-a arestat și m-a trimis în fața judecătorului și eu să-i cer iertare !

— Susan, toate astea, Steve a fost nevoit să le facă pentru că tu ai încălcat legea, interveni domnul Trent. Te-ai azvârlit așa, cu capul înainte, în povestea aia de la mină. Că până la urmă lucrurile au luat o întorsătură care ți-a fost de folos, asta-i altceva. Dar uite că, din nefericire, nu la fel se întâmplă în relațiile tale cu Steve. I-ai dat prea multă bătaie de cap și, sincer vorbind, tu trebuie...

— Cum poți să fii împotriva propriului tău copil ? strigă Susan, gata să izbucnească în plâns.

— Încerc să fiu obiectiv, nimic altceva, replică tatăl ei. Dar şi aşa om vorbit prea mult pe tema asta, chiar dacă am făcut-o numai şi numai pentru binele tău. Deşi tu, văd, te cam îndoieşti de asta.

Tăcu vreo două-trei clipe, apoi adăugă afectuos :

— Hai, Susan, du-te să-l vezi pe Steve. Mai încercaţi o dată să găsiţi o soluţie... Sunteţi datori şi unul şi altul, sau mai bine-zis unul faţă de celălalt.

Tatăl ei avea dreptate, desigur. Şi, după ce petrecu o noapte albă, sucind şi răsucind în cap cum ar fi fost mai bine să-l ia pe Steve, în dimineaţa următoare se înfiinţă în biroul lui.

Cum nu se simţea în stare să-i anunţe aşa, pe nepusă-masă, despre noul ei serviciu, după ce schimbară saluturile de rigoare pe tonul cel mai îngheţat, îi declară, frământându-şi nervoasă mâinile :

— Aş vrea... să mă achit de cele cincizeci de ore amendă în cel mult o lună.

Steve aşeză ceaşca de cafea pe birou şi ridică mirat din sprâncene :

— De ce atâta grabă ?

Cu o voce cam şovăitoare, Susan pomeni de oferta pe care i-o făcuse televiziunea din Minneapolis.

— Până la 15 decembrie mă mai pot răzgândi, încheie ea nesigură.

Steve parcă n-o auzise. După un timp, întrebă într-o doară :

– Şi cartea ? Probabil că eşti ocupată până peste cap...

– E aproape gata. Aşa că am timp suficient, şi să fac orele acelea de muncă socială, şi să-mi mai arunc o dată ochii pe ea, pentru ultimele corecturi...

Steve îşi înăbuşi un oftat. Sperase că redactarea cărţii avea s-o reţină la Grafton mult mai mult. Şi nu voise să se ducă cu gândul până la ce avea să urmeze, odată lucrul la carte încheiat...

Îşi îngăduise să viseze, când, de fapt, ştia bine că Susan era în stare, întărâtată puţin, să mute munţii din loc.

Scos din sărite de propria-i prostie, încercă să-i plătească cu aceeaşi monedă :

– De fapt, ce-mi ceri ? Să te ajut să-ţi iei cât mai iute picioarele la spinare ? Tocmai la mine vii ! ?

Susan îşi muşcă buzele. Fără îndoială, motivul vizitei ei nu era deloc potrivit... dar de ce trebuia Steve să-i răspundă pe tonul ăsta ?

– Încă nu m-am decis definitiv dacă să plec sau nu, ripostă ea. Voiam doar să mă scutur mai repede de obligaţiile astea... logic, nu-? !

– N-o întoarce ! Problema ta e cu totul alta, zise Steve răspicat. Şi anume : cum să pleci mai repede din Grafton.

Se ridică și, cu fața încremenită, se duse la fereastră cufundându-se în contemplarea celor ce se petreceau afară. În stradă scrâșniră frânele unei mașini.

— Nu-i adevărat, murmură ea gata s-o podidească lacrimile.

Cum putea Steve s-o creadă atât de fără suflet ? Cum nu-și dădea seama că, la gândul despărțirii și ei i se frângea inima de durere ?

Tăcerea devenea tot mai apăsătoare. Susan rezistă tentației de a se ridica la rândul ei de pe scaun ca să se ducă lângă el, la fereastră și își încrucișă mâinile pe genunchi. Își aminti cu un surâs trist cu câtă grijă se îmbrăcase și se machiase pentru întrevederea asta și cum Steve abia dacă se uitase la ea.

Cu inima grea, se ridică în fine în picioare și-și luă mantoul din cuier.

— Chiar nu putem găsi o soluție acceptabilă ? întrebă ea.

— Nu știu, răspunse Steve, cu fața mereu spre fereastră. Eu nu mă pricep chiar atât de bine ca tine să-mi definesc sentimentele și să aleg.

— Ce... ce vrei să spui ?

— E simplu, Susan. Pentru tine e foarte clar că vrei să fim împreună numai în măsura în care asta nu aduce atingere ambițiilor tale. Altfel, tu ești dispusă să sacrifici tot ce ne leagă. Ei bine, nu tocmai așa arată idealul meu de viață...

— Ești... nedrept.

– Nu, sunt realist.

Tăcerea care se aşternu părea aproape materială, cenuşie, ca lumina de toamnă ce izbutea să se târască prin cameră. Susan îşi puse mantoul şi îşi culese de pe un scaun poşeta.

– Eu... Pentru o lună de acum înainte tot pe aici o să fiu, cel puţin... Am putea să ne vedem în continuare... Tu hotărăşti...

Inima îi bătea atât de puternic încât avea impresia că şi Steve i-o aude.

– La ce bun ?

– Ştiu eu... Oricum, tu hotărăşti...

Acestea fiind zise, ieşi din birou. Stângace, poate, dar cu inima deschisă, se străduise să facă ea primul pas spre împăcare. Restul, însă, depindea de Steve... Oricum, niciodată viitorul lor împreună nu păruse mai greu de realizat.

După ce reuşi să pătrundă în biroul judecătorului, obţinu de la acesta acordul să execute orele de pedeapsă în cursul următoarelor trei săptămâni şi, cu inima mai uşoară, se întoarse acasă şi se apucă să lucreze la carte. Spre seară îi vizită iar pe ai ei, mai mult ca să stea la taifas cu maică-sa. Simţea, destul de nelămurit, nevoia dacă nu de sfaturi, cel puţin de a avea alături pe cineva care s-o înţeleagă şi în care să-şi pună toată nădejdea...

– Îl cunosc eu pe Steve, o asigură Emma în timp ce băga o tavă cu plăcintă în cuptor.

Lasă-l numai să chibzuiască un pic şi-o să vezi că o să se arate mult mai înţelegător.

– Are o lună la dispoziţie, răspunse Susan. Mult, puţin, atât ne-a mai rămas...

– E cam puţin, într-adevăr. Dar n-ai putea să tragi de timp ?

– În ce fel ? întrebă Susan făcând ochii mari.

Emma se uită ţintă la ea şi zise fără grabă :

– Ei bine, ce-ar fi să-ţi mai amâni planurile în ce priveşte cariera, până când între voi lucrurile or să fie limpezi de tot ?

– Nu mă aşteptam să te aud vorbind ca pe vremea străbunicii, îi replică Susan dezamăgită. Nu. Dacă Steve mă iubeşte, atunci trebuie să mă ia aşa cum sunt, cu părţile bune şi cu părţile rele, şi în primul rând cu ambiţiile mele.

– Altfel spus, puse Emma punctul pe i, străduindu-se să nu-şi iasă din răbdări, nu eşti dispusă să accepţi nici cel mai mic compromis !

Susan suspină uşor. Venise la maică-sa ca să găsească un sprijin cât de cât, nu să primească lecţii moralizatoare !

– Nu-mi pot schimba idealul de viaţă, aşa cum nu-mi pot schimba culoarea ochilor... face parte din mine...

– Nu numai că nu poţi, dar nici nu vrei, nu-i aşa ?

– Mamă, şi tu ai lucrat. De ce nu mă înţelegi ?

— Dar nu ți-am spus să renunți la orice fel de slujbă, Susan, îi explică maică-sa pe îndelete. Mă întreb, numai, dacă n-ar trebui să stai un timp și să reflectezi cum ți-ai dori tu să fie legătura ta cu Steve. Să te măriți cu el, poate ?...

— „Legătura" noastră s-a destrămat, îi tăie Susan vorba, pironind-o cu ochi întunecați. Tocmai asta-i problema !

Spre marea ei uluire, în timp ce ei îi dădeau lacrimile, pe chipul maică-sii răsări un surâs totodată afectuos și ironic :

— Parcă te-am mai auzit eu odată zicând aceleași vorbe ! Știu și când : după ultima voastră despărțire !

Susan nu-i răspunse și lăsă capul în pământ. Maică-sa o privi lung, cu bunătate, apoi, lăsând baltă treaba, veni să se așeze alături de ea, prinzând-o cu un braț pe după umeri.

— Ascultă, Susan. Munca mi-a adus o groază de satisfacții, e drept. Dar nici una nu se poate compara cu senzația de împlinire pe care ți-o aduce o familie frumoasă și unită. Scopul adevărat al vieții mele aici îl găsești...

— Tu și tata sunteți altfel, bâigui Susan printre dinți, fiindcă bărbia îi tremura tot mai tare.

— Nu văd cum. De ce crezi că alții se descurcă mai ușor ? Nimănui nu-i este ușor să-și găsească starea de echilibru. Dar profesia, Susan, îți ia pe zi zece-douăsprezece ore cel

mult. Pe când viața de familie te solicită clipă de clipă, e ca o întrecere cu tine însăți... Și nimic nu se poate compara cu bogăția unei iubiri care reușește să învingă necăzuri și mici neînțelegeri și să reziste peste atâta amar de ani.

– Crezi că nu știu ? ripostă Susan căreia lacrimile îi șiroiau acum pe față fără să și le poată stăpâni.

Înfuriată pe propria-i slăbiciune, și le șterse cu dosul mâinii pe când maică-sa remarca :

– Poate că nu știi destul. Cel puțin nu atât încât să lași deocamdată deoparte ambiția și să-ți rezolvi relația cu Steve printr-un compromis rezonabil... Oferte de serviciu o să mai primești tu cu duiumul. Dar unde o să mai găsești o asemenea dragoste ? Nu merită ea un cât de mic sacrificiu, o șansă ?

După o scurtă pauză, doamna Trent adăugă cu glas blând :

– Nu crezi că, dacă-l pierzi pe Steve, o să regreți toată viața ?

Susan își îngropă fața în palme. Cum să nu recunoască un lucru de care, în străfundul sufletului, era absolut sigură ?

– Dacă vrei să știi, zise Eric pe neașteptate; după mine cearta asta a ta cu Susan e ridicolă... Luă o înghițitură de suc de portocale și continuă... Nici chiar cu mine n-ai păstra supărarea atâta timp.

Steve, cu buzele strânse, ataca înverşunat o bucată de friptură cam arsă. În ultima vreme, toate îi ieşeau pe dos.

Îşi amintea ruşinat de felul cum se purtase cu Susan chiar în dimineaţa aceea. Furia îl făcuse să-şi piardă orice urmă de bun simţ.

Cu toate astea, fără să ridice ochii, îi răspunse lui Eric :

— Am motive destule să fiu supărat pe Susan, dar, oricum, asta nu te priveşte.

Eric însă, nu se dădu bătut.

— Şi, mă rog, ce crimă îngrozitoare a comis Susan ? Doar i-ai citit şi tu articolele. În locul tău, aş fi mândru de ea.

Culese cu furculiţa câteva boabe de mazăre carbonizate şi le înghiţi cu aerul cel mai firesc.

Steve, căruia îi pierise pofta de mâncare, îşi împinse farfuria cât colo. Fără voie, simţea că Eric avea dreptate... fratele lui mai mic decât el cu aproape cincisprezece ani, îi dăduse o lecţie. Culmea !

— Eric, nu ţi-am cerut...

— De ce nu te duci s-o vezi ? îi tăie Eric vorba, necruţător.

Steve oftă adânc. După felul cum se purtase cu ea, probabil că Susan nici măcar nu avea să-i deschidă uşa.

— Poate că o să vă împăcaţi, zise Eric simţind că înverşunarea lui Steve se topise. În

fond, te-a ajutat să-ți duci compania. Ce te costă să încerci ? Îi ești dator...

– Da, trebuie să recunosc, murmură Steve. Broșurile alea au fost foarte bine primite.

– Înțelege-mă, zise Eric glumeț. Sunt direct interesat. De când v-ați certat, îmi cauți toată ziua nod în papură.

Steve clătină din cap domolit. La urma-urmei, de ce să renunțe atât de repede ? Se arătase prea neînduplecat. Nu avea voie să irosească șansele pe care le mai avea. Nu se putea să nu mai existe o cale...

După ce refuzase invitația la cină pe care mămică-sa i-o făcuse, Susan se întoarse acasă copleșită de melancolie. În ultima vreme, mămică-sa se arăta nemaipomenit de sentimentală, își zicea. Și, în fond, avea dreptate. De ce să-l alunge pe Steve din viața ei ? O soluție exista, cu siguranță. Dar care ?

Își interzise să se mai gândească la asta până nu avea să-și termine cartea. Nu-i mai rămăsese decât să bată la mașină paginile de bibliografie. Apoi n-avea decât să-și dedice tot timpul recâștigării prieteniei lui Steve. Cel puțin a prieteniei...

Tocmai scosese ultima foaie din mașină, răsuflând ușurată, când auzi soneria. Deschise ușa... și, ridicând capul, întâlni o privire de un albastru intens, atât de dureros cunoscută ei.

— *Steve ! abia reuşi ea să şoptească.*

Simţi că se înăbuşă şi inima i-o porni la galop. Dar îi reveniră în minte vorbele lui înveninate şi, instinctiv, se dădu înapoi.

Steve îi remarcă ezitarea şi îşi blestemă în gând încăpăţânarea idioată. De ce trebuise s-o hărţuiască atât ? Mâinile i se crispară pe buchetul fragil de anemone pe care nu ştia cum să i-l ofere.

— *Pot să intru un minut ? întrebă el cu glas răguşit, temător.*

— *Bineînţeles !*

Când trecu pe lângă ea, Susan îi recunoscu parfumul discret, puţin iute, al after-shave-ului, şi îşi dădu seama că, de fapt, era încântată, absolut încântată, să-l vadă din nou...

— *Mulţumesc, murmură ea luând florile pe care Steve i le întindea. Sunt minunate.*

— *E... felul în care încerc eu să-ţi cer iertare, răspunse el, în timp ce mâinile li se atinseră o clipă. Tare mi-e teamă că n-am ştiut să mă stăpânesc. Din cauza alegerilor, probabil...*

„Şi mai ales, adăugă el în gând, pentru că, ştiu acum sigur, o să pleci din nou !"

Susan surâse timid. Amândoi făcuseră atâtea greşeli ! Ei însăşi îi era groază cât de nesocotit se purtase cu Steve.

— *Nici eu nu m-am purtat mai bine, recunoscu ea.*

— *Ai avut dreptate când ai făcut ce-ai făcut, Susan...*

Ea înălță sprâncenele, surprinsă. Deci nu-i mai reproșa povestea aia cu mina ?

Tăcură un timp, apoi Susan propuse :

– Tocmai aveam intenția să-mi încropesc o cină, așa, la repezeală. Nu vrei să luăm masa împreună-?

Steve își aminti friptura pe jumătate scrum de care abia se atinsese.

– Cu plăcere. De fapt, mor de foame, răspunse el și veni după ea în bucătărie. Se așeză pe un scaun și o urmări cum prepară salata.

– Ai... ai luat vreo hotărâre referitor la... Minneapolis ?

– Încă nu, răspunse ea privindu-l în ochi. Lucrul acolo mi se pare foarte interesant dar... e foarte departe. Aș fi vrut ceva mai pe aproape.

– Eu... și mie mi se pare distanța până acolo de-a dreptul înspăimântătoare, mărturisi el. De asta mi-am ieșit din fire azi de dimineață. Trebuia, de fapt, să te felicit... dar prea îmi doresc să te văd rămânând la Grafton !

– Știu, șopti Susan. Dar hai să nu mai vorbim despre asta deocamdată. Să vedem ce mai pot să găsesc... Am de gând să iau legătura cu un post dn Atlanta. Și dacă îmi oferă ceva, o să iau avionul... imediat după alegeri.

– Sper să reușești, Susan.

– În ce mă privește, eu sper să te văd reales.

Se priviră un moment, cu nesfârşită tandreţe, apoi Susan scoase un oftat de uşurare. În sfârşit, se împăcaseră !

O oră mai târziu, se instalară comod în salon, să-şi bea cafeaua.

— Susan... declară Steve, am venit să-ţi cer iertare. Aşteaptă puţin... N-am terminat... Cea mai mare greşeală a mea, cred eu, a fost că te-am tot somat să iei o hotărâre definitivă. Acum, însă, sunt gata să dau dovadă de toată răbdarea din lume: Ai dreptate, să nu vorbim deocamdată de viitor. Să lăsăm lucrurile să se desfăşoare de la sine...

— Aceeaşi greşeală voiam să mi-o recunosc şi eu şi voiam să-ţi fac aceeaşi propunere, să ne mulţumim deocamdată cu prezentul, îngână ea.

Veni să se aşeze lângă el şi îşi pecetluiră împăcarea cu un sărut.

Noaptea aceea a fost pentru dragostea lor un fel de nou început. În zilele care urmară, se purtară unul faţă de celălalt cu multă băgare de seamă, de parcă duceau amândoi un vas preţios de cristal.

Într-o după-amiază, pe când se plimbau prin parc însoţiţi de foşnetul frunzelor uscate risipite pe alei, Steve remarcă :

— Până acum am reuşit să evităm orice discuţie despre viitor, nu-i aşa ?

— Da. Am luat amândoi hotărârea asta şi trebuie să-ţi mulţumesc...

– Acum, însă, zise el cu un aer misterios, am putea, cred, să trecem la următoarea etapă.

– Adică ?

– Un week-end întreg departe de toate, numai noi doi. Un amic îmi pune la dispoziție cabana lui de la munte... Am putea să plecăm vineri după-amiază și să ne întoarcem luni în zori. Ce zici ?

Emoționată, Susan îi strânse mâinile într-ale ei. Steve avea dreptate. O perioadă de singurătate în doi, oricât de scurtă, nu putea decât să-i ajute...

– Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, îl asigură ea entuziasmată.

CAPITOLUL XIII

— *Nu-i prea frig pentru pescuit ? întrebă Susan în timp ce maşina suia pe un drum îngust, tăiat parcă la întâmplare prin pădurea de brazi.*

Pe bancheta din spate, deasupra lădiţelor cu provizii şi a sacilor de dormit, Steve îşi aşezase cu multă grijă undiţele de pescuit şi tot restul.

— *Nu, dimpotrivă ! replică el entuziast. Tocmai acum sunt păstrăvii mai flămânzi. Nivelul apei e încă scăzut şi dacă ajungem până la prânz... la cină o să ne delectăm cu niscaiva păstrăvi...*

Era prima oară că Susan îl însoţea într-o asemenea expediţie. De obicei, Steve nu-l tolera decât pe Eric prin preajmă, pe nimeni altcineva.

— *Ştii că n-am nici habar de sportul ăsta, nu-i aşa ?*

— *N-ai grijă. Te învăţ cât ai zice peşte,* o *asigură el cu un surâs încrezător.*

Nu trecu mult şi zăriră cabana. Construită frumos, din buşteni, la adăpostul pinilor seculari, era mult mai mică decât îşi imaginase Susan ; de fapt, puteai să-ţi dai seama chiar de la depărtarea aceea că nu consta decât dintr-o singură încăpere, mai măricică, ce-i drept.

În timp ce căra bagajele înăuntru, Steve îi remarcă privirea surprinsă.

— Nu-ţi face probleme, o linişti el. Are de toate : apă curentă, duş, maşină de gătit, electricitate, bineînţeles. E un generator acolo, în spate.

Fără să vrea, Susan izbucni în râs.

— O să mă simt, deci, ca la hotel... De afară mi se părea mult mai... rustică.

Veni pe urmele lui înăuntru şi exclamă, în culmea admiraţiei :

— Steve, dar e ca-n poveşti de frumos aici ! Parcă visez...

Într-adevăr, pe lângă cele înşirate de Steve, mai descoperea blănurile de urşi aşternute pe jos în jurul patului mare, acoperit de o cuvertură cu motive indiene şi, în partea opusă, un semineu în toată puterea cuvântului.

Steve zâmbi, fericit de încântarea ei, apoi se uită la ceas.

— E aproape douăsprezece... dacă vrem să mai prindem ceva, trebuie să-i dăm zor.

Scoase dintr-un sac cizmele de pescuit ale lui Eric şi o scurtă matlasată şi-i zise grăbit :

— *Trage astea pe tine !*

Susan dispăru o clipă în cabina pentru duș. Când reveni, Steve, gata de drum, își îndesă pe cap un soi de clop împodobit cu pene de toate culorile, menite, probabil, să le stârnească păstrăvilor curiozitatea.

— *Ești gata ? La drum !*

Cu undițele pe umăr, o apucară prin pădure, mergând unul în spatele celuilalt. Un parfum îmbătător, de mușchi și de frunze uscate plutea în aerul umed. În curând, un susur răzbătu până la ei. După câteva clipe, ajungând la albia unui torent, Steve începu să urce de-a lungul firului de apă ce se prăvălea în cascade firave, mai odihnindu-se ici-colo în mici eleștee.

— *Pe care-l alegi ? întrebă Susan arătând cu degetul spre acestea.*

— *Pe cel mai de sus, îi explică el. Acolo găsești păstrăvii cei mai zdraveni.*

Peste câteva minute, se instalaseră în sfârșit. Steve îi pregăti lui Susan una din undițe și apoi, în cea mai desăvârșită tăcere, se puseră pe așteptat.

Liniștea adâncă, încremenită parcă, nu avea nimic înspăimântător în ea... dimpotrivă, clipa nesfârșită, suspendată în timp, pe care Susan o parcurgea doar în tovărășia lui Steve, preschimbase tot zbuciumul ei de până atunci într-un abis ce se destrăma încet-încet.

După un timp, fără să scape undița din ochi, Susan deschise termosul cu cafea și-i întinse un sandviș lui Steve. Mâncară și luară câte o gură de cafea, ferindu-se să facă nici cel mai mic zgomot, dar zâmbindu-și unul altuia în răstimpuri, încântați, parcă, de-o taină pe care doar ei doi o știau.

– Știi, șușoti Steve puțin mai târziu, poți să lași puțin mai jos cârligul, printre pietre. Stai să-ți arăt...

Veni fără zgomot până în spatele ei și luând-o de mână ca să-i arate ce mișcări avea de făcut, îi mai dădu câteva sfaturi.

Ea îl ascultă cu mare atenție.

– Așa ? șopti și se întoarse spre el.

Steve scutură din cap.

– Perfect !

Reveni lângă undița lui și, câteva minute mai târziu, scoase un strigăt înăbușit de triumf. Cu o mișcare scurtă și precisă săltă undița la capătul căreia se zbătea un păstrăv argintiu, strălucitor. Bucurându-se ca un copil, Susan deschise grăbită coșul de pai destinat să adăpostească prețioasele capturi, pe când Steve desprindea biata ființă fără de minte din cârligul necruțător.

– Felicitările mele, Steve !

– Răbdare ! replică el cu un surâs plin de falsă modestie. Ăsta-i abia începutul !

Și nu se înșelase deloc ; când o porniră spre cabană, în amurg, cinci păstrăvi de toată frumusețea odihneau în fundul coșului.

— Îți pare bine că ai venit, Susan?

Înainte să-i răspundă, trase adânc aer în piept și privi câteva clipe, vrăjită, cercul grandios al munților care-i împresurau.

— Da, murmură. Da, enorm.

Privirile li se întâlniră, nemișcate o clipă, pe urmă, Steve deschise ușa cabanei și se duse țintă la cămin, să aprindă focul.

Susan, care avusese grijă să se documenteze în prealabil asupra pregătirii păstrăvilor, începu să se agite în jurul cuptorului. O aromă delicioasă se răspândi curând în cameră și Steve, nerăbdător, veni și aruncă o privire peste umărul ei.

— Cu ce-i mâncăm ?

— Cu porumb copt, salată de crudități... și o sticlă de vin alb pusă la rece.

— Și dacă nu prindeam nimic, ce ne făceam ?

— Au mai rămas vreo două, trei felii de jambon de la prânz, îi replică ea râzând. Nu m-am îndoit nici o clipă de talentele tale de pescar !

Steve clătină din cap și flatat, zise :

— Bravo... îmi place ce aud.

După masă, se așezară pe podea în fața focului care trosnea vesel. Câtă pace, își zise Susan. Cât fusese ziua de lungă, nu avuseseră la îndemână nici radio, nici televizor, nimic

care să le atragă atenția că nu sunt singuri pe lume ; și totuși, fiecare minut avusese o împlinire a lui și viața căpătase o nouă semnificație, mult mai profundă.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Steve murmură :

– Nimic mai bun ca să te destinzi decât o zi petrecută în mijlocul naturii, nu-i așa ?

„Mai ales dacă ești și tu cu mine" adăugă el în gând, în timp ce Susan îi dădea dreptate.

Se priviră țintă. Sângele începu deodată să le curgă mai repede prin vine... Fără grabă, Steve o înlănțui și începu să-și plimbe ușor buzele pe gâtul ei. Susan închise ochii când gura lui se apăsă pe a ei, sărutând-o lung.

– N-am prevăzut asta, Susan, șopti el. Îmi ziceam că n-o să complic relațiile dintre noi lăsându-mă dus de pasiune. Dar, pare-se, nu mă pot controla.

– Nici eu, Steve, mărturisi ea cuibărindu-i-se la piept. Am impresia că au trecut secole de când nu m-ai ținut în brațe.

O dorință violentă puse stăpânire pe ei și se lăsară pradă vârtejului ametitor, luminați doar de focul care azvârlea umbre jucăușe în jurul lor.

Când se trezi, ghemuită în brațele lui Steve, în încăpere pătrundeau deja primele raze de soare. Suspină adânc, fericită, și mângâie ușor părul lui Steve, care încă mai dormea. Pentru nimic în lume nu și-ar fi dorit să se afle altundeva...

Încruntându-se, se ridică încetişor în capul oaselor. Da, nu se puteau lipsi unul de celălalt... şi totuşi, asta nu le rezolva nicidecum problema ; nici unul din ei nu renunţase la planurile lui de viitor, atât de diferite.

— Susan ? murmură Steve trezindu-se. Mai spune-mi o dată că mă iubeşti, te rog frumos...

Din nou uită de toate, topindu-se odată cu el şi şuşotind acele tainice vorbe de dragoste de care nu se mai săturau.

Mai târziu, Steve declară :

— Nu crezi că până acum am reuşit de minune ? Timpul lucrează în avantajul nostru. Nu trebuie să ne impunem soluţii ca din carte... O să vină ele de la sine.

Susan n-ar fi putut spune că era tot atât de optimistă. De un lucru era sigură, însă : că îi aparţinea lui Steve pe de-a-ntregul, trup şi suflet.

— Sper, Steve, şopti ea fără să îndrăznească însă să creadă. Sper...

Se îmbrăţişară din nou. Cu tot viitorul incert, pasiunea redescoperită de ei părea de nepotolit.

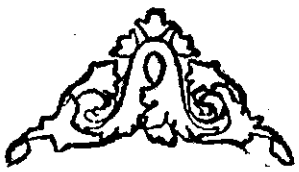

CAPITOLUL XIV

Steve porni motorul și, înainte ca mașina să iasă în drum, mângâie ușor obrazul lui Susan.

– De ce aerul ăsta trist ? șopti.

El însuși se străduia să pară vesel nevoie mare, ceea ce nu-i prea reușea.

Susan simți înciudată că-i dau lacrimile. Se stăpâni și, cu un surâs cam tremurat, răspunse :

– Aici am simțit și eu că mă odihnesc cu adevărat. Mi-ar fi plăcut să dureze mai mult...

De fapt, o durea că, foarte curând, avea să fie din nou singură, fără el.

– Am putea să mai venim pe aici, zise Steve pe un ton neutru, uitându-se țintă în lungul drumului.

Dar cum ar fi putut ea să se mulțumească doar cu un week-end petrecut acolo în răstimpuri, sau cu două-trei ore de întâlniri pe apucate ? Își dădu brusc seama că avea nevoie de prezența lui Steve zi de zi...

– Doar o să mai vii la Grafton din când în când, nu-i așa ? reluă el, parcă tot atât de puțin sigur de viitorul lor pe cât era și ea.

– Natural...

De ce se simţea, oare, atât de mâhnită ? Steve îi lăsase libertate totală. Nu tocmai asta îi ceruse ea tot timpul ?

Tăceau. Steve, încruntat, părea absorbit de drumul cam întortocheat şi pieziş. Era ferm hotărât să nu-i mai ceară lui Susan să rămână la Grafton sacrificându-şi astfel cariera. Asta n-ar fi făcut decât s-o întărâte împotriva lui. Aşadar, le era dat să-şi vadă iarăşi fiecare de propria sa cale, chiar dacă, de data asta, despărţirea avea să fie şi mai dureroasă...

Susan se lupta cu centura de siguranţă care se blocase şi el trebui să reziste tentaţiei de a-i veni în ajutor. În ultima vreme, simţea nevoia s-o ocrotească, s-o scuteasca şi de cele mai mărunte necazuri, să-i dedice fiece clipă, să împartă cu ea şi bucuriile, dar şi greutăţile vieţii. Cu toată plăcerea, spre exemplu, ar fi învăţat-o el cum să ţină ca lumea o undiţă în mână, cum să manevreze o mulinetă. Nimic mai simplu, mai banal, dar i se topea inima de bucurie amintindu-şi expresia concentrată cu care Susan îi asculta explicaţiile. De ce naiba n-o mai luase niciodată până atunci în hoinărelile lui ?

Nu-şi putu stăpâni un zâmbet când o auzi declarând, gând la gând :

– De ce nu mi-o fi trecut niciodată prin minte să vin cu tine când te auzeam că pleci la pescuit ?

— Eu nu te-am invitat... poate pentru că mi se părea plictisitor pentru tine, murmură el.

Era adevărat, în oarecare măsură. Știind cât era ea de atrasă de viața agitată a marilor orașe, nu și-ar fi închipuit niciodată că două zile petrecute în plină sălbăticie ar fi încântat-o atât. Constata iarăși că n-o cunoștea pe Susan îndeajuns : orice schimbare îi stârnea interesul, pofta de viață.

— Ce idee ! replică ea surâzând. În ce mă privește, eu, dimpotrivă, credeam că te-ar plictisi prezența mea, a unei femei...

— E rândul meu să exclam : „Ce idee" ! zise el și izbucni în râs. Glumă, glumă, dar se pare că mai avem multe de învățat unul despre altul...

Cum plecaseră foarte devreme, ajunseră la Grafton înainte de prânz. Pentru că Steve trebuia să-și reia treburile deîndată, o duse pe Susan până în fața casei și, după un sărut grăbit, o luă din loc.

Susan intră în casă și închise oftând ușa apartamentului. Nu-și găsea locul și nu reușea să pună ordine în gândurile ce i se învârteau în minte. În fond, care-i erau adevăratele dorințe ? Și ce voia Steve ? Se arătase nemaipomenit de tandru, dar, în același timp, simțise în el o oarecare înstrăinare, un fel de resemnare fatalistă. Să-și fi pierdut cumva orice speranță în ce privea viitorul lor împreună ?

A doua zi se nimeri să fie tocmai ajunul alegerilor. Steve nu-i dădu nici un semn de viață, iar ea încercă să nu-și facă sânge rău : bineînțeles că era ocupat până peste cap... Cu toate astea, se simțea cam dezamăgită. Ca să-și uite de necaz, se apucă să-și pregătească interviul pe care spera să-l obțină la televiziunea din Atlanta și scrise pentru ziarul lui Patsy un articol despre consecințele manifestației de la mină.

În ziua alegerilor se trezi în zori, făcu la repezeală un duș și se îmbrăcă la patru ace, apoi o porni ca din pușcă spre biroul de votare. Era o dimineață cenușie și prin ceața ușoară, înțepătoare, străzile aproape pustii aveau o înfățișare oarecum fantomatică.

După ce strecură în urnă buletinul de vot purtând imprimat pe el numele lui Steve, se întoarse acasă ca să mai treacă o dată cu ochii peste articolúl scris cu o zi înainte. Apoi se duse la părinții ei. Maică-sa dădea în seara aceea o recepție și o rugase să-i dea o mână de ajutor.

Când termină de aranjat și ultimul dintre nenumăratele platouri cu sandvișuri ce ar fi trebuit să îndestuleze cam o sută de persoane, soarele stătea să apună.

— Uf, gata ! declară ea prăbușindu-se pe un scaun. Sper că n-am scăpat nimic din vedere.

Maică-sa așeză un castron cu punci pe o masă rulantă, pe urmă veni și luă loc lângă ea.

– Nu te mai frământa atâta, Susan, c dojeni ea cu blândețe. Steve o să câștige mai mult ca sigur.

– Sper din tot sufletul, suspină Susan. Deși, dacă ar pierde, pentru mine lucrurile ar fi mult mai simple, evident...

– Cum a decurs week-end-ul vostru ? o întrebă Emma evitând să pună degetul chiar pe rană.

Cât fusese ziua de lungă nu îndrăznise să atace subiectul ăsta. Susan își mușcă buzele și răspunse aproape în șoaptă :

– Bine. Foarte bine... Îl iubesc pe Steve, trebuie să recunosc asta...

– Și el, știe ?

– Da... dar asta nu ne ajută cu nimic. Viața lui e aici. A mea... aiurea, oriunde o să mi se ofere un post convenabil...

Emma ridică din sprâncene.

– Deci n-ați hotărât încă nimic ? Eu credeam că ați avut timp destul să întoarceți problema asta pe toate fețele.

– Am preferat să mai amânăm, replică Susan cu glas ostenit.

Emma ezită o clipă, apoi întrebă fără să se ascundă după deget :

– Și ce-o să faci dacă... Steve te cere din nou de nevastă ?

Pe Susan o duse gândul la vaporoasa rochie albă care aștepta în dulapul din camera ei :

– Ceea ce până acum n-a făcut, mormăi ea încercând să lase baltă răspunsul. Deci...

– Hai, Susan, nu mai da din colț în colț, insistă Emma blând, dar ferm.

– O... o să mă gândesc...

Emma nu-și putu ascunde exasperarea :

– Așa deci : o să te mai gândești !...

Scoasă din sărite, Susan ridică mâinile cu palmele în sus :

– O să mă gândesc și încă foarte serios, desigur. În week-end-ul ăsta am început să-mi dau seama că parcă mai degrabă aș renunța la carieră decât la Steve. Dar... dacă o să constatăm după un timp că lucrurile nu merg chiar atât de strălucit, atunci ce-o să mă fac ?

– Simplu : o să pleci din nou de la zero, i-o întoarse Emma. În schimb, cred eu, o să ai sufletul împăcat știind că, în ce te privește, ai sacrificat tot...

– Dar dacă nu-mi propune nimic până la 15 decembrie ? Și asta în cazul că are de gând s-o facă vreodată !

– Mai ajută-l și tu ! zise Emma.

Susan făcu ochii mari.

– Cum adică ?

– Ei bine... spune-i, de exemplu, că te-ai hotărât să rămâi deocamdată la Grafton. Dacă și în cazul ăsta n-o să se întâmple nimic, atunci după un timp, n-ai decât să-ți faci bagajele și să pleci. Nu uita că te-ai cam jucat cu amorul lui propriu. S-a ars o dată...

— N-aş vrea să aibă impresia că-i forţez mâna. Şi apoi, mi-e teamă că pe Steve nu prea ştiu cum să-l iau...

Maică-sa o îmbrăţişă şi-i strânse capul la piept.

— Să sperăm că o să iasă bine, draga mea.

Susan luă un platou să-l ducă în salon, pentru că invitaţii începuseră să sosească. Eric, care stătea de vorbă cu Wendy într-un colţ, flutură din mână şi veni în întâmpinarea ei zâmbind cu gura până la urechi.

— Bună, Susan. Îl cauţi pe Steve ?

— A şi sosit ? replică Susani ute. descotorosindu-se într-o clipă de platoul cu sandvişuri. N-am ştiut.

— A ieşit cu domnul Trent în grădină, să vadă nu ştiu ce streaşină care-şi face de cap.

— Dar e aproape noapte... şi plouă !

— Doar îl ştii pe Steve, zise Eric vesel. Pentru el orice problemă trebuie rezolvată pe loc. Lui Steve niciodată să nu-i ceri să aibă răbdare. Nu stă prea bine la capitolul ăsta. De data asta a declarat că tocmai pe o ploaie cu găleata poate să-şi dea seama mai bine pe unde picură streaşina. Dealtfel, şi-au luat lanternele cu ei.

— Dar o să se întoarcă uzi leoarcă ! exclamă Susan râzând în hohote.

— Cine să fie uzi leoarcă ? întrebă curioasă Patsy Winter, care, înscţită de bărbatul ei, tocmai îşi făcuse apariţia.

Susan o lămuri, apoi începură să discute articolele ce urmau să apară în viitoarele numere ale „Curierului".

– Mulțumită ție, ținu Patsy s-o complimenteze, „Curierul" arată acum cu totul altfel și se vinde ca pâinea caldă. Te rog să nu uiți că sunt gata oricând și în orice condiții să te pun redactor șef...

– Mulțumesc, Patsy. Dar încă n-am renunțat să-mi încerc norocul în televiziune ; mă atrage mult mai mult ca litera tipărită... Dealtfel, am obținut o întrevedere la Atlanta, mâine.

– Ei bine, îți urez mult succes ! declară Patsy surâzătoare.

Susan îi mulțumi și, după ce trase pe ea o haină de ploaie, voi s-o pornească în căutarea lui Steve. Dar abia deschise ușa care dădea spre veranda din spatele casei că-l și zări acolo, la adăpost, contemplând cerul posomorât. Susurul ploii tot mai domoale îți dădea o stranie senzație de intimitate.

– Ei, care-i problema ? îl întrebă ea zâmbind.

– Cu streașina ? S-a și rezolvat... Se uită o clipă spre ea, scrutând întunericul... Stai puțin aici, alături de mine. Invitații să mai aștepte un minut-două.

Susan veni lângă el, proptindu-și și ea coatele de parmalâcul verandei. Era frig și o scutură un fior, așa că își strânse mai bine impermeabilul în jurul său.

– Mâine, mă duc la Atlanta pentru post.

– Ah. Crezi că ai vreo şansă ? întrebă Steve nepăsător.

– N-am cum să ştiu... O să văd.

De fapt, ea însăşi nu se frământa câtuşi de puţin, lucru de-a dreptul uluitor. Teama de eşec, spaima să-şi vadă cariera distrusă, toate, toate dispăruseră ca prin minune. Să fi fost timpul care lucrase ? Sau izbutise Steve, ceea ce ar fi fost şi mai straniu, să-i dea încredere în propriile-i forţe ?

După ce şovăi un moment, adăugă :

– Patsy mi-a propus să mă angajez la ziar...

Steve o cercetă o clipă atent şi, spre marea ei surprindere, îl auzi spunând :

– Sper că n-ai acceptat !

Lui Susan i se puse un nod în gât. Deci Steve nu mai dorea s-o vadă fixată la Grafton ? Încercă să glumească :

– Ţi-e teamă că o să fac toată ziua scandal cu articolele mele ?

– A, nu-i numai asta, replică el râzând. Dar ştiu sigur că după o lună o să fii plictisită de moarte... Şi, apucând-o de mână, continuă... Fii la înălţime mâine, la Atlanta. Pun rămăşag că o să te angajeze. Şi dacă nu, tot îţi mai rămâne postul de la Minneapolis...

– Şi... şi cu noi cum rămâne ? întrebă Susan cu vocea cam tremurată.

– Oh, noi o să ne vedem cât de des posibil, zise el, într-o doară. Adică, de câte ori o să vii la Grafton...

– Dar... știi bine că prima oară n-a mers, protestă ea tot mai descumpănită.

Steve scutură din cap și începu să-i explice în timp ce-i mângâia mâna :

– E adevărat... dar cred că atunci eu am fost de vină. N-am vrut să... accept că tu ai nevoie de munca ta ca să fii cu adevărat fericită. Entuziasmul și priceperea de care ai dat dovadă atunci, la mină, mi-au deschis ochii. Ei bine, numai vreau să fiu o piedică pentru tine.

Susan se zăpăcise de tot, Steve n-o mai implora să rămână la Grafton. Părea că renunțase complet la planurile de căsătorie...

– Succesul... profesional nu este pentru mine singurul lucru de pe lume, Steve, bâigui ea.

– Nu singurul, ripostă el hotărât, cum zici. Eu însă, cred că nu te poți lipsi de el. Tocmai de asta sunt gata să accept ca de acum încolo să ne vedem așa, pe apucate... și să nu-ți cer nimic mai mult.

Pe Susan, imensa generozitate de care el dădea dovadă, o copleșise. Fără îndoială, faptul că Steve îi lăsa toată libertatea ar fi trebuit s-o bucure și totuși se simțea profund dezamăgită.

– Și... căsătoria ? întrebă ea fără să mai poată rezista.

Ar fi vrut să strige : „Și noi ? Noi doi ? Cu noi cum rămâne ?"

— Într-o zi, poate, o să ne gândim și la asta. Deocamdată, în ce mă privește, nu pot să-ți promit nimic. Dacă o să fiu ales din nou, o să am încă doi ani de stat aici...

Susan își mușcă buzele. Vechiul coșmar revenea. Încă o dată, ambițiile lor îi separau.

— Și... peste doi ani ? abia suflă ea.

Steve ridică din umeri.

— Vom trăi și vom vedea. Atunci ! Eric o să fie deja la universitate, ceea ce poate o să mai schimbe cumva lucrurile.

Susan se simțea prea abătută ca să mai răspundă. Visul căruia abia îndrăznise să-i dea chip se destrămase. Ca de pe altă lume, îl auzi pe Steve încheind :

— Du-te acasă, Susan și culcă-te. Îmi închipui că mâine trebuie să fii în picioare dis-de-dimineață... Oricum, rezultatul alegerilor tot n-o să se cunoască până mâine seară.

Ea abia reuși să îngaime :

— Bine. Baftă, Steve.

— Și ție...

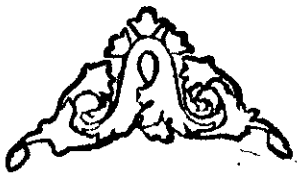

CAPITOLUL XV

— Ei bine, cum a fost interviul ? o întrebă Emma Trent pe fiică-sa două zile mai târziu.

Aceasta abia sosise de la aeroport şi istovită, se prăbuşi pe canapea.

— Mai bine decât mă aşteptam... Mi-au oferit un post !

Părinţii ei, încântaţi, după ce scoaseră exclamaţii de bucurie, veniră s-o îmbrăţişeze.

— Povesteşte-ne totul cu de-amănuntul, o rugă Clayton.

Pusă pe şotii, Susan se hotărî să-i perpelească puţin.

— Ei bine... pentru început trebuie să vă spun că linia de avioane dintre Clacksburg şi Atlanta e într-un hal fără de hal. Nici măcar să mănânci sau să bei ceva nu-ţi oferă...

— Susan ! protestă taică-său.

Ea izbucni în râs şi trecu la lucrurile mai serioase :

— Trebuie să realizez săptămânal o emisiune de douăzeci de minute pe probleme de protec-

ția consumatorilor. Salariul e mai mic ca la Minneapolis, dar, în schimb, pot să-mi organizez programul cum cred de cuviință. Dealtfel, am și mai șanse să promovez...

Tăcu o clipă și reluă cu un mic surâs :

— Mai mult, cu avionul nu fac decât o oră până la Atlanta, așa că mă pot instala aici, la Grafton. Toată documentarea o s-o fac aici, și doar pentru filmări o să mă duc acolo, de trei sau patru ori pe săptămână.

— Mi se pare o soluție grozavă, murmură Emma.

Susan scuturâ din cap.

— Da... și eu cred la fel. Știi cumva unde-o fi Steve ? De la aeroport mi-a fost imposibil să dau de el. La birou mi-au spus că și-a luat concediu două zile...

— După ce l-a declarat câștigător, judecătorul l-a sfătuit să mai stea și el să-și tragă sufletul, o lămuri Clayton. Cred că s-a dus la pescuit. Acolo, unde se duce el de obicei.

Susan simți cum inima începe să-i bată mai repede.

— S-a dus și Eric cu el ?

— Nu. Eric stă la noi. Steve n-a vrut să-l lase să lipsească de la școală.

— Înțeleg. S-a bucurat când a aflat rezultatul ?

Emma sări ca să răspundă prima :

— La drept vorbind, nu atât pe cât ne așteptam noi... Parcă nici nu i-ar fi păsat.

— Eu totuşi sunt convins că, în fundul sufletului, nu se poate să nu fi fost mişcat de încrederea pe care i-au dovedit-o din nou oamenii de aici, se simţi Clayton dator să observe.

— Şi Wakefield ? Plesnea de necaz ?

Pe Clayton îl pufni râsul.

— Ba bine că nu ! Dar, colac peste pupăză, îl mai paşte şi un proces pentru luare de mită, ceva legat de Bruckeri. Încă mai e în anchetă...

Mai sporovăiră aşa câteva minute, apoi Susan se ridică. Murea de nerăbdare să-l vadă pe Steve şi ştia că părinţii ei aveau s-o înţeleagă.

— Aş vrea să-i dau cât mai repede vestea asta lui Steve, zise ea. Şi ca să ajung la cabană încă pe lumină trebuie să plec imediat.

— Ai dreptate... să ştii că o să fim cu gândul numai la tine, răspunse taică-său afectuos.

Îi îmbrăţişă, şi, fără să mai piardă o clipă, se sui în maşină.

Când, la căderea serii, ajunse la cabană şi deschise uşa, Steve tocmai se pregătea să aprindă focul în vatra căminului. Se întoarse şi, zărind-o, faţa i se înseninâ într-o clipă. Cu un surâs fericit veni şi o strânse în braţe.

— Susan... mi se pare că visez !

Şi purtând-o aproape pe sus până în faţa căminului, adăugă :

— Ştii că astăzi n-am prins nici măcar un peştişor, cât de mic ? Cred că nu-mi stătea mintea la pescuit.

Susan începu să râdă și fără să mai stea pe gânduri, odată instalată în fața căminului, îl anunță :

— Steve... am obținut un post la Atlanta, dar... o să rămân să locuiesc la Grafton...

El o privi mult, mult timp, de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor. Luân-du-și, în sfârșit, inima în dinți, o întrebă oarecum șovăitor :

— Hotărârea asta a ta are vreo legătură cu mine ?

— Da, mărturisi ea fără ocol.

Îi veni ei rândul să prindă curaj și, după ce trase adânc aer în piept, declară dintr-o singură suflare :

— M-am hotărât să locuiesc la Grafton pentru că aș vrea să mă ceri în căsătorie.

Preț de un minut și mai bine, Steve rămase tăcut. Când începu să vorbească, deși se străduia din răsputeri să pară că ia totul în glumă, glasul i se frângea de emoție.

— De când, mă rog, fac tinerele domnișoare asemenea propuneri ?

— De azi, încercă Susan să intre în joc. Și să știi că în ruptul capului nu admit un răspuns negativ !

— Fii fără grijă, replică el aproape în șoaptă. O să mă ai de bărbat.

Se strânseră din nou în brațe, nebuni de fericire. Parcă în inima fiecăruia, un nod dureros se desfăcuse în fine.

– Te iubesc, Susan, intotdeauna te-am iubit, numai pe tine te-am iubit, zise Steve fără să se mai poată stăpâni. Să ne căsătorim cât mai repede. Prea am pierdut timp.

– Sigur, îi şopti ea cuibărindu-i-se în braţe. De ce n-am da anunţurile pentru după Crăciun ?

– Excelentă idee ! O să ai timp destul pentru toate pregătirile ?

– Nu uita că rochia de mireasă mă aşteaptă in dulap, strecură ea cu subînţeles.

– Spune-mi... când îţi iei postul în primire ?

– La începutul lui ianuarie.

El clătină din cap şi, glumind, zise :

– Înseamnă că luna de miere o s-o mai amânăm un pic.

Se sărutară, apoi Steve o întrebă în glumă :

– Cum de te-ai hotărât... să-mi ceri mâna ?

– La gândul că aş putea să te pierd din nou, pur şi simplu mi se frângea inima de durere.

– Dar dacă la Atlanta n-ai fi obţinut nimic, ce făceai ? Plecai la Minneapolis ?

– Nu, Steve, nici gând ! E prea departe. Aş fi continuat să caut, ocupându-mă deocamdată de jurnalistică.

– Eşti sigură că n-o să regreţi postul de la Minneapolis ? Acolo ţi se oferea un salariu ca-n poveşti...

– Ce folos ? îngână Susan. Mai de mult, mi-am dat seama că pentru mine cel mai important este să trăiesc alături de tine... şi tot

atunci am înțeles că n-am nici un drept să-ți cer să colinzi lumea ținându-te după mine.

— În ce mă privește, o lămuri el, eu am renunțat să-ți impun o viață printre cratițe, care te-ar fi făcut să-ți blestemi zilele și, de fapt, nici nu ți se potrivește deloc... Știi că, în oarecare măsură, Eric a fost cel care mi-a deschis ochii ?

Susan ridică din sprâncene, surprinsă :

— Cum adică ?

— Ei bine... după cum știi, la început, relația lui cu Wendy nu mergea și pace. Și totuși, asta n-a făcut decât să-l îndârjească și, cu răbdare, a reușit până la urmă ca între ei să se înfiripe, aproape din nimic, o legătură tot mai solidă.

— Înțeleg, șopti ea. Sunt atât de fericită că am izbutit să găsim o soluție...

— Cu o dragoste ca a noastră nu se putea să nu reușim, îi șopti Steve la ureche înainte s-o îmbrățișeze din nou.

Încetul cu încetul, culmile munților se cernuseră în noapte, în timp ce focul trosnea vesel în cămin, simbol al fericirii în sfârșit împlinite.

— SFÂRȘIT —

Susan Trent, o tânără reporteră de televiziune, după eșecul suferit într-o primă încercare de a se afirma la un post din Michigan, se întoarce acasă, la Grafton, unde se află nu numai părinții ei, ci și fostul logodnic, șeriful Steve Markham.

Susan și Steve se mai iubesc și acum, dar concepțiile lor atât de deosebite despre felul cum trebuie trăită viața par să ridice între ei un obstacol de netrecut. Totodată, amândoi își dau seama că nu vor fi niciodată cu adevărat fericiți dacă nu vor găsi calea de mijloc pe care să poată merge împreună.

Se privirră ț i n t ă . Sângele începu deodată să le curgă mai repede prin vine... Fără grabă, Steve o înlănțui și începu să-și plimbe ușor buzele pe gâtul ei. Susan închise ochii când gura lui se apăsă pe a ei, sărutând-o lung.

THE BEST

ISBN 973-9197-28-0

Lei 1800 + 36 T.L. = 1836